

אXO

הל הל

שירים בודדים בתרגום לעברית של אדולף גומן

- [1. מגרמנית](#)
- [2. מספרדית](#)
- [3. מרוסית](#)
- [4. מצרפתית](#)

Der von Kürenberg

Ich zog mir einen Falken

Unbekannte Dichterin des 12. Jahrhunderts

Du bist mein, ich bin dein

Martin Opitz

Sonnet XXI

Paul Fleming

An sich

מגרמנית

ההוא מקירנברג

גדלתי בז

גברת לא ידועה (מאה XII)

אתה שלי, אני שלך

מרטין אופיץ

סונטה XXI

פאול פלמינג

לעצמי

Andreas Gryphius

Traurklage des verwüsteten Deutschlands
Tränen des Vaterlandes
Menschliche Elende
Es ist alles eitell
Abend
An die Sternen

Christian Hofmann von Hofmanswaldau

Vergänglichkeit der Schönheit

Matthias Claudius

Der Mensch

J. W. Goethe

Neue Liebe, neues Leben
Wanderer Nachtlied
Es war ein König in Thule

Ludwig Tieck

Geliebter, wo zaudert

Clemens Brentano

Ich weiß wohl, was du liebst in mir

Ludwig Achim von Arnim

Mir ist zu licht zum Schlafen

אנדראס גריפיוס

[בכית האבל של גרמניה השממה](#)
[דמעות המולדת](#)
[אמלליות אנושית](#)
[הכל לשוא](#)
[ערב](#)
[אל הפוכבים](#)

כריסטיאן הופמן פון הופמנסוולדאו

[ארעיות של יפי](#)

מתיאס קלאודיוס

[בן-אדם](#)

י.ו.גתה

[אהבה חדשה, חיים חדשים](#)
[שיר לילה של נודד](#)
[חי מלה פעם בתולה](#)

לודויג טיק

[היכן אתה, נער](#)

קלמנס ברנטנו

[מה את אוהבת בי, ברוור](#)

לודויג אחים פון ארנים

[לישן? האור זורח](#)

Adelbert von Chamisso

Frauen-Liebe und Leben

Justinus Kerner

Wie Dir, so mir

Joseph Freiherr von Eichendorff

Das zerbrochene Ringlein

Nikolaus Lenau

Das Gedicht "Die Albigenser" (der Anfang)

An die Melancholie

An den Wind

Abschied (Lied eines Auswandernden)

Kurze Gedichte

Eduard Mörike

Nur Zu!

Denk es, o Seele!

Ferdinand Freiligrath

O lieb', solange du lieben kannst!..

Hugo von Hofmannsthal

Die beiden

Was ist die Welt?

Rainer Maria Rilke

Herbsttag

אַדלְבֶּרְט פֿון שאַמיסו

[אהבת אשה וחיייה](#)

יוֹסְטִינוּס קֶרנֶר

[כְּמוֹהַ כְּמוֹנִי](#)

יוֹזֵף פֶּרִיֶהר פֿון אֵיכְנֶדוֹרף

[הַטְּבַעַת הַקְּטָנָה הַשְּׁבוּרָה](#)

נִיקוֹלֵאוֹס לֵנָאוּ

[הַפּוֹאֵמָה "הַאַלְבִּיגֶנְזִים" \(הַתְּחִלָּה\)](#)

[אַל הַמֵּלַנְכוֹלִיָּה](#)

[אַל הַרוּחַ](#)

[פְּרִידָה מֵהַמּוֹלָדֶת \(שִׁיר הַמַּהְגֵּר\)](#)

[שִׁירִים קְצָרִים](#)

אַדוּאַרד מֹרִיקֶה

[הַעֲזִ!](#)

[הַשְׁבִּי נָא, נַפְשִׁי!](#)

פֶּרְדִּינַנד פֶּרִילִיגֶראַת

[אַהֵב, כָּל עוֹד אֶתָּה יִכּוֹל!..](#)

הוּגוֹ פֿון הוֹפּמַנְסְטאַל

[הַשְּׁנִים](#)

[מֵהוּ הָעוֹלָם?](#)

רִינֶר מֶרִיֶה רִילְקֶה

[יּוֹם סֶתֵּו](#)

Wilhelm Busch

וילהלם בוש

Schein und Sein

[מראה ומציאות](#)

* * *

Der von Kürenberg

ההוא מקירנברג

Ich zog mir einen Falken

גדלתי בז

Ich zog mir einen Falken länger als ein Jahr.
Als er von mir gezähmt und mir zu Wunsche war
und ich um sein Gefieder goldene Bänder wand,
steil stieg er in die Lüfte und flog in andere Land.

כדי שיהיה צייתן לי, כה אלפתי בז;
הנה, עברה שנה, אולי יותר, ואז
קרטים של פז כרכתי היטב סביב נוצותיו,
והוא נסק בן-רגע, לארץ אחרת עף.

Fortan sah ich den Falken herrlich schwingen;
er trug an seinem Fuße seidene Schlingen,
es glänzte sein Gefieder um und um von Gold.
Gott sende sie zusammen, die sich sehnstüchtig hold.

ואת הבז ראיתי רק בקשי,
כשעל רגליו נשא הוא לולאות משילואי
זרחו באור שמים, גזו הנוצות...
אזקה ביחד אתו תמיד להיות.

"ההוא מקורנברג", הוותיק מבין משוררי "שירת האהבה הדנובית", שאינו ידוע בשמו, חי בסביבות אמצע המאה ה-12. הוא היה כנראה אוסטרי למשפחת אבירים מהאזור שממערב ללינץ שעל הדנובה. ייתכן שהשירים נכתבו בשנת 1150 או זמן קצר לאחר מכן. הוא נחשב למיניציגר המבוגר ביותר הידוע לנו. מקור: Reclam 1993 © שירים גרמניים מימי הביניים נבחרים, מתורגמים ומוסברים UlrichMüller/©Gerlinde Wei©

Unbekannte Dichterin des 12. Jahrhunderts

גברת לא ידועה (מאה XII)

Du bist mein, ich bin dein

אתה שלי, אני שלך

Du bist mein, ich bin dein.
Dessen sollst du gewiss sein.

אתה שלי, אני שלך. זהו כרח.
בזה אתה צריך להיות בטוח.

Du bist eingeschlossen,
in meinem Herzen,
verloren ist das Schlüsselchen.
Du musst auch für immer darin bleiben.

אתה נעול, הידוע?
בלבי הקמה.
אבד המפתח,
לעד תהיה שם נוכח.

מתוך הערה מאת Jens Walter Heckmann באתר האינטרנט
: <https://www.staff.uni-mainz.de/pommeren/Gedichte/dubistmin.html>

השיר נמצא בסוף מכתב שנכתב בלטינית מגברת רמה למורה שלה, איש דת.
נושא המכתב הוא "ידידות". במכתב הקודם, הכומר מחזר אחרי הגברת, אך היא
דוחה אותו במפורש במכתב השלישי - ככל הנראה כוונתה ליחסים אפלטוניים
יותר. כל שלושת המכתבים מגיעים מאוסף המכתבים של ורינכר פון טגרנזה,
שהגיע אלינו בכתב יד שנכתב בסביבות שנת 1200 (היום בספריית אוניברסיטת
מינכן, Codex lat. 19411). שאר הפרטים על המחבר לא ידועים.

Martin Opitz

Sonnet XXI

Francisci Petrarchae

Ist Liebe lauter nichts, wie dass sie mich entzuendet?
Ist sie dann gleichwohl was, wem ist ihr Tun bewusst?
Ist sie auch gut und recht, wie bring sie boese?
Ist sie nicht gut, wie dass man Freud' aus ihr empfindet?

Lieb' ich ohn allen Zwang? Wie kann ich schmerzen tragen?
Muss ich es tun, was hilft's, dass ich solch Trauren fuehr'?
Heb' ich es ungern an, wer dann befiehlt es mir?
Tue ich es aber gern, um was hab' ich zu klagen?

Ich wanke, wie das Gras, so von den kuehlen Winden
Um Vesperzeit bald hin geneiget wird, bald her:
Ich walle wie ein Schiff, da durch das wilde Meer

מרטין אופיץ (1597-1639)

סונטה XXI

לפרנצ'סקו פטרארקה

אם אהבה היא כלום, מה כל כך התרגשתי?
ואם ישנה, האם יודעת את עסקה?
אם היא - טובה, מנין הרוע בתשוקה?
אם לא טובה, מנין כל השמחה שחשתי?

אם אהבה חפזית, מה הכאב לה דרסטי?
אם היא - כפיה, היש תועלת בגיון?
אם לא רוצה אני, מי לי יקרא "הכון!"?
ואם אני עורג, על מה כל כך כעסתי?

אני כמו עשב בר, אשר מתנענע
הלוח ושוב בליל ברוח הקרה,
וכמו ספינה בים, בין הגלים נקרע,

Von Wellen umgejagt nicht kann zu Rande finden.
Ich weiss nicht was ich will, ich will nicht was ich weiss:
Im Sommer ist mir kalt, im Winter ist mir heiss.

Paul Fleming

An sich

Sei dennoch unverzagt! Gib dennoch unverloren!
Weich keinem Glücke nicht, steh höher als der Neid,
vergnüge dich an dir und acht es für kein Leid,
hat sich gleich wider dich Glück, Ort und Zeit verschworen.

Was dich betrübt und labt, halt alles für erkoren;
nimm dein Verhängnis an. Laß alles unbereut.
Tu, was getan muß sein, und eh man dir's gebeut.
Was du noch hoffen kannst, das wird noch stets geboren.

Was klagt, was lobt man noch? Sein Unglück und sein Glücke
ist ihm ein jeder selbst. Schau alle Sachen an:
dies alles ist in dir. Laß deinen eitlen Wahn,

und eh du fürder gehst, so geh in dich zurücke.
Wer sein selbst Meister ist und sich beherrschen kann,
dem ist die weite Welt und alles untertan.

Andreas Gryphius

Traurklage des verwüsteten Deutschlandes

Wir sind doch nunmehr ganz, ja mehr als ganz verdorben.
Der frechen Völker Schar, die rasende Posaun,
Das vom Blut feiste Schwert, die donnernde Kartaun,
Holt' alles dies hinweg, was mancher saur erworben.

את הנתיב שלו למצא אינו יודע.
מה רצוני? זה סוד. מה שיודע - זר.
בליל חרפי לי חם, ביום קיצי לי קר.

פאול פלמינג

לעצמי

עם זאת, אל תתיאש! הִיָּה נדיב פיקח!
באשר אל תגזים, הִיָּה מעל קנאה,
ואל תחשב בעת צרה במקום עדנה:
"מזל, מקום או זמן סם נגדך רוקח."

ועל שמחה לעד אל תשאַר בוטח;
את גורלך, גם מר, קבל בלי רטינה.
עשה מה שִׁיכוֹל, בלי צו, בלי הזמנה.
ותתמלא תקוה כל יום שמתפתח.

על מה להתלונן, מה עוד יש לשבח?
האשר, המזל חפש בפנים עכשיו,
הכל ברך. אז קום, עזב חלום לשוא.

הפנים אל עצמך, אל תמהר נלהב.
ומי שפעל עצמו שולט ומפקח, -
כל העולם ומלוא נמצא כבר בידי.

אנדראס גריפיוס

בכית האבל של גרמניה השממה

אנחנו עד בלי די ועוד ריקים, אין פוח:
פנופית עמים גסים, תרועת קרב מטרת,
החרב שמנת דם, ורעמי עופרת...
כל העמל אבוד, כל הרכוש לקוח,

Die alte Redlichkeit und Tugend ist gestorben,
Die Kirchen sind verheert, die Starken umgehaun,
Die Jungfrau sind geschänd', und wo wir hin nur schau'n
Ist Feur, Pest, Mord und Tod. Hier zwischen Schanz und Korben,

Dort zwischen Maur und Stadt, rinnt allzeit frisches Blut.
Dreimal sind schon sechs Jahr, als unser Ströme Flut
Von so viel Leichen schwer, sich langsam fortgedrungen.

Ich schweige noch von dem, was stärker als der Tod,
Du, Strassburg, weisst es wohl, der grimmen Hungersnot,
Und dass der Seelenschatz gar vielen abgezwungen.

Andreas Gryphius

Tränen des Vaterlandes

Anno 1636

Wir sind doch nunmehr ganz, ja mehr denn ganz verheeret!
Der frechen Völker Schar, die rasende Posaun,
Das vom Blut fette Schwert, die donnernde Kartaun
Hat aller Schweiss und Fleiss und Vorrat aufgezehret.

Die Türme stehn in Glut, die Kirch ist umgekehret,
Das Rathaus liegt im Graus, die Starken sind zerhaun,
Die Jungfrau sind geschänd't, und wo wir hin nur schau'n
Ist Feuer, Pest, Mord und Tod, der Herz und Geist durchfähret.

Hier durch die Schanz und Stadt rinnt allzeit frisches Blut.
Dreimal sind schon sechs Jahr, als unser Ströme Flut
Von soviel Leichen schwer, sich langsam fortgedrungen.

Doch schweig ich doch von dem, was ärger als der Tod,

רק דָּבַר, רָצַח, אֲשֶׁ בְּכָל מְקוֹם זָרוּחַ.
הַבְּתוּלוֹת בִּישׁוֹ, הָאֲצִילוֹת נִשְׁבָּרָה,
מִדּוֹת טוֹבוֹת מִתּוֹת, הַכְּנִסְיָה בּוֹעֶרֶת,
בֵּין חֶפֶר לְגֹדֶר, מִבּוֹץ עִמָּק סָרוּחַ,

בֵּין כְּתֹל לְקוֹרֵה פְּלָגִים שֶׁל דָּם זֹרָמִים,
הוֹפְכִים לְנִהְרוֹת שְׁלֹשׁ פְּעַם שֵׁשׁ שָׁנִים;
הֵם מִתְקַשִּׁים לִשְׁאֵת אֶת הַגּוֹיּוֹת וְרָפָשׁ.

אֶךְ יֵשׁ דָּבָר שֶׁהוּא מֵרַעַב וּמָגֵר
(יֹדַעַת סְטֵרִסְבוּרְגַּאזֵּת), מִמּוֹת רַע יוֹתֵר -
שִׂי הָאֲנוּשִׁיּוֹת מִזִּמָּן נִשְׁדָּד מִנְפֹּשׁ.

1637 (גירסה ראשונה של השיר)

אֲנְדֵרָאס גְּרִיפִיוּס

דַּמְעוֹת הַמוֹלָדֶת

שנת 1636

אֲנַחְנוּ עַד בְּלִי דִּי וְעוֹד רִיקִים, אֵין כּוֹחַ:
כְּנוּפִית עַמִּים גָּסִים, תִּרְוַעַת קָרֵב מִטְרַטֶּרֶת,
הַחֶרֶב שְׁמֵנֶת דָּם, וְרַעְמֵי עוֹפֶרֶת...
כָּל הָעֵמֶל אֲבוּד, כָּל הָרְכוּשׁ לְקוֹחַ,

רק דָּבַר, רָצַח, אֲשֶׁ בְּכָל מְקוֹם זָרוּחַ.
הַבְּתוּלוֹת בִּישׁוֹ, הָאֲמִיצוֹת נִשְׁבָּרָה,
הַמִּגְדָּלִים - אָפֶר, הַכְּנִסְיָה בּוֹעֶרֶת
עִם בֵּית הָעִירְיָה, מִשְׁמַד כָּל לֵב וּמוֹחַ.

בֵּין כְּתֹל לְקוֹרֵה פְּלָגִים שֶׁל דָּם זֹרָמִים,
הוֹפְכִים לְנִהְרוֹת שְׁלֹשׁ פְּעַם שֵׁשׁ שָׁנִים;
הֵם מִתְקַשִּׁים לִשְׁאֵת אֶת הַגּוֹיּוֹת וְרָפָשׁ.

אֲבָל אֲנִי עַד כֹּה עַל זֶה לֹא מְדַבֵּר,

Was grimmer denn die Pest und Glut und Hungersnot,
Dass auch der Seelenschatz so vielen abgezwungen.

Andreas Gryphius

Menschliche Elende

Was sind wir Menschen doch! Ein Wohnhaus grimmer Schmerzen,
Ein Ball des falschen Glücks, ein Irrlicht dieser Zeit,
Ein Schauplatz herber Angst, besetzt mit scharfem Leid,
Ein bald verschmelzter Schnee und abgebrannte Kerzen.

Dies Leben fleucht davon wie ein Geschwätz und Scherzen.
Die vor uns abgelegt des schwachen Leibes Kleid
Und in das Toten-Buch der großen Sterblichkeit
Längst eingeschrieben sind, sind uns aus Sinn und Herzen.

Gleich wie ein eitel Traum leicht aus der acht hinfällt
Und wie ein Strom verscheußt, den keine Macht aufhält,
So muß auch unser Nam, Lob, Ehr und Ruhm verschwinden.

Was itzund Athem holt, muß mit der Luft entfliehn,
Was nach uns kommen wird, wird uns ins Grab nachzieh'n.
Was sag ich? Wir vergehn wie Rauch von starken Winden.

Andreas Gryphius

Es ist alles eitel

Du siehst, wohin du siehst, nur Eitelkeit auf Erden.
Was dieser heute baut, reißt jener morgen ein;
Wo jetzund Städte stehn, wird eine Wiese sein,

שְׁמָכָל מָוֶת, אֵשׁ וְדָבָר רַע יוֹתֵר -
שִׁי הָאֲנוּשִׁיּוֹת מִזְמַן נִשְׁדָּד מִנְפֶּשׁ.

1643 (גירסה שנייה של השיר)

אֲנְדֶּרָאס גְּרִיפִּיאוס

אֲמִלְלוֹת אָנוּשִׁית

מָה אָנוּ, בְּנֵי אָדָם! נֹה לְכַאֲבוֹנוֹ,
זִיק שֶׁל הַזְמַן הַזֶּה, רִקּוּד שֶׁל בִּיש-מִזְל,
מְקוֹם לְפֶחַד מָר, מְלֹא בְדוּי אֲמִלָּל,
הַשֵּׁלֵג שֶׁנִּמַּס, נְרוֹת שְׁרוּפִים הִנֵּנוּ.

כְּמוֹ רִכִּילוֹת וַחֲזוֹק, פּוֹרְחִים, גָּזִים חַיִּינוּ,
נִנְיִח בְּקִרְוֹב אֶת צֶל הַגּוֹף הַדֵּל.
בְּסֶפֶר הַמֵּתִים אֲשֶׁר נִכְתַּב מֵעַל
מִזְמַן כְּבֹר רְשׁוּמִים חוֹשִׁינוּ וְשִׁמּוֹתֵינוּ.

אִיךָ הַחִלּוֹם לִשְׁאוֹ מִנְשִׁיָּה יִבְרַח?
מָה שְׁנוֹשֵׁם יָמוּת, וְאֶבְדָּנוּ הַכֶּרֶח.
הַשֶּׁבַח, הַכְּבוֹד, הַכֹּל - עֹפֵר שְׂכוּחַ.

מִי שִׁבּוֹא מִחֵר, בֶּן-רֶגַע יִקְבֹּר,
לְאֹף יִצּוֹר שְׁחִי, אֵין שׁוּם לוֹ סוֹף אַחֵר.
הוֹ, מָה אֲנִי אוֹמֵר! נִשָּׂא כְּמוֹ דָּף בְּרוּחַ.

אֲנְדֶּרָאס גְּרִיפִּיאוס (1616-1664)

הַכֹּל לִשְׁוֹא

לֹאן שְׁלֹא תִפְנֶה, רַק הֶבֶל מְשֻׁגָּע,
מָה שֶׁנִּבְנֶה הַיּוֹם, זֶה יִהְיֶה מִחֵר;
אֲתִמּוֹל הִיְתָה כָּאן עִיר – הַפֶּכֶה לְאַחוֹ כְּבֹר,

Auf der ein Schäferskind wird spielen mit den Herden;

Was jetzund prächtig blüht, soll bald zertreten werden;
Was jetzt so pocht und trotzt, ist morgen Asch und Bein;
Nichts ist, das ewig sei, kein Erz, kein Marmorstein.
Jetzt lacht das Glück uns an, bald donnern die Beschwerden.

Der hohen Taten Ruhm muß wie ein Traum vergehn.
Soll denn das Spiel der Zeit, der leichte Mensch, bestehn? Ach, was ist
alles dies, was wir für köstlich achten,

Als schlechte Nichtigkeit, als Schatten, Staub und Wind,
Als eine Wiesenblum, die man nicht wieder find't!
Noch will, was ewig ist, kein einig Mensch betrachten.

Andreas Gryphius (1616-1664)

Abend

Der schnelle Tag ist hin; die Nacht schwingt ihre Fahn
Und führt die Sternen auf. Der Menschen müde Scharen
Verlassen Feld und Werk; wo Tier und Vögel waren,
Trauert jetzt die Einsamkeit. Wie ist die Zeit, vertan!

Der Port naht mehr und mehr sich zu der Glieder Kahn.
Gleich wie dies Licht verfiel, so wird in wenig Jahren
Ich, du, und was man hat, und was man sieht, hinfahren.
Dies Leben kömmt mir vor als eine Rennebahn.

Lass, höchster Gott! mich doch nicht auf dem Laufplatz gleiten!
Lass mich nicht Ach, nicht Pracht, nicht Lust, nicht Angst verleiten!
Dein ewig heller Glanz sei vor und neben mir!

Laß, wenn der müde Leib entschläft, die Seele wachen,
Und wenn der letzte Tag wird mit mir Abend machen,

וְהַרְוֵעָה בְּצֶאֱן עוֹבֵר אוֹתוֹ יָגַע;

אֶת מָה שֶׁכָּאן פָּרַח, תִּרְאֶה נֶרְמַס, גּוֹעַ;
מִי שֶׁחִיָּה אֶתְמוֹל, הַיּוֹם לֹא מְאֻשֶּׁר;
עֲפָרָה וְאַבֵּן שִׁישׁ יִהְיוּ חִלְקֵי עֶפֶר.
וְאַפֵּר, עֲצָמוֹת - הַסּוֹף שֶׁל הַשּׁוֹפֵעַ.

וְתִהְיֶילֶת כָּל מַעַשׂ בֶּן-רָגַע תִּחְלֹף.
הָאֵם מִשְׁחַק הַזְּמַן עוֹד יִמָּשֶׁךְ בְּלִי סוֹף?
מָה שֶׁיִּקֶּר לָנוּ, הָאֵם יֵשׁ בּוֹ תוֹעֵלֶת?

רַק הִבֵּל הִבְלִים, סִתְמִי, לֹא הִכְרַחִי,
כְּמוֹ פָּרַח קֶצֶר-יָמִים... אִךְ מָה שֶׁהוּא נִצָּחִי,
עָלְיוֹ הָאֲנוּשׁוֹת, אֲבוֹי, לֹא מִסְתַּכֶּלֶת.

אנדראס גריפיוס (1616-1664)

ערב

הַיּוֹם הַחִישׁ חֲלָף; בָּא עִם דָּגְלוֹ הַלִּיל,
מוֹבִיל אֶת כּוֹכָבָיו . וּבְנֵי-אָדָם נִדְמוּ,
עֲזָבוּ אֶת מְלֶאכֶתָם; חִיָּה, צִפּוֹר אֵינָנוּ,
רַק אֲבָל וּבְדִידוֹת. הוּא, אִיךְ הַזְּמַן אוֹזֵל!

הוֹלֵךְ וּמִתְקַרֵּב אֵלֵינוּ הַנֶּמֶל.
כְּמוֹ אוֹר הַיּוֹם, דּוֹעָה אוֹר הַשָּׁנִים מוֹלֵנוּ -
אֲנִי, אַתָּה, הַכֹּל עוֹד רָגַע וְגוֹעֵנוּ
כָּל הַחַיִּים – מְרוֹץ, שֶׁבּוֹ אַתָּה קֵמֵל.

גָּאֵל אוֹתִי, עֲלִיוֹן, מִהֲרִיצָה עַד פֶּחַת,
כִּי אֶאֱבֹד אֲנִי מִלֵּהט וּמִפֶּחַד!
תִּפְאָרְתְּ תִּמְיד מוֹלִי וּלְצִדִּי!

תֵּן לְנַפְשִׁי לָקוּם, כְּשִׁירְדָם הִקְרַב!
בְּיוֹם הָאַחֲרוֹן, כְּשִׁיִּהְפֶּה לְעָרֵב,

So rei mich aus dem Tal der Finsternis zu dir!

מעמק חשכה אליך קח אותי!

מתוך "ויקיפדיה" (Gryphius) <https://de.wikipedia.org/wiki/Abend> :

"ערב" היא סונטה מאת אנדראס גריפיוס, אחד משיריו המפורסמים ביותר, יצירת מופת פואטית מוכרת. הוא פורסם לראשונה בשנת 1650 בפרנקפורט באוסף הסונטות של גריפיוס Das Ander Buch. זה שם, אחרי שסונטת הבוקר וסונטת הצהריים, השלישית מתוך ארבע הסונטות של מחזור הזמן, פותחת את הספר ... גריפיוס מזכיר רק מדי פעם את בן ארצו שלזי מרטין אופיץ, שב-1624, עם ספרו Von der Deutschen Poeterey, שם את השירה בשפה הגרמנית על בסיס חדש. עם זאת, כבר בשנת 1637, הוא ממש פעל לפי הוראותיו של אופיץ בספר השירה הראשון שלו, "הסונטות של ליסר". כך, כמו רוב הסונטות של גריפיוס, "ערב" כתוב בפסוק אלכסנדרוני שהומלץ על ידי אופיץ... נטען כי ב"ערב" השימוש בפסוקים באלכסנדרוני מובא לידי וירטואוזיות".

הערב אינו מביא הפוגה, אלא מודעות מפחידה לשבריריות החיים הללו ותחינה לישועה מאפלת המוות. השיר, על 14 שורותיו, חוצה את הדרך שהיחיד ("אני", "העולם") והאנושות ("אנשים, עדר עייף"), לאחר אובדן האור האלוהי ("חלף היום המהר"), על "מסלול-מרוץ", עד שאלוהים שוב לא ימצא על ידיהם.

Andreas Gryphius

אַנְדְּרֵאס גְּרִיפִּיוּס (1616-1664)

An die Sternen

אֶל הַכּוֹכָבִים

XXXVI

XXXVI

Ihr Lichter die ich nicht auff Erden satt kann schauen
Ihr Fackeln die ihr Nacht und schwartze Wolcken trennt
Als Diamante spilt und ohn Auffhören brennt;
Ihr Blumen die ihr schmückt des grossen Himmels Auen:

הוֹ הָאוֹרוֹת, אַתֶּם לִי מְאִירִים עֵינַיִם!
אַתֶּם - לְפִיד שְׁאוֹר לְלִיל, לְעֵב זֹרֶק,
כְּמוֹ יְהוֹלֵם נְדִיר שְׁבִלִי הֶפְסֵק דּוֹלֵק;
אַתֶּם, שְׁמַעְטָרִים אֶת דְּשָׂא הַשָּׁמַיִם.

Ihr Wächter die als Gott die Welt auff-wolte-bauen;
Sein Wort die Weißheit selbst mit rechten Namen nennt
Die Gott allein recht misst die Gott allein recht kennt.
(Wir blinden Sterblichen! was wollen wir uns trauen!)

יָפָה אִמְכֶם, שׁוֹמְרִים, תִּבְּל הָאֵל כְּפָלִים;
לִלְבֵּן הוּא נָתַן אֶת שְׁמוֹ הַפֶּה נָכוֹן.
(אֵיךְ בֶּן-תְּמוּתָה עוֹר יְבִין אֶת זֶה, טִפְשׁוֹן!)
לְאֱלֹהִים אֱמֶת, וְרַק אֶצְלוֹ מֵאֲזַנִּים.

Ihr Bürgen meiner Lust wie manche schöne Nacht
Hab ich in dem ich euch betrachtete gewacht?
Herolden diser Zeit wenn wird es doch geschehen

Daß ich der euer nicht allhir vergessen kan
Euch derer Libe mir steckt Hertz und Geister an
Von andern Sorgen frey werd unter mir besehen?

Christian Hofmann von Hofmanswaldau

Vergänglichkeit der Schönheit

Es wird der bleiche Tod mit seiner kalten Hand
Dir endlich mit der Zeit um deine Brüste streichen,
Der liebliche Korall der Lippen wird verbleichen;
Der Schultern warmer Schnee wird werden kalter Sand,

Der Augen süßer Blitz, die Kräfte deiner Hand,
Für welchen solches fällt, die werden zeitlich weichen,
Das Haar, das itzund kann des Goldes Glanz erreichen,
Tilgt endlich Tag und Jahr als ein gemeines.

Der wohlgesetzte Fuß, die lieblichen Gebärden,
Die werden teils zu Staub, teils nichts und nichtig werden,
Denn opfert keiner mehr der Gottheit deiner Pracht.

Dies und noch mehr als dies muss endlich untergehen,
Dein Herze kann allein zu aller Zeit bestehen,
Dieweil es die Natur aus Diamant gemacht.

Matthias Claudius

Der Mensch

הַעֲרֵבִים שְׁלִי! בְּעֵמֶס רָגְשׁוֹת
הֲלֹא אֶתְכֶם רוֹאֶה אֲנִי אִין סְפוֹר לִילוֹת?
הוֹ, מִבְּשָׂרִי הַזֶּמֶן! כְּשִׁגְוֹרְלִי יִכְרִיעַ

אוֹתִי, גַּם אִזְּ אִמְכֶם לְגֶרַע לֹא אֲשַׁכַּח:
אֶהֱבֶתְכֶם מִלְּאָה אֶת תּוֹךְ לְבִי הָרֹה;
חֲפָזִי מִדְּאֲגוֹת, לָכֶם תַּחֲתִי אֲרִיעַ.

כריסטיאן הופמן פון הופמנסוולדאו (1616-1679)

אֲרַעֲיוֹת שֶׁל יִפִּי

הַמָּוֶת בּוֹא יְבוֹא בְּסוֹף, נוֹרָא וְקָר,
הוּא יִלְטֹף אוֹתְךָ, יַגַּע בְּרֹךְ שְׂדִיךָ,
וְחַמִּימוֹת שְׁלֵגִים תַּחֲלֹף עַל פְּנֵי כְּתָפֶיךָ
בְּחוֹל קָר, מִשְׁפָּתֶיךָ אֵלֶמַּג שְׁנֵי יוֹסָר;

וְיַעֲלֶם כּוֹחַן יְדֶיךָ הַנִּהְדָּר,
יֵאֲבֹד יִפְיוֹ שֶׁל זִיק שְׁמַמְתֵּק עֵינֶיךָ,
וְכִתֵּר הַשַּׁעַר שֶׁל פֶּז מַעַל פְּנִיךָ
יִהְיֶה לְמִין פֶּאֶה בְּצֶבַע שֶׁל עֶפֶר.

קְלוֹת הַלִּיכְתְּךָ וּמַחֲוֹת הַחֶפֶץ
חִלְקוּ יִהְיוּ אֲבָק, חִלְקוּ רַק כְּלוּם וְאַפֶּס,
אֶת אֱלֹהוֹת יִפְיֶךָ אֶף אִישׁ לֹא יַעֲבֹד.

כָּל זֹאת וְעוֹד הַרְבֵּה בְּסוֹף תְּמִיד גּוֹועַ,
אֶף יִשְׁאֵר לְבָבְךָ, שְׁכֵן אוֹתוֹ הַטֹּבֵעַ
יֵצֵר מִיְהִלּוּם, אֲשֶׁר עָמִיד מְאֹד.

מתיאס קלאודיוס (1740-1815)

בֶּן-אָדָם

Empfangen und genähret
vom Weibe wunderbar,
kömmt er und sieht und höret
und nimmt des Trugs nicht wahr;
gelüstet und begehret
und bringt sein Tränlein dar;
verachtet und verehret;
hat Freude und Gefahr;
glaubt, zweifelt, wähnt und lehret,
hält nichts und alles wahr;
erbauet und zerstöret
und quält sich immerdar;
schläft, wachet, wächst und zehret;
trägt braun und graues Haar,
und alles dieses währet,
wenn's hoch kommt, achtzig Jahr.
Dann legt er sich zu seinen Vätern nieder,
und er kömmt nimmer wieder.

J. W. Goethe

Neue Liebe, neues Leben

Herz, mein Herz, was soll das geben?
Was bedrängt dich so sehr?
Welch ein fremdes, neues Leben!
Ich erkenne dich nicht mehr.
Weg ist alles, was du liebtest,
Weg, warum du dich betrübtest,
Weg dein Fleiß und deine Ruh –
Ach, wie kamst du nur dazu!

Fesselt dich die Jugendblüte,
Diese liebliche Gestalt,
Dieser Blick voll Treu und Güte

הולך, רואה, שומע,
בן אמה נבונה,
אכל אינו יודע
לבחן בהונאה;
בזוי, מתגעגע,
עם העלית נמנה,
עליז וגם דומע
בגיל, בסכנה;
תמים, חשדן ורע,
פורך וגם נמנע,
שקט ומתפרע,
הורס מה שבנה;
בתלתלים שופע,
קרח בזקנה,
יחיה (עם לא גווע)
עד לשמונים שנה.
ואז ישכב עם אבותיו כאיש רב טעם,
ולא ישוב אף פעם.

י.ו.גתה (1749-1832)

אהבה חדשה, חיים חדשים

מה קרה, לבי, אמר לי?
מה אתה מדאג, חבר?
חדשים חיים לגמרי!
השתנית בלי הכר.
נעלם מה שאהבת,
שממנו התעצבת -
שקדנות, שפיות, בטחה -
איה כל זה קרה לך?

בעצמת פשוט הולמת
חיש קשרו אותך חוטים
לגזרה נשית משלמת,

Mit unendlicher Gewalt?
Will ich rasch mich ihr entziehen,
Mich ermannen, ihr entfliehen,
Führet mich im Augenblick,
Ach, mein Weg zu ihr zurück.

לְפָרִיחַת הַנְּעוּרִים.
מִנֶּסֶה אֲנִי לִבְרוּחַ,
לְסָרֵב, אֲבָל הָאֲרֶחַ
לַעֲזֹר לִי לֹא מוֹאִיל
וְאַלֶּיָּה שׁוֹב מוֹבִיל.

Und an diesem Zauberfädchen,
Das sich nicht zerreißen lässt,
Hält das liebe lose Mädchen
Mich so wider Willen fest;
Muss in ihrem Zauberkreise
Leben nun auf ihre Weise.
Die Veränderung, ach, wie groß!
Liebe! Liebe! Lass mich los!

וְעַל הַחוּטִים הָאֵלֶּה,
שֶׁלְקָרַע אִי-אֶפְשָׁר,
בְּרִכּוֹת יְלִידַת-הַפֶּלֶא
בִּי אוֹחֶזֶת לֹא מִכָּבָר.
כָּאן, בְּמַעְגַל הַקֶּסֶם
לְנִגּוֹן שְׁלֵה כְּמוֹ עֵלָם
לְכַרְכֵּר לִי עַד מוֹתִי!
אֶהְבֶּה, שְׁלַחֵי אוֹתִי!

1775

J. W. Goethe

י.ו.גתה (1749-1832)

Wanderer Nachtlid

שִׁיר לִילָה שֶׁל נוֹדָד

Über allen Gipfeln
Ist Ruh',
In allen Wipfeln
Spürest du
Kaum einen Hauch;
Die Vögelein schweigen im Walde.
Warte nur, balde
Ruhest du auch.

עַל פִּסְגּוֹת שׁוֹרְרֶת
מְנוּחָה
בְּכֹל צִמְרֶת
כָּבֵר אֵינָךְ
חֹשׁ כְּמַעֵט כָּל רוּחַ;
אֵין קוֹל צִפְרִים בְּחֹרֶשׁ.
הַמְתֵּן קִצֵּת חֶרֶשׁ,
גַּם כֵּן תִּנּוּחַ.

1780

J.-W. Goethe

י.ו.גתה

Es war ein König in Thule

Es war ein König in Thule
Gar treu bis an das Grab,
Dem sterbend seine Buhle
Einen goldnen Becher gab.

Es ging ihm nichts darüber,
Er leert ihn jeden Schmaus;
Die Augen gingen ihm über,
So oft er trank daraus.

Und als er kam zu sterben,
Zählt' er seine Städt' im Reich,
Gönnt' alles seinem Erben,
Den Becher nicht zugleich.

Er saß beym Königsmahle,
Die Ritter um ihn her,
Auf hohem Väter-Saale,
Dort auf dem Schloß am Meer.

Dort stand der alte Zecher,
Trank letzte Lebensgluth,
Und warf den heiligen Becher
Hinunter in die Fluth.

Er sah ihn stürzen, trinken
Und sinken tief ins Meer,
Die Augen thäten ihm sinken,
Trank nie einen Tropfen mehr.

Ludwig Tieck

חי מֶלֶךְ פֶּעַם בְּתוּלָה (שיר גרטן, "פאוסט" א, 7)

חי מֶלֶךְ פֶּעַם בְּתוּלָה
מְסוּר לֵב אֵין כְּמוֹתוֹ.
לִפְנֵי מוֹתָה נִתְּנָה לוֹ
כּוֹס פֶּז אֶהוּבָתוֹ

בְּכָל מִקְרָה עֲדִין,
כְּשֶׁלְשֵׁלֶחַן יֵשֵׁב,
שְׁתָּה מְכּוֹסָה הוּא יִין,
בְּאוֹר מְלוֹא עֵינָיו.

כְּשֶׁחַשׁ: מוֹתוֹ בְּפֶתַח,
סָפַר בַּמְדִּינָה כָּל עִיר,
נָתַן לְבָנָיו, רַק טֶפֶח -
אֶת כּוֹס הַפֶּז הַשְּׂאִיר.

עַם אֲבִירָיו הַמֶּלֶךְ
יֵשֵׁב עַל כֶּסֶּל הָרֶם
בְּתוֹךְ אוֹלָם רַב עֶרֶךְ
בְּצָרִיחַ לִיד הַיָּם.

רַק שְׂבִיב חַיִּיו בְּגִבֵּעַ
נִשְׁאַר, אוֹתוֹ פְּתָאוֹם
הַרִיק הַשְׁתִּין, הַגְבִּיהַ,
וְאֵז זָרַק לַתְּהוֹם.

רָאָה: הִתְמַלֵּא בַמַּיִם,
טָבַע קֶדֶשׁ הַפֶּז;
שָׁקַעוּ לֹאט הָעֵינִים;
טָפָה לֹא שְׁתָּה מֵאֵז.

1774

לודוויג טיק (1773-1853)

Geliebter, wo zaudert

Geliebter, wo zaudert
Dein irrender Fuß?
Die Nachtigall plaudert
Von Sehnsucht und Kuß.

Es flüstern die Bäume
Im goldenen Schein,
Es schlüpfen mir Träume
Zum Fenster hinein.

Ach! kennst du das Schmachten
Der klopfenden Brust?
Dies Sinnen und Trachten
Voll Qual und voll Lust?

Beflügle die Eile
Und rette mich dir,
Bei nächtlicher Weile
Entfliehn wir von hier.

Die Segel, sie schwellen,
Die Furcht ist nur Tand:
Dort, jenseit den Wellen
Ist väterlich Land.

Die Heimat entfliehet,
So fahre sie hin!
Die Liebe, sie zieht
Gewaltig den Sinn.

Horch! wollüstig klingen
Die Wellen im Meer,
Sie hüpfen und springen

היכן אתה, נער

היכן אתה, נער,
שוהה אַרְפוֹת?
זְמִיר שֶׁר עַל צֶעַר
וְעַל נְשִׁיקוֹת.

עֲצִים מְלֵאֵי זֶהַר,
בְּלֶחֶשׁ, מְרוֹם
מַעְבֵּר לַצֶּהַר
שׁוֹלְחִים לִי חִלּוֹם.

הָאֵם הַתְּרַגְּשֶׁת
עַד רֵעַד בְּפָנִים
מַחֲשֶׁק שְׁחָשֶׁת,
מְרוֹב יְסוּרִים?

לְמַעַן חַיִּיךָ
אוֹתִי פֶה הִצֵּל!
הַחַיֵּשׁ צָעֲדִיךָ,
נִבְרַח נָא הַלֵּיל.

אֲנִי לֹא פּוֹחֲדָת,
מִפָּרֶשׁ כָּבֵד מוֹרָם,
הָרִי הַמוֹלָדָת
מַעְבֵּר לַיִם.

מִזְהִיר אוֹתְךָ שְׁכָל,
כִּי הִיא לֹא קְרוֹבָה?
עַל גַּל וְעַל שְׁפָל
תִּגְבֵּר אֶהְבֶּה.

הַגֵּל עָף בְּנַחַת -
לְהוֹט וּמִלְהִיט,
אֶתְּנוּ בִּיחַד

Mutwillig einher,

קופץ בו-זמנית.

Und sollten sie klagen?
Sie rufen nach dir!
Sie wissen, sie tragen
Die Liebe von hier.

אין להתנחם:
קורא האיתן,
לחפש לוקח
אותנו מכאן.

Clemens Brentano

קלמנס ברנטנו (1778-1842)

Ich weiß wohl, was du liebst in mir

מה את אוהבת בי, ברור

Ich weiß wohl, was du liebst in mir –
Es ist die Glut in meiner Brust –
Es ist die zauberhafte Zier,
Der tief geheimen innern Lust,
Die strahlt aus mir, und ruft zu dir:
Schließ mich in einen Felsenstein,
So ruf ich doch durch Mark und Bein!
Komm, lebe, liebe, stirb bei mir -

מה את אוהבת בי, ברור -
זוהי האש העמקה,
אשר בסוד בוערת, אור,
עדי קסום של התשוקה.
מתוך מוחי ללא שפיות,
נעול בסלע בידיך,
"בואי אלי!" - אקרא אליך -
"כדי לאהב, לחיות, למות..."

Du mußt, du mußt.

פורך, פורך!

Ludwig Achim von Arnim

לודויג אחים פון ארנים (1781-1831)

Mir ist zu licht zum Schlafen

לישן? האור זורח

Mir ist zu licht zum Schlafen,
Der Tag bricht in die Nacht,
Die Seele ruht im Hafen,
Ich bin so froh erwacht.

לישן? האור זורח,
הליל ביום נרדף,
חם בנפשי, שמח,
נעים מאשר רב .

Ich hauchte meine Seele
Im ersten Kusse aus,
Was ist's, daß ich mich quäle

את כל נפשי נשפתי
לנשיקה אתמול.
ואז... אז מה שאפתי?

Ob sie auch fand ein Haus.

לְדַמֶּעַ אוֹ לַצֹּהֵל?

Sie hat es wohl gefunden
Auf ihren Lippen schön,
O welche sel'ge Stunden,
Wie ist mir so geschehn!

לְשַׁפֵּט לְפִי שְׂפָתֶיהָ -
הִיא כָּלֵל לֹא הִתְנַגְּדָה.
נִכּוֹן, אֲנִי יוֹדֵעַ...
הוּא אֱלֹהִים, תּוֹדָה!

Was soll ich nun noch sehen?
Ach, alles ist in ihr.
Was fühlen, was erleben?
Es ward ja alles mir.

מָה עוֹד לִרְאוֹת, לְשִׁמֹּעַ?
הַכֹּל בָּהּ בְּשִׁבְלִי.
מָה לֵּאחֹל, לְכַמֵּה?
הָרִי הַכֹּל אֶצְלִי.

Ich habe was zu sinnem,
Ich hab', was mich beglückt:
In allen meinen Sinnen
Bin ich von ihr entzückt.

לְאִשֶּׁר יֵשׁ לִי, בְּטַח,
הַכֹּל, תּוֹדָה לְאֵל.
בְּכָנִי כָל חוּשׁ בְּמַתַּח,
מִמְּנָה מִתְפַּעֵל.

Adelbert von Chamisso

אֲדֵלְבֶּרְט פֹּון שַׁמִּיסוֹ (1781-1838)

Frauen-Liebe und Leben

אֶהְבֵּת אִשָּׁה וְחַיִּיהָ

1.

1.

Seit ich ihn gesehen,
Glaub' ich blind zu sein;
Wo ich hin nur blicke,
Seh' ich ihn allein;
Wie im wachen Traume
Schwebt sein Bild mir vor,
Taucht aus tiefstem Dunkel
Heller nur empor.

מֵאָז שֶׁרְאִיתִי, -
רַק הוּא בְּעֵינֵי
לֹאן שְׂאֲבִיט, כִּי
עוֹרֶת, אוֹלִי;
דְּמוּתוֹ מְרַחֶפֶת
מוֹלִי בְּחִלּוֹם,
בְּרוּרָה וְזוֹהֶרֶת
מִחֻשֶּׁךְ לְרוֹם.

Sonst ist licht- und farblos
Alles um mich her,
Nach der Schwestern Spiele

תִּבֵּל מִתַּעֲמָמָת
בְּלִי צָבַע קָעַת,
מֵאָז בּוֹ הִבְטָתִי

Nicht begehrt' ich mehr,
Möchte lieber weinen
Still im Kämmerlein;
Seit ich ihn gesehen,
Glaub' ich blind zu sein.

כָּאֵלֹוֹ סוּמָאֵת.
אֵין חֶשֶׁק לְשִׁמְחָה
עִם הָאֲחִיּוֹת,
עֲדִיף לִי בְּשִׁקָּט
בְּחֶדֶר לְבָכוֹת.

2.

2.

Er, der herrlichste von allen,
Wie so milde, wie so gut!
Holde Lippen, klares Auge,
Heller Sinn und fester Muth.

וְנִהְדָּר הוּא מְכַל גִּבֹּר,
וְכָל קוֹ בּוֹ כֹּה נִחְמָד -
הַעֲיִנִּים, הַשְּׁפָתִים,
עוֹז חֲזָק וְשִׁכָּל חֵד.

So wie dort in blauer Tiefe,
Hell und herrlich, jener Stern,
Also er an meinem Himmel,
Hell und herrlich, hoch und fern.

כְּמוֹ כּוֹכֵב שֶׁבַשְּׁמַיִם
אוֹר לְשַׁלַּח לִי יָכוֹל,
כִּי אֶת שְׁמִי נִפְשִׁי הָאִיר הוּא -
גַּם רְחוֹק וְגַם גָּדוֹל.

Wandle, wandle deine Bahnen;
Nur betrachten deinen Schein,
Nur in Demuth ihn betrachten,
Selig nur und traurig sein!

לֵךְ בְּדֶרֶךְ שְׁבַחְרֶתְךָ,
רַק הַשָּׂאֵר לִי אֶת הַדְּמוּת,
אֲתַבּוֹן בְּשִׁפְל־רוּחַ -
זֶהוּ אֲשֶׁר וְעֶצְבוֹת.

Höre nicht mein stilles Beten,
Deinem Glücke nur geweiht;
Darfst mich, niedre Magd, nicht kennen,
Hoher Stern der Herrlichkeit!

אֲנִי חֶרֶשׁ מִתְפַּלֵּלֶת
כָּל הַזְּמַן לְמַעַנְךָ,
כִּן יֵדַע כּוֹכֵב-תְּפֹאֶרֶת
עַל קִיּוֹם שְׁלֵשׁ הַשְּׁפָחָה.

Nur die Würdigste von allen
Soll beglücken deine Wahl,
Und ich will die Hohe segnen,
Segnen viele tausend Mal.

רַק הָרְאוּיָה לְאִשָּׁר
מִבְּחִירָה שְׁלֶךְ תִּשְׁמַח,
אֲבָרָךְ אוֹתָהּ בְּיִשָּׁר
אֶלֶף פְּעָמִים עַל כֵּי.

Will mich freuen dann und weinen,
Selig, selig bin ich dann,

מִשְׂמַחָה אֲבָכָה בְּסִתְּךָ
מִבְּרָכָת עַל חִלְקִי,

Sollte mir das Herz auch brechen,
Brich, o Herz, was liegt daran!

וְלִבִּי מֵאֲשֶׁר יִתֵּר...
הַשֶּׁבֶר אִם כֵּן, לִבִּי!

3.

3.

Ich kann's nicht fassen, nicht glauben,
Es hat ein Traum mich berückt;
Wie hätt' er doch unter allen
Mich Arme erhöht und beglückt?

קָשָׁה לִתְפֹּס אֶת הַפֶּלֶא,
אֲנִי חוֹלְמֶת, וְדַאי:
הוּא בִּי בָּחַר מְכַל אֱלֹה,
פְּתָאוֹם הָרִים אֶת יָדִי.

Mir war's, er habe gesprochen:
Ich bin auf ewig dein -
Mir war's - ich träume noch immer,
Es kann ja nimmer so sein.

"הִנְנִי", אָמַר לִי, "הִנְנִי,
לְנִצַּח אֲנִי שְׁלָה."
הִנְנִי – אֲנִי עוֹד חוֹלְמֶת,
זֶה לֹא יָכוֹל לִהְיוֹת כֵּךְ.

O laß im Traume mich sterben
Gewieget an seiner Brust,
Den seligsten Tod mich schlürfen
In Thränen unendlicher Lust.

הוּ, מוֹת בְּרוּךְ, תִּשְׁתַּנִּי,
תֵּן לִי בְּחִלּוֹם לְמוֹת,
בּוֹכָה, לְחַזּוֹ נְצִמְדָּת
בְּאֵין-סוֹף הַתְּלֵהבוֹת.

4.

4.

Du Ring an meinem Finger,
Mein goldnes Ringelein,
Ich drücke dich fromm an die Lippen,
Dich fromm an das Herze mein.

עַל אֶצְבְּעִי טִבַּעַת
כָּלָה זֶהָב מְשֻׁבָּח,
אֶצְמִיד אוֹתָךְ לִשְׁפֹתַיִם
וּלְלִבִּי אַחֵר כֵּךְ.

Ich hatt' ihn ausgeträumet,
Der Kindheit friedlichen Traum,
Ich fand allein mich verloren
Im öden unendlichen Raum.

חִלּוֹם יְלָדוּת בְּלִי עֶצֶב
מִתּוֹךְ לִבִּי פִּנְטֵז,
אֲבָל אֶת עֶצְמִי מִצְאָתִי
לְבַד בְּמַרְחָב קָר אִי-אֶז.

Du Ring an meinem Finger,
Da hast du mich erst belehrt,

טִבַּעַת עַל הָאֶצְבַּע,
לְמַדָּת אוֹתִי לְחֹדֶר,

Hast meinem Blick erschlossen
Des Lebens unendlichen Werth.

Ich werd' ihm dienen, ihm leben,
Ihm angehören ganz,
Hin selber mich geben und finden
Verklärt mich in seinem Glanz.

Du Ring an meinem Finger,
Mein goldnes Ringelein,
Ich drücke dich fromm an die Lippen,
Dich fromm an das Herze mein.

5.

Helft mir, ihr Schwestern,
Freundlich mich schmücken,
Dient der Glücklichen heute mir.
Windet geschäftig
Mir um die Stirne
Noch der blühenden Myrte Zier.

Als ich befriedigt,
Freudiges Herzens,
Dem Geliebten im Arme lag,
Immer noch rief er,
Sehnsucht im Herzen,
Ungeduldig den heut'gen Tag.

Helft mir, ihr Schwestern,
Helft mir verscheuchen
Eine thörichte Bangigkeit;
Daß ich mit klarem
Aug' ihn empfangе,
Ihn, die Quelle der Freudigkeit.

לדעת ערך חיינו,
פקחת את עיני לאור.

אהיה לו משרתת,
אליו אשתיה עתה,
ואת עצמי אמצא אז
מפארו משתנה.

על אצבעי טבעת
כלה זהב משבח,
אצמיד אותך לשפתיים
וללבי אחר כך.

.5

נא לעזר לי,
אחיות, בואו!
היום מאשר ביותר.
שימו מהר נא
לי על המצח
פרחים של הדס קלועים זר.

עם לב שמח
ומפוסת,
ובזרועותי אהובי...
אך כלות-הנפש
בלתי מסברת
הרגשתי עמוק בלבי.

נא לעזר לי
את צל הפחד,
שאין לו סבה, לגרש,
ולפנות מבט
בהיר כמו שחר
לעין השמחה והאש.

Bist, mein Geliebter,
Du mir erschienen,
Giebst du, Sonne, mir deinen Schein?
Laß mich in Andacht,
Laß mich in Demuth
Mich verneigen dem Herren mein.

...

Streuet ihm, Schwestern,
Streuet ihm Blumen,
Bringt ihm knospende Rosen dar.
Aber euch, Schwestern,
Grüß' ich mit Wehmuth,
Freudig scheidend aus eurer Schaar.

בוא נא, אהובי,
הגיע אלי,
תן את זיוך, שמש שלי,
השאר אותי נא
מלאת מסירות,
אקד קדה לאדוני.

אחיותי, נא
בנצות ורד
פסו אותו, בפרחי חן,
אבל בעצב
אתכן עזבת,
יוצת אני מחברתכן.

6.

Süßer Freund, du blickest
Mich verwundert an,
Kannst es nicht begreifen,
Wie ich weinen kann;
Laß der feuchten Perlen
Ungewohnte Zier
Freudenhell erzittern
In den Wimpern mir.

Wie so bang mein Busen,
Wie so wonnevoll!
Wüßt' ich nur mit Worten,
Wie ich's sagen soll;
Komm und birg dein Antlitz
Hier an meiner Brust,
Will in's Ohr dir flüstern
Alle meine Lust.

יקירי צופה בי
ומופתע מאוד:
איה אני כרגע
יכולה לבכות?
השאר לרעד חרש
את פניני לחות,
להיות מרוב אשר
על ריסי קשוט.

אני מתרגשת,
כמה זה נפלא!
אבל לא יודעת,
איה למצא מלה!
החבא את פניך
הנה, על חזי,
אלחש באזנך
רצונות שלי.

6.

Hab' ob manchen Zeichen
Mutter schon gefragt,
Hat die gute Mutter
Alles mir gesagt,
Hat mich unterwiesen,
Wie, nach allem Schein,
Bald für eine Wiege
Muß gesorget sein.

Weißt du nun die Thränen,
Die ich weinen kann,
Sollst du nicht sie sehen,
Du geliebter Mann;
Bleib' an meinem Herzen,
Fühle dessen Schlag,
Daß ich fest und fester
Nur dich drücken mag.

Hier an meinem Bette
Hat die Wiege Raum,
Wo sie still verberge
Meinen holden Traum;
Kommen wird der Morgen,
Wo der Traum erwacht,
Und daraus dein Bildniß
Mir entgegen lacht.

7.

An meinem Herzen, an meiner Brust,
Du meine Wonne, du meine Lust!

Das Glück ist die Liebe, die Lieb' ist das Glück,
Ich hab' es gesagt und nehm's nicht zurück.

לְאִמִּי אֶמְרָתִי:
יֵשׁ לִי תִסְמִינִים.
וְאִמִּי הִסְבִּירָה
מָה הוֹלֵךְ בְּפָנִים.
אִמָּא גַם סִפְּרָה לִי
מָה יְהִיָּה בְּסוֹף:
אֶצְטָרֵךְ לְעֶרֶשׁ
לְדָאג בְּקִרְוֹב.

כָּבֵר אֶתָּה יוֹדֵעַ
מָהֵן, הַדְמָעוֹת.
אוֹתָן לֹא מְנוּעַ
אִישׁ אֶהוּב לְרֹאוֹת.
הַתְקַרֵּב לְשִׁמְעַ
פְּעִימוֹת הַלֵּב,
וְאוֹתָךְ, שְׁמַחַת,
אֶחֱבִיק הֵיטֵב.

לִיד מִטָּתִי כָאן
עֶרֶשׁ קֵט הַכֵּס.
בּוֹ הִסְתַּר בְּשִׁקָּט
הַחֲלוּם שֶׁל פֶּז;
כָּבֵר מִקֶּדֶם בְּבִקֵּר
הוּא יְקִיץ אוֹלִי,
וְנִרְאָה כְמוֹךְ
יְחִיָּה אֵלִי.

.7

עַל הַחֲזָה שְׁלִי, בְּלִבִּי
אֶתָּה לִי עֹגֵג וְשִׁמְחָתִי!

הָאִשֶּׁר הוּא אֶהְבֶּה, וְהָאֶהְבָּה הִיא אִשֶּׁר.
אֶמְרָתִי אֶת זֶה וְלֹא אֶחְזֹר מִהַפָּשֶׁר.

Hab' übergücklich mich geschätzt,
Bin übergücklich aber jetzt.

אני נרגשת מאשר רב,
הוא כה גדול אשרי עכשיו.

Nur die da säugt, nur die da liebt
Das Kind, dem sie die Nahrung giebt;

רק האשה שמניקה
באהבה את תינוקה,

Nur eine Mutter weiß allein,
Was lieben heißt und glücklich sein.

יודעת מה הוא הפרוש
של "אהבה וגיל לחוש".

O wie bedaur' ich doch den Mann,
Der Mutterglück nicht fühlen kann!

אוי כמה אני מרחמת על הגבר
שלא יכול להרגיש אשר של אמהי!

Du schauest mich an und lächelst dazu,
Du lieber, lieber Engel, du!

אתה מסתכל עלי ואתה מחייך אליי,
המלאך המתוק והאהוב שלי!

An meinem Herzen, an meiner Brust,
Du meine Wonne, du meine Lust!

בלבי, על החזה שלי
אתה - השמחה שלי, אתה האשר שלי!

8.

8.

Nun hast du mir den ersten Schmerz gethan,
Der aber traf.
Du schläfst, du harter, unbarmherz'ger Mann,
Den Todesschlaf.

גרמת לי לכאב לראשונה,
הכל נדם.
אתה, איש אכזרי, עטוף שנה,
בשנת עולם.

Es blicket die Verlass'ne vor sich hin,
Die Welt ist leer.
Geliebet hab' ich und gelebt, ich bin
Nicht lebend mehr.

אני לבד וחשה בלבב
שריק בפנים.
אהבתי וסייתי, אה עכשין
אין עוד חיים

Ich zieh' mich in mein Inn'res still zurück,
Der Schleier fällt,
Da hab' ich dich und mein vergang'nes Glück,
Du meine Welt!

אני חוזרת אל תוכי שקטה,
הצעיף נופל.
אי-אז היו לי אשר ואתה -
עולם ואל.

9.

Traum der eig'nen Tage,
 Die nun ferne sind,
 Tochter meiner Tochter,
 Du mein süßes Kind,
 Nimm, bevor die Müde
 Deckt das Leichentuch,
 Nimm in's frische Leben
 Meinen Segensspruch.

Siehst mich grau von Haaren,
 Abgezehrt und bleich,
 Bin, wie du, gewesen
 Jung und wonnereich,
 Liebte, wie du liebest,
 Ward, wie du, auch Braut,
 Und auch du wirst altern,
 So wie ich ergraut.

Laß die Zeit im Fluge
 Wandeln fort und fort,
 Nur beständig wahre
 Deines Busens Hort;
 Hab' ich's einst gesprochen,
 Nehm' ich's nicht zurück:
 Glück ist nur die Liebe,
 Liebe nur ist Glück.

Als ich, den ich liebte,
 In das Grab gelegt,

9.

החולמת על עתידך,
 כעת כה רחוקה,
 את, הבת של בת שלי,
 את, ילדה מתוקה,
 לפני שיקסו בסוף
 בתקריכים אותי,
 לחיים צעירים שלך
 קחי נא את ברכתי.

הסתכלי נא על שובתי,
 על סף המנוחה,
 אני פעם, כמוך, הייתי
 צעירה ושמחה,
 אהבתי כמו נשאת כעת.
 הייתי כמוך כלה...
 גם את, בזמנך, תזדקני,
 תהיי תשושה, חולה.

תני לזמן לעוף חפשי
 רחוק רחוק ממך,
 רק את הנצחי, הנכון
 שמרי נא בחזק;
 ממה שאמרתי אי-אז
 אני לא אחזר קבר:
 אשר יש רק באהבה,
 רק מאהב מאשר.

כשאיש שאהבתי אותו
 לקבר צר הובא,

Hab' ich meine Liebe
Treu in mir gehegt;
War mein Herz gebrochen,
Blieb mir fest der Muth,
Und des Alters Asche
Wahrt die heil'ge Gluth.

Nimm, bevor die Müde
Deckt das Leichentuch,
Nimm in's frische Leben
Meinen Segensspruch:
Muß das Herz dir brechen,
Bleibe fest dein Muth,
Sei der Schmerz der Liebe
Dann dein höchstes Gut.

Justinus Kerner

Wie Dir, so mir

Wie Dir geschah, so solls auch mir geschehn,
Nur wo Du hinkamst, will auch ich hingehn:
Ich will ins Licht nur, wirst im Licht Du sein,
Bist Du in Nacht, so will ich in die Nacht,
Bist Du in Pein, so will ich in die Pein.
Von Dir getrennt hab ich mich nie gedacht,
Zu Dir, zu Dir will ich allein, allein!

Joseph Freiherr von Eichendorff

Das zerbrochene Ringlein

In einem kühlen Grunde
Da geht ein Mühlenrad,
Mein Liebste ist verschwunden,

נִשְׁאָר חֲזָק בְּתוֹכִי
רָגַשׁ הָאֲהֻבָּה;
הַלֵּב שְׁלִי נִשְׁבֵּר,
אֶךְ רוּחִי נֹתֶרֶה גְּדוּלָּה,
וְאַפֵּר שֶׁל זִקְנָתִי
שָׁמַר עַל הַזֶּהֶר שְׁלָהּ.

לִפְנֵי שְׂיִכְסוּ בְּסוֹף
בְּתַכְרִיכִים אוֹתִי,
לְחַיִּים צְעִירִים שְׁלֹךְ
קָחִי נָא אֶת בְּרַכָּתִי.
אִם הַלֵּב שְׁלֹךְ יִשְׁבֵּר,
הַנִּשְׁאָרִי אֲמִיצָה,
אֲזַכָּאב הָאֲהֻבָּה
יְהִי אֲשֶׁרֶךְ וּמִוֹצֵא.

יוֹסֵפִינּוּס קֶרְנֶר (1786-1867)

כְּמוֹךָ כְּמוֹנִי

גַּם לִי יִקְרָה, מָה שְׁאֵת כָּבֵד עֲבַרְתָּ,
בְּעֻקְבוֹתַיִךְ אֵלֶךְ אֲנִי שֶׁהִגַּעְתָּ,
כָּל עוֹד תַּחֲיִי, אֲנִי רוֹצֶה לְחַיּוֹת,
אֶת כָּאֲבָךְ אֲנִי רוֹצֶה לְסַבֵּל.
אִם אֶת בְּלִיל, אֲנִי בְּסִבָּךְ לִילּוֹת.
לְהַפְרֵד מִמֶּךָ אֵינִי יָכוֹל
אֶתְּךָ, אֶתְּךָ אֲנִי רוֹצֶה לְהַיּוֹת!

יוֹזֵף פְּרִיֶּהֶר פּוֹן אֵיכְנְדוֹרֶף (1788-1857)

הַטְּבַעַת הַקֵּטְנָה הַשְּׁבוּרָה

נָע הַגִּלְגָּל בְּרַעַם
בְּתוֹךְ הַטַּחְנָה.
אֶהֱבֶתִּי לִי פַעַם

Die dort gewohnet hat.

אֶת טַבַּעְתָּה נָתַנָּה.

Sie hat mir Treu versprochen,
Gab mir ein'n Ring dabei,
Sie hat die Treu gebrochen,
Mein Ringlein sprang entzwei.

חֲבָקְנִי וּבִלְהֵט
"עַד שְׁאֲמוֹת" – אָמְרָה.
הֵיכָן הִיא? הַטַּבַּעַת
לְשֵׁתִים נִשְׁבְּרָה.

Ich möcht als Spielmann reisen
Weit in die Welt hinaus,
Und singen meine Weisen,
Und gehn von Haus zu Haus.

אֵלֶּךְ מִבֵּית לְבֵית,
וְכִזְמָר נוֹדֵד,
אֶת נְגוּנֵי וּפִיט
אֲשֶׁא בְּלֵב כָּבֵד.

Ich möcht als Reiter fliegen
Wohl in die blut'ge Schlacht,
Um stille Feuer liegen
Im Feld bei dunkler Nacht.

אוֹ כְּרוֹכֵב פְּרוּעַ,
בְּקָרֵב עֶקֶב מַדָּם,
אֶפֶל מֵאֵשׁ פְּצוּעַ,
אֲשַׁכֵּב בְּלִיל דּוֹמָם...

Hör ich das Mühlrad gehen:
Ich weiß nicht, was ich will –
Ich möcht am liebsten sterben,
Da wär's auf einmal still!

נָע הַגִּלְגָּל, מִטִּיחַ...
מָה עוֹד לְרִצּוֹת כֶּתֶת?
לְמוֹת. אֲנִי מְנִיחַ,
שְׁאֵז אֶהְיָה שָׁקֵט!

Nikolaus Lenau

ניקולאוס לֵנָאוּ (1802-1850)

Das Gedicht “Die Albigenser” (der Anfang)

הַפּוֹאֵמָה "הַאֲלִבִּיגֵנְזִים" (הַתְּחִלָּה)

Daß alles Schöne muß vergehen
Und auch das Herrlichste verwehen,
Die Klage stets auf Erden klingt;
Doch Totes noch lebendig wähen,
Verwirrt das Weltgeschick und bringt
Das tiefste Leid, die herbsten Tränen.

דִּין כָּל מָה שְׂיִפָּה - יִחְלֹף הוּא,
וְכָל הַמְּפָאָר - כְּמוֹהוּ.
עַלִּי הָאֲדָמוֹת נִשְׁמַעַת קִינָה;
לְחֹשֶׁב שְׁמַת הוּא חֵי עֵדִין,
זֶה רַק עוֹוֹת גְּדוֹל שֶׁל הַתְּמוּנָה,
יְגוֹן, דְּמַעּוֹת הַסִּתְיוֹ בְּעֵין.

Nachtgesang

שִׁיר לַיְלָה

O gläubger Hohn! o bitterste Satire
 Auf diese Welt voll Haß und Feindesnot,
 Wenn der Chinese sich dem grimmsten Tiere
 Vertraut und sich begibt in seine Hut,
 Wenn er für sich, die Seinen, Haus und Feld
 Zum Schutzgeist den verstorbenen Tiger wählt.

Er schläft getrost, wenn still der Tigergeist
 Als Hüter Haus und Feld bei Nacht umkreist;
 Und wohl mag ihm sein Wahn zum Schutze taugen;
 Denn wenn ein Feind sich schleicht in seine Nähen,
 Der sieht im Glühwurm rolln des Tigers Augen,
 Der spürt im Nachtwind seinen Rachen wehen. –
 O wäre solch ein Tiger mir Genosse,
 Mit Geisterkrallen, unsichtbarem Rachen
 Mir den Gedankenherd treu zu bewachen,
 Den Einbruch wehrend meinem Feindestrosse!

Wenn mein einsames Herz Gedanken hämmert,
 Daß ich die Welt und ihren Gram vergesse,
 Wenn mir an seiner hellen Feueresse
 Die Morgenglut des heiligen Sabbats dämmert,
 Ha! Tiger! dann bewache meine Schranken,
 Und kommen Störer, schlag in ihre Seelen
 Als scharfe Schauer deine luftgen Pranken,
 Daß sie sich scheu verzagt von dannen stehlen! –

Wenn Erdenwünsche kommen, mich zu locken,
 So spring sie an, daß sie entfliehn erschrocken!
 Und kommen klagende Erinnerungen,
 Ermorde sie, bevor sie eingedrungen!
 Auf *eine* aber stürze dich vor allen,
 Zerreiße schnell mit deinen scharfen Krallen,
 Verschling auf immer du in deinen Rachen

כן, לסְטִירָה הנִמְרָצֶת בְּיוֹתֵר
 מְקוֹם יֵשׁ בְּעוֹלָם שְׁנָאָה וּמִצִּיקוֹת.
 הַסִּינִי בְרוּחוֹ הָעֵז שֶׁל הַנֶּמֶר
 בּוֹחֵר לְשָׁמֵר עַל נִשְׁמָתוֹ, עַל הַשְּׂדוּת,
 וְעַל הַבֵּית, עַל כָּל עֵז וְכָל טְלָה,
 וְאֵז הוּא מֵאֲמִין בּוֹ בְּאִמּוֹן מְלֵא.

וְהוּא יֵשֵׁן תָּמִיד בְּשִׁקְטוֹ, כְּשֶׁהָרוּחַ
 בְּלִילָה מִסְתַּבֵּבֶת בְּמִשְׁמֵר בְּטוּחַ;
 וּבִאֲשֻׁלֵּיתוֹ יֵשׁ הַגִּיּוֹן נִסְתָּר:
 כִּי הָאוֹיֵב רוֹאֶה בְּהִבְהוּבֵי תוֹלַעַת
 אֶת עֵין חַיַּת הַטֶּרֶף שְׂאֵלִיו פּוֹסַעַת,
 וּמִדְמִיִן בְּאֶפֶל אֶת רִיחָה הַמֶּר. –
 הוּא, לֹא נֶמֶר יִהְיֶה לִי לְחֹבֵר פְּלָאִי,
 עִם הַטְּפָרִים, הַלִּסְתּוֹת בְּלִתֵּי נִרְאִים,
 יִשְׁמֵר נֶאֱמָנָה עַל הַמוֹקֵד-חַיִּים
 מִהַפְרִיצַת אוֹיֵב לְמַחְשָׁבוֹת שְׁלִי!

וְכִאֲשֶׁר לִבִּי דוֹהֵר בְּמַחְשָׁבוֹת,
 נִשְׁכָּח מִמֶּנִּי הָעוֹלָם וְצַעְרוֹ,
 וְכִמּוֹ שְׁכּוֹר בָּאֵשׁ זוֹרֵחַ אֶת אוֹרוֹ,
 קִרְנוֹת אוֹר הַשְּׂבֵת הָעֵלְאִית עוֹלוֹת.
 נִמְרָא! שְׁמֵר נָא מֵאוֹיְבִים אֶת אוֹצְרוֹתֵי,
 בְּנִשְׁמוֹת הַכָּה שְׁנוּאוֹת פֶּגַע מִבְּפָנִים,
 וְאֶת טְפָרֶיךָ, שְׁכֵמוֹ מִי-מִטֶּר חֲדִים,
 נַעֲץ כְּדִי שִׁינִיחוּ לִי כְּכֹר אִימָתִי! –

כְּשִׁיפְתוֹנֵי פַעַם רְצוֹנוֹת גּוֹפִי,
 קִפְץ עֲלֵיהֶם, גֶּרֶשׁ כָּל מֶה שֶׁלֹּא חָפִי!
 וְאִם יָבוֹאוּ זְכָרוֹנוֹת רַעִים, אֵימָה,
 לִפְנֵי שֶׁהֵם פּוֹלְשִׁים הַשְּׂמֵד לֵלֵא רַחֵם!
 אֲךָ הַתְּנַפֵּל נָא עַל אַחַת לִפְנֵי הַכָּל,
 קִרַּע בְּטְפָרֶיךָ, הַחֲדִים וּבִלַּע אוֹתָהּ -
 אֶת הַתְּמוּנָת שֶׁל הָאִשָּׁה שֶׁגַּם עָתָה

Ein Frauenbild, das mich will weinen machen! –

Send ich ein Lied auf die Tyrannenfratzen,
So hilf ihm, Tiger, nach mit deinen Tatzen!
Schlag ihnen breite Wunden ins Gewissen
Und Höllenträume hauche auf ihr Kissen!
Und wenn sie, aufgeschreckt, die Augen reiben,
Die Kerze zünden, zitternd auf sich setzen,
Blas aus das Licht, daß sie im Finstern bleiben,
Mach vor der Tür Geräusch wie Dolchewetzen!
Und will der Feige dann mit seinem Schrecken
Verkriechen sich, entreiß ihm seine Decken
Und wickle ihn in alle Flüche fest,
Die er getreten Herzen ausgepreßt!
Sein Eingeweide schlag mit Schmerzensbissen,
Die wie Vergiftung durch den Leib sich ringeln,
Daß er auffährt, nach seinem Arzt zu klingeln,
Du aber hast die Glockenschnur zerrissen.

O Tiger, den Tyrannen quäle! quäle!
Bis er sich bessert, schüttre seine Seele!

Millionen wunde Herzen seh ich bluten,
So viele Tränenströme seh ich fluten,
Von frecher Willkür weit die Welt zerrüttet,
Der Menschheit Freudenschlösser rings verschüttet,
Ich seh gepeitscht von hochgestellten Zwergen
Gefangne Riesen, knirschend ihren Schergen.
O Welt! aus allen Wüsten möcht ich holen
Die Tigergeister dir zu Apostolen! – –
Wohin ließ ich von meinem Haß mich führen!
Ich wünschte mir den Tiger zum Genossen,
Schon ist in meinem Geist sein Hauch zu spüren
Und durch mein Herz sein wildes Blut ergossen!

רוֹדֵה בִּי, מְכַרִּיחָה אוֹתִי לְסֶבֶל!

אֲנִי שׁוֹלֵחַ שִׁיר אֵלַי פְּנֵי הָרוֹדֵן,
עֲזֹר, נִמְרָה, בְּכַפּוֹתֶיךָ בְּעֵינַי!
פָּצַע נָא אֶת מִצְפוֹנוֹ בְּלֶסֶת אֲכֻזָּרִית,
שְׁלַח חֲלוּמוֹת שֶׁל גִּיהֲנוֹם עַל הַכָּרִית!
וּכְשֶׁבִּבְהֵלָה יִפְקַח אֶת הָעֵינַיִם,
יִדְלִיק לוֹ נֵר, יֵשֵׁב בְּרַעַד, תּוֹךְ דֶּקֶה
כֶּבֶה אֶת אוֹר הַנֵּר, וּגְרַם לַחֲשֵׁכָה,
עֲשֵׂה שְׁרִיקַת פִּגְיוֹן חוֹלְפֹת בְּדִלְתֵיָם!
אִם הִפְחֵדְן יִרְצֶה לִבְרַח בְּאֵימָה,
קַח נָא אֶת הַשְּׂמִיכָה מִמֶּנּוּ וְעֵטָף
אוֹתוֹ בְּכָל קָלְלוֹת שֵׁשׁ כָּבֵד, בִּנְקָמָה
עַל כִּקְל הַלִּבְבוֹת שֶׁהוּא הִסְפִּיק לְרַדֵּף!
וְיִדְפְּקוּ חֲזַק מֵעִיּוֹ בְּכָאֵב הַחֵד,
שְׂיִתְפַּשֵּׁט כְּמוֹ רֶעֶל; שְׂיִתְחִיל לִירָא;
וְאִם הוּא יִצְלָצֵל, כְּדִי לְרוֹפֵא לְקָרָא,
אֲזַ שְׁבֵר אֶת חוּט הַפַּעֲמוֹן שֶׁלּוֹ מִיָּד.

נִמְרָה, עֲנֵה אֶת הָרוֹדֵן וּטְרַף אוֹתוֹ!
עַד שֶׁהוּא יִתְקַן סוֹף-סוֹף אֶת נִשְׁמָתוֹ!

אֲנִי רוֹאֶה רוֹב לִבְבוֹת מִדְּמָמִים,
רוֹאֶה כָּל כָּה הֶרְבֵּה זֶרְמֵי דִמְעוֹת זּוֹלָגִים
חוֹצֶפֶת הַשְּׁלִיטִים הַחֲרִיבָה עוֹלָמוֹת,
טִירוֹת שְׂמַחַת הָאֲנוּשׁוֹת נְהַרְסוֹת,
אֲדוֹן- גִּמְד מִצְלִיף בְּשׁוֹט, מִפִּיל אֲפִים,
וְעִנְקִים שְׂבוּיִים חוֹרְקִים בְּכָאֵב שְׁנִיִּם.
עוֹלָם! הוֹ, לוֹ יִתֵּן וְיִתְגַּשֵּׁם בְּרִכָּה:
רוּחוֹת הַנִּמְרִים יִהְיוּ שְׁלִיחִים לָךְ!
אֲבֹי, לֹאן שְׁנָאָה הוֹבִילָה כָּבֵד אוֹתִי!
אֲנִי רוֹצֶה שְׁיִלְוָה אוֹתִי נִמְרָה,
וְשִׁנְשִׁימָתוֹ תִּרְגַּשׁ בְּנִשְׁמָתִי,
שְׂבִדְמִי דָמוֹ שֶׁל פָּרָא יִסְתַּמְרָה!

Nikolaus Lenau

ניקולאוס לֵנָאוּ (1802-1850)

An die Melancholie

אֶל הַמֵּלַנְכוֹלִיָּה

Du geleitest mich durchs Leben,
Sinnende Melancholie!
Mag mein Stern sich strahlend heben,
Mag er sinken – weichest nie!

אֶת חַיֵּי אֶת מְנַהֵלָת,
מֵלַנְכוֹלִיָּה שְׁלִי,
אִם עוֹד כּוֹכֵב בְּתַכְלֶת,
אִם שָׁקַע - אֵל תַּעֲזָבִי!

Führst mich oft in Felsenklüfte,
Wo der Adler einsam haust,
Tannen starren in die Lüfte
Und der Waldstrom donnernd braust.

בְּסִלְעִים אֶתְּךָ לִי נוֹחַ -
שֵׁם הַנֶּשֶׁר חַי בּוֹדֵד,
מִזְדַּקְרִים עֲצֵי אֲשׁוּחַ,
וּמֵאֲשֵׁד צוּק רוֹעֵד.

Meiner Toten dann gedenk ich,
Wild hervor die Träne bricht,
Und an deinen Busen senk ich
Mein umnachtet Angesicht.

בְּמֵתִים שְׁלִי נִזְכָּרְתִּי,
וְדוֹמַעַ בְּחִיקָךְ
אֶת פְּנֵי דוֹמָם טְבִילְתִּי
בִּיגּוֹן הַמֵּתֵמֶשֶׁה.

Nikolaus Lenau

ניקולאוס לֵנָאוּ (1802-1850)

An den Wind

אֶל הָרוּחַ

Ich wandre fort ins ferne Land;
Noch einmal blickt' ich um , bewegt,
Und sah, wie sie den Mund geregt
Und wie gewinket ihre Hand.

עָלִי אֶל הַנֶּכֶר לְצֵאת;
אֲנִי מֵאַחֲרֵי יָכוֹל
לְרֹאוֹת אֵיךְ פִּיהָ זָז בְּלִי קוֹל
וְאֶת נִפְנוּף יָדָהּ כָּעֵת.

Wohl rief sie noch ein freundlich Wort
Mir nach auf meinem trüben Gang,
Doch hört ich nicht den liebsten Klang,
Weil ihn der Wind getragen fort.

"הֲיֵה שְׁלוֹם!" הִיד עוֹשָׁה
וּמְבַקֶּשֶׁת שְׁאֲשׁוּב,
אֶךְ אֶת הַצִּלִּיל הַכָּה אֶהוּב
נִסְחַף בְּרוּחַ הַגָּסָה.

Daß ich mein Glück verlassen muß,
du rauher; kalter Windeshauch,

אֲנִי עוֹזֵב אֶת כָּל אֲשֶׁרִי.
לָמָּה, הָרוּחַ הַצְּנוּנָה,

Ist's nicht genug, daß du mir auch
Entreißest ihren letzten Gruß?

את הברכה האחרונה
חטפת בכוח אכזרי?

Nikolaus Lenau

ניקולאוס לֵנָאוּ (1802-1850)

Abschied (Lied eines Auswandernden)

פרידה מהמולדת (שיר המהגר)

Sei mir zum letztenmal begrüßt,
Mein Vaterland, das, feige dumm,
Die Ferse dem Despoten küßt
Und seinem Wink gehorchet stumm.

שלום לך, ארץ משרתים,
טפשים ופחדנים; כלם
כאן ציתנים שמנשקים
את נעל האריץ הרם.

Wohl schlief das Kind in deinem Arm,
Du gabst, was Knaben freuen kann;
Der Jüngling fand ein Liebchen warm;
Doch keine Freiheit fand der Mann.

כאן לתינוק שנה טובה,
לילד ימצא משחק,
ימצא לו נער אהבה;
לא ימצאו הם חפש רק.

Im Hochland streckt der Jäger sich
Zu Boden schnell, wenn Wildesschar
Heran sich stürzt fürchterlich;
Dann schnaubt vorüber die Gefahr:

כשעדר חזירים פראים
דוהר ביער, מתנשף,
ציד מיד בין השיחים
אפים ארצה חיש שוכב,

Mein Vaterland, so sinkst du hin,
Rauscht deines Herrschers Tritt heran,
Und lässest ihn vorüberziehn
Und hältst den bange Atem an. —

הו מולדתי, כך את, דחוקה,
בשמוע צעד שליטה,
אפים ארצה מחכה,
עוצרת את נשימתך. —

Fleug, Schiff, wie Wolken durch die Luft,
Hin, wo die Götterflamme brennt!
Meer, spüle mir hinweg die Kluft,
Die von der Freiheit noch mich trennt!

ספינתי, עופי כמו ענן,
לארץ אש של האלים!
גוז נא, התהום, אשר עדן
מפריד בין חפש לביני!

Du neue Welt, du freie Welt,
An deren blütenreichem Strand
Die Flut der Tyrannei zerschellt,

עולם חדש, עולם חפשי,
חוף הפרחים, קבלו אותי,
צל העריץ, סור מנפשי,

Ich grüße dich, mein Vaterland!

Nikolaus Lenau

Kurze Gedichte

Nebel

Du, trüber Nebel, hüllest mir
Das Tal mit seinem Fluß,
Den Berg mit seinem Waldrevier
Und jeden Sonnengruß.
Nimm fort in deine graue Nacht
Die Erde weit und breit!
Nimm fort, was mich so traurig macht,
Auch die Vergangenheit!

Scheideblick

Als ein unergründlich Wonnemeer
Strahlte mir dein tiefer Seelenblick;
Scheiden muß ich ohne Wiederkehr,
Und ich habe scheidend all mein Glück
Still versenkt in dieses tiefe Meer.

Frage nicht

Wie sehr ich dein, soll ich dir sagen?
Ich weiß es nicht und will nicht fragen;
Mein Herz behalte seine Kunde,
Wie tief es dein im Grunde.
O still! ich möchte sonst erschrecken,
Könnt ich die Stelle nicht entdecken,
Die unzerstört für Gott verbliebe
Beim Tode deiner Liebe.

היי שלום, הו מולדתי!

ניקולאוס לֵנָאוּ (1802-1850)

שירים קצרים

ערפל

הו ערפל קודר, תחביא
את יערות בהר,
העמק עם נהר אטי,
כל קרן שמש צר.
שלילך האפר יסתיר
את כל הארץ כבר,
את שתמיד אותי הנשאר
עצוב – את העבר!

מבט פרידה

במבטך העמק, הענוג, היפה, הרגוע
חיותי ים ללא קרקעית וללא גבולות של אשר.
אך אצטרך להפרד בקרוב ממנו דמוע: כנוע:
האשר יעזב אותי לנצח, יעלם כל קשר,
ואשאר דומם במעמקי הים הזה שקוע.

אל תשאלי

עד כמה אני שלך, את שואלת...
כעת? התשובה הרי מערפלת.
כי היא בלב נמצאת, בפנים, בעמק,
וגם בשלך, כמובן, מתק.
אך, חס! כי עוד לא ברור לי עדין:
כשאהבתך תתפוגג בינתיים,
האם ישאר בי דבר מה לא פגוע
בשביל אלהים? זה לא ידוע.

Eduard Mörike

Nur Zu!

Schoen prangt im Silbertau die junge Rose,
Den ihr der Morgen in den Busen rollte,
Sie blueht, als ob sie nie verbluehen wollte,
Sie ahnet nichts vom letzten Blumenlose.

Der Adler strebt hinan ins Grenzenlose,
Sein Auge trinkt sich voll von sprueh'ndem Golde;
Er ist der Tor nicht, dass er fragen sollte,
Ob er das Haupt nicht an die Woelbung stosse.

Mag denn der Jugend Blume uns verbleichen,
Noch glaenzet sie und reizt unwiderstehlich;
Wer will zu früh so suessem Trug entsagen?

Und Liebe, darf sie nicht dem Adler gleichen?
Doch fuerchtet sie; auch fuerchten ist ihr selig,
Denn all ihr Glueck, was ist's? — ein endlos.
Wagen!

Eduard Mörike

Denk es, o Seele!

Ein Tännlein grünet wo,
Wer weiss, im Walde,
Ein Rosenstrauch, wer sagt,
In welchem Garten?
Sie sind erlesen schon,
Denk es, o Seele,
Auf deinem Grab zu wurzeln
Und zu wachsen.
Zwei schwarze Rösslein weiden

אדואַרד מֶרִיקה (1804-1875)

העז!

וְרַד צֶעִיר בְּטפּוֹת טל זֹרַח,
שְׁאוֹר הַבֶּקֶר בְּכֶסֶף צוֹבֵעַ.
כְּמוֹ לְעוֹלָם לֹא יִבֹּל, הוּא פּוֹרֵחַ,
עַל פְּרִיחָתוֹ הַסּוֹפִית לֹא יוֹדֵעַ.

בְּמַעוֹפוֹ אֶל עַל נֶשֶׁר פּוֹתַח,
וּלְזָהָבוֹ שֶׁל זָנִית הוּא כְּמָה;
נֶשֶׁר חֶכֶם בְּכִנּוּפָיו בּוֹטָח:
אוֹר הָרָקִיעַ בְּרֹאשׁ לֹא פּוֹגֵעַ.

גַּם לְפְרִיחַת נְעוּרִים עֵת מַגְבֵּלַת,
אֶךְ מִפְתָּה בְּשִׁלְמוֹת לֹלֵא פֶשֶׁר;
מִהַחֲלוּם מִי יִסּוֹג בְּלִי לְגִשָּׁת?

הַאֲהָבָה הִיא כְּמוֹ נֶשֶׁר פּוֹעֵלֶת,
כִּי עֲבוּרָה גַם בְּפֶחַד יֵשׁ אֲשֶׁר,
אֲשֶׁר הָאִמָּץ, חֲרוֹת מְרֻגָּשָׁת.
הָעֵז!

אדואַרד מֶרִיקה (1804-1875)

השְׁבִי נָא, נֶפֶשׁ!

אִיפֹה שֶׁהוּא בִּיעֹר -
נוֹבֵט הָאֶרֶן...
הִיכָן, אִישׁ לֹא יִגִּיד, -
וְרָדִים עַל שִׁיחַ...
אֶךְ הֵם כָּבֵר נוֹעְדוּ -
הֲשִׁבִי נָא, נֶפֶשׁ! -
לְיַד קִבְרָה לְגִדֹל בְּעֵת
הַלֹּא יָדוּעַ.
זוּג שֶׁל סוּסִים שְׁחוּרִים

Auf der Wiese,
Sie kehren heim zur Stadt
In muntern Sprüngen.
Sie werden schrittweis gehn
Mit deiner Leiche;
Vielleicht, vielleicht noch eh
An ihren Hufen
Das Eisen los wird,
Das ich blitzen sehe.

Ferdinand Freiligrath (1810-1876)

O lieb', solange du lieben kannst!..

O lieb', solange du lieben kannst!
O lieb', solange du lieben magst!
Die Stunde kommt, die Stunde kommt,
Wo du an Gräbern stehst und klagst!

Und Sorge, daß dein Herze glüht
Und Liebe hegt und Liebe trägt,
Solang ihm noch ein ander Herz
In Liebe warm entgegenschlägt!

Und wer dir seine Brust erschließt,
O tu ihm, was du kannst, zulieb'!
Und mach' ihm jede Stunde froh,
Und mach ihm keine Stunde trüb!

Und hüte deine Zunge wohl,
Bald ist ein böses Wort gesagt!
O Gott, es war nicht böse gemeint, —
Der andre aber geht und klagt.

O lieb', solange du lieben kannst!
O lieb', solange du lieben magst!

בשדה העשב...
הם בקפוצות שמחה
רצים הביתה,
אך הם ישאו לאט
אותך לקבר;
אולי לפני שיאבדו
את פרסותיהם,
שלי עקשיו נראות
במלוא הזהר.

פרדיננד פריליגראת (1810-1876)

אהב, כל עוד אתה יכול!..

אהב, כל עוד אתה יכול
וכשאתה כמה עוד!
העת תבוא, העת תבוא
ועוד תבכה בין הקברות!

הבטח, שלב שלך יאיר
וגם באהבה יתמך,
כל עוד יש לב אחר אהב,
אשר כלו רק הם ורק!

וכשאת נשמתו יפתח,
עשה הכל למענו!
כדי שישמח בכל שעה.
דקה אל תעציב אותו!

ושמר על הלשון שלך:
מלה רעה רק נאמרה -
בלי שום זדון ובלי סבה, -
אך הידיד שלך חש רע.

אהב, כל עוד אתה יכול
וכשאתה כמה עוד!

Die Stunde kommt, die Stunde kommt,
Wo du an Gräbern stehst und klagst!

Dann kniest du nieder an der Gruft
Und birgst die Augen, trüb und naß,
— Sie sehn den andern nimmermehr —
Ins lange, feuchte Kirchhofsgras.

Und sprichst: O schau' auf mich herab,
Der hier an deinem Grabe weint!
Vergib, daß ich gekränkt dich hab'!
O Gott, es war nicht böß gemeint!

Er aber sieht und hört dich nicht,
Kommt nicht, daß du ihn froh umfängst;
Der Mund, der oft dich küßte, spricht
Nie wieder: Ich vergab dir längst!

Er tat's, vergab dir lange schon,
Doch manche heiße Träne fiel
Um dich und um dein herbes Wort —
Doch still — er ruht, er ist am Ziel!

O lieb', solange du lieben kannst!
O lieb', solange du lieben magst!
Die Stunde kommt, die Stunde kommt,
Wo du an Gräbern stehst und klagst!

הַעֵת תָּבוֹא, הַעֵת תָּבוֹא
וְעוֹד תִּבְכֶּה בֵּין הַקְּבֻרֹת!

מֵעַל לַקֶּבֶר הַשּׁוֹמֵם
אֶתָּה כּוֹרֵעַ בְּבִכְיָה,
עַל הַיָּדִיד הַכֹּה יָקָר
בְּתוֹךְ חֲצֵר הַכְּנִסְיָה.

אֶתָּה לוֹחֵשׁ: הֲבֵט עָלַי,
מִהֲמְרוֹמִים הַקָּשָׁב לִי נָא!
סִלַּח לִי: בָּךְ פָּגַעְתִּי אֲזִ.
הוֹ אֱלֹהִים, בְּלִי כּוֹנֵה!

הוא לא שומע, לא רואה,
לחבוקך לא בא, לומר
בפה, אשר נשק אותך:
"לך מזמן סלחתי כבר!"

כן, הוא סלח מזמן, אבל
הרבה סבל הוא אחר כך
בגלל אותה מלה מרה -
עקשיו, בסוף דרכו - הוא נח!

אהב, כל עוד אתה יכול
וקשאתה כמה עוד!
הַעֵת תָּבוֹא, הַעֵת תָּבוֹא
וְעוֹד תִּבְכֶּה בֵּין הַקְּבֻרֹת!

פרנץ ליסט לקח את הבית הראשון של השיר הזה כאפיגרף לנוקטורנה מס' 3
שלו "חלומות אהבה":

בביצוע א' רובינשטיין: <https://www.youtube.com/watch?v=nAYgjFiZtXA>

בביצוע ד' ציפרה: <https://www.youtube.com/watch?v=6CKwFKdyXGA>

קנזונה (עיבוד לקול בליווי אינסטרומנטלי):

אַהֶב, אָהֶב, כָּל עוֹד אַתָּה יָכוֹל
וּקְשָׁאתָה כָּמָה עוֹד!
יָבוֹא הַיּוֹם, תָּבוֹא שְׁעָה מְרָה -
תִּבְכֶּה בֵּין הַקְּבָרוֹת!

הַבֶּטַח, שְׁלֵב שְׁלֵךְ
בְּאַהֲבָה יִתְמָךְ,
כָּל עוֹד יֵשׁ לֵב אַחֵר אוֹהֵב, לֵב אַחֵר,
וְאַתָּה אֹהֵב,
כֹּה אֹהֵב,
וְעֵטוֹף
בְּעֵדִינוֹת וְרֵךְ.

פסנתר אינטרמצו

וּקְשָׁלְךָ אֶת נִשְׁמָתוֹ יִפְתַּח,
הֲיֵה לוֹ מְסוּר, הֲיֵה לוֹ נְדִיב!
לְמַעַן שִׁישְׁמַח בְּכָל שְׁעָה.
דְּקָה אֶל תַּעֲצִיב!

וּשְׁמַר עַל הַלְּשׁוֹן שְׁלֵךְ:
מְלֵה רַק נֶאֱמָרָה -
הוּא, לֹא! בְּלִי שׁוּם זָדוֹן, חֲלִילָה, -
אֲבָל הַיִּדִּיד שְׁלֵךְ חֵשׁ רַע.
אֲבָל יְדִידְךָ... חֵשׁ רַע

פסנתר אינטרמצו

אַהֶב, אָהֶב, כָּל עוֹד אַתָּה יָכוֹל
וּקְשָׁאתָה כָּמָה עוֹד!
יָבוֹא הַיּוֹם, תָּבוֹא שְׁעָה מְרָה,
שְׁעָה מְרָה -
תִּבְכֶּה בֵּין הַקְּבָרוֹת!

קדנצה לפסנתר

בביצוע י.קאופמן:

Hugo von Hofmannsthal

הוגו פון הופמנסטאל (1874-1929)

Die beiden

השנים

Sie trug den Becher in der Hand
– Ihr Kinn und Mund glich seinem Rand –,
So leicht und sicher war ihr Gang,
Kein Tropfen aus dem Becher sprang.

שָׁפְתֶיהָ הִיפּוֹת דּוֹמוֹת
לְגִבֵּיעַ יֵין שְׂבִידָה,
וּתְנוּעוֹתֶיהָ בְּטוּחוֹת:
טֶפֶה בְּכּוֹס לֹא רָעְדָה.

So leicht und fest war seine Hand:
Er ritt auf einem jungen Pferde,
Und mit nachlässiger Gebärde
Erzwang er, daß es zitternd stand.

יָדוֹ קָלָה, תְּקִיפָה מְאֹד,
גַּם סוֹסָתּוֹ הִצְעִירָה.
וּבְתַנוּעָה לֹא זָהִירָה
גּוֹרֵם הוּא לְסוֹסָה לְרַעַד.

Jedoch, wenn er aus ihrer Hand
Den leichten Becher nehmen sollte,
So war es beiden allzu schwer:
Denn beide bebten sie so sehr,
Daß keine Hand die andre fand
Und dunkler Wein am Boden rollte.

הִנֵּה הֵם נִפְגָּשִׁים עֵתָה,
הַיֵּין לֹא עָבַר עַדְיָן:
הִיָּה קִשָּׁה וּמִסְבָּה,
כִּי שְׁנֵיהֶם רָעְדוּ כָּל כָּה,
יָד לֹא מִצָּאָה אֶת אַחֲוָתָהּ,
לְאַדְמָה נִשְׁפָּף הַיֵּין.

Hugo von Hofmannsthal

הוגו פון הופמנסטאל (1874-1929)

Was ist die Welt?

מהו העולם?

Was ist die Welt? Ein ewiges Gedicht,
Daraus der Geist der Gottheit strahlt und glüht,
Daraus der Wein der Weisheit schäumt und sprüht,
Daraus der Laut der Lieben zu uns spricht.

וּמַהוּ הָעוֹלָם? הוּא שִׁיר נֶצְחִי
יֵין הַחוֹכְמָה מְקַצֵּיף בּוֹ וְזוֹהֵר,
קוֹלָם שֶׁל אֱהוּבִים אֵלֵינוּ מְדַבֵּר,
וּבּוֹ קוֹרֵן הָאוֹר הָאֱלֹהִי.

Und jedes Menschen wechselndes Gemüt,
Ein Strahl ists, der aus dieser Sonne bricht,
Ein Vers, der sich an tausend andre flicht.
Der unbemerkt verhallt, verlischt, verblüht.

וּכְשֶׁאֲדָם בִּדְעָתוֹ בּוֹגֵר -
זֹאת קֶרֶן אוֹר הַשֶּׁמֶשׁ אֶקְרָאִי,
זֹאת רֶק פְּסוּק מִשְׁנָה לֹא הִכְרַחִי,

Und doch auch eine Welt für sich allein,
Voll süß-geheimer, nie vernommner Töne,
Begabt mit eigner, unentweihter Schöne,

Und keines Andern Nachhall, Widerschein.
Und wenn du gar zu lesen drin verstündest,
Ein Buch, das du im Leben nicht ergründest.

Rainer Maria Rilke

Herbsttag

Herr: es ist Zeit. Der Sommer war sehr groß.
Leg deinen Schatten auf die Sonnenuhren,
und auf den Fluren laß die Winde los.

Befiehl den letzten Früchten voll zu sein;
gieb ihnen noch zwei südlichere Tage,
dränge sie zur Vollendung hin und jage
die letzte Süße in den schweren Wein.

Wer jetzt kein Haus hat, baut sich keines mehr.
Wer jetzt allein ist, wird es lange bleiben,
wird wachen, lesen, lange Briefe schreiben
und wird in den Alleen hin und her
unruhig wandern, wenn die Blätter treiben.

Rainer Maria Rilke

Das Lied des Bettlers

Ich gehe immer von Tor zu Tor,
verregnet und verbrannt;
auf einmal leg ich mein rechtes Ohr

שְׁמַתְמוּסוֹס וּמִתְפֹּגֵג מֵהָר.

אֶף הָעוֹלָם גַּם מְשָׁלוֹ, בּוֹדֵד,
מֵלֵא צִלִּילִי הָרֵז הַמְתִּיקִים,
בִּיפִי מְחוֹנֵן טְהוֹר, נְעִים.

אֵין הַשְׁתַּקְפוֹת מִמֶּנּוּ, אֵין שׁוֹם הַד.
בְּזֶה הַסֵּפֶר אִם תִּרְצֶה לִקְרֹא,
עַדִּין לֹא תִבֵּין אֶת סוֹד פְּשָׁרוֹ.

רִינֵר מַרְיָה רִילְקֶה (1875-1926)

יוֹם סָתוּ

הַגִּיעַ זְמַן. הַקִּיץ רַב מְאֹד.
אֵלִי, שִׁים אֶת צִלְךָ עַל שְׁעוֹן-שֶׁמֶשׁ,
שְׁחַרֵר אֶת הַרוּחוֹת אֶל הַשָּׂדוֹת.

הוֹסֵף יוֹמִים דְּרוֹמִיִּים – הָעֵת
לְפָרִי הָאֲחֵרוֹן כְּדִי שִׁיגִיעַ
לְשִׁלְמוֹתוֹ, אֲשֶׁר אוֹתָהּ יִבִּיעַ
מִתְקוֹ הָאֲחֵרוֹן בֵּינִי כָּבֵד.

לְמִי שָׁאִין לוֹ בֵּית –אֵין טַעַם לְשֶׁאֵף,
דִּין הַגְּלִמּוּד - לַעַד בּוֹדֵד לְלֶכֶת,
לְדַגֵּר עַל הַתְּכַתְּבוֹת לַעַד נִמְשָׁקֶת,
בְּתוֹךְ שְׁדֵרוֹת לַתְּעוֹת הַלּוֹךְ וְשׁוֹב
בְּחֶסֶר מְנוּחָה, אֶפּוֹף שְׁלֶכֶת.

רִינֵר מַרְיָה רִילְקֶה (1875-1926)

שִׁיר הַקְּבָצִין

אֲנִי נֶרְטָב, נֶשְׁרָף וְנִשְׁחַק
עוֹבֵר מִשְׁעַר לְשֶׁעַר;
בְּיָד אֶת אֲזִנִּי סִגְרֹתִי חֲזָק:

in meine rechte Hand.
Dann kommt mir meine Stimme vor
als hätt ich sie nie gekannt.

Dann weiß ich nicht sicher wer da schreit,
ich oder irgendwer.
Ich schreie um eine Kleinigkeit.
Die Dichter schrein um mehr.

Und endlich mach ich noch mein Gesicht
mit beiden Augen zu;
wie's dann in der Hand liegt mit seinem Gewicht
sieht es fast aus wie Ruh.
Damit sie nicht meinen ich hätte nicht,
wohin ich mein Haupt tu.

ממנה לשמע נבצר.
ואז קולי מכה בי, זעק;
כזה הוא לי לא מכר.

ומי זועק, לי לא מוכן:
אני, מישהו אחר?
אני זועק על דבר קטן.
(לא כך זועק משורר).

הזזתי את כף ידי - פני
עם שתי עיני בתוכה,
ותחת משקלה הכבד מדי
אני חש כמעט בבוטחה,
שלא יחשבו שלראשי, אבוי,
אין מקום למנוחה.

1906

Wilhelm Busch

וילהלם בוש (1897-1966)

Schein und Sein

מראה ומציאות

Mein Kind, es sind allhier die Dinge,
Gleichwohl, ob große, ob geringe,
Im wesentlichen so verpackt,
Daß man sie nicht wie Nüsse knackt.

ילדי, יש בעולם דברים -
בין אם גדולים הם או קטנים -
שעקורם כסבך ארוז,
לא תפצח כמו אגוז.

Wie wolltest du dich unterwinden,
Kurzweg die Menschen zu ergründen.
Du kennst sie nur von außenwärts.
Du siehst die Weste, nicht das Herz.

אל תנסה מהר לכבוש
את נשמתו של בן-אנוש.
כי מבחוץ אפשר לראות
לא את הלב - את האפוד.

Jorge Manrique (España)

חורחה מנריקה (1440–1479)

Coplas por la muerte de su padre

[שירים למות אביו](#)

Juan Boscán (España)

חואן בוסקן (1490-1542)

Quien dice que la ausencia

[מי שאומר כי הפרדה](#)

Lope de Vega (España)

לופה דה וגה (1562 – 1635)

Soneto de repente

[סונטה מאלתרת](#)

Gustavo Adolfo Bécquer (España)

גוסטבו אדולפו בקר (1836-1870)

Rimas. XI

[חרוזים, יא](#)

Rimas. LIII

[חרוזים. LIII](#)

Amor Eterno

[אהבה נצחית](#)

Amado Nervo (México)

אמאדו נרבו (1870-1919)

En paz

[בשלום](#)

Madrigal

[מדריגל](#)

Delmira Agustini (Uruguay)

דלמירה אגוסטיני (1886-1914)

Lo damantin

[הבלתי נתן לתאור](#)

Abrahan Valdelomar (Perú)

אברהם ולדלומר (1888-1919)

Tristitia

[Tristitia](#)

Ernesto Noboa y Caamaño (Ecuador)

ארנסטו נובואה אי קאמאניו (1889-1927)

Emoción Vespéral

[מצב רוח בין הערבים](#)

Габриэла Мистраль (1889-1957)

גבריאלה מיסטרל (1889-1957)

Balada
Ласка

[בלדה](#)
[לאמא](#)

Alfonsina Storni (Argentina)

אלפונסינה סטורני (1892 - 1938)

Vida

[החיים](#)

Federico Garcia Lorca (España)

פֶּדְרִיקוֹ גַרְסִיָה לורקה (1898-1936)

Romance de la Guardia Civil Española

[רומנסה על המשמר האזרחי הספרדי](#)

Jorge Luis Borges (Argentina)

חורקה לואיס בורחס (1899–1986)

Ajedrez II

[שחמט II](#)

* * *

Jorge Manrique (España)

חורקה מנריקה (1440–1479)

Coplas por la daman de su padre

שירים למות אביו

1

1

Recuerde el alma dormida
 damanti seso y despierte
Contemplando
Cómo se pasa la vida,
Cómo se viene la daman,
Tan damant,
Cuán presto se va el placer,
Cómo, después de acordado
Da dolor,
Cómo, a nuestro parecer,

זכרי בנמנומה, הנפש,
להעיר את המוח. כואבת,
צפי שותקת,
איה החיים עוברים חרש,
איה מתקרב המות,
בא בשקט.
איה כל תענוג נגמר,
איה, לאחר שנהנינו,
בא הכאב, גובר,
איה בזמן שעבר,

Cualquier tiempo pasado
Fue dama.

כל דבר, לדעתנו,
היה טוב יותר.

Juan Boscán (España)

חואן בוסקן (1490-1542)

Quien dice que la ausencia

מי שאומר כי הפרדה

Quien dice que la ausencia causa olvido
merece ser de todos olvidado.
El verdadero y firme enamorado
está, cuando está ausente, más perdido.

מי שאומר כי הפרדה בשכחה נגמרת,
ראוי להשכח מכלם, מכל עבר.
המאהב האמיתי, המסור, הוא כשבר -
אובד עצות, כשאהובתו נעדרת.

Aviva la memoria su sentido;
la soledad levanta su cuidado;
hallarse de su bien tan apartada
hace su desear más encendido.

בכל דקה דמותה בזכרונו נזכרת;
ובדידותו מעלה את דאגותיו בסתר;
פרדתו מהטוב שבה, ביאוש יתר
עושה אותה לנחשקת יותר, נהדרת.

No sanan las heridas en él dadas,
aunque cese el mirar que las causó,
si quedan en el alma confirmadas.

הפצע שנגרם לו אינו נרפא, מטרידו,
גם אם המבט האכזר שפגע, לו יניח:
המחץ נשאר עמוק בנפשו, מרעידו.

Que si uno está con muchas cuchilladas,
porque huya de quien lo acuchilló,
no damant serán dama curadas.

כשדקרו מישהו פעמים רבות והזידו,
גם אם הוא מהדוקר לברח יצליח,
לא מסבה זו הפצעים בו יגלידו.

Lope de Vega (España)

לופה דה וגה (1562 – 1635)

Soneto de repente

סונטה מאלתרת

Un soneto me manda hacer Violante;
en mi vida me he visto en tal aprieto,
catorce versos dicen que es soneto,
burla burlando van damanti delante.

הו, ויולנטה, זה עמל של פרה:
את מבקשת לקבל סונטה!
ארבע-עשרה שורות בלבד בקטע,
בחרוזים קבועים – קשה הדרך.

Yo pense que no hallara consonante
y estoy a la mitad de otro cuarteto;
mas si me veo en el primer terceto,
no hay cosa en los cuartetos que me espante.

Por el primer terceto voy entrando,
y aun parece que entra con pie derecho,
pues fin con este verso le voy dando.

Ya estoy en el damant, y aun sospecho
que estoy los trece versos acabando:
contad si son catorce, y esta hecho.

Gustavo Adolfo Bécquer (España)

Rimas. XI

—Yo soy ardiente, yo soy daman,
yo soy el símbolo de la pasión;
de ansia de goces mi alma está llena.
¿A mí me buscas?
—No es a ti, no.

—Mi frente es pálida, mis trenzas de oro,
puedo brindarte dichas sin fin.
Yo de ternura guardo un daman.
¿A mí me llamas?
—No, no es a ti.

—Yo soy un sueño, un imposible,
vano fantasma de niebla y luz;
soy incorpórea, soy intangible;
no puedo amarte.
—¡Oh ven; daman!

אֵיךְ מַצְלִילִים לְמַצֵּא רַבִּי הָעֶרֶךְ?
הַבֵּית הַשֵּׁנִי מוֹכֵן לִפְתָּע;
וּלְטָרֶצֶט רֹאשׁוֹן אֲנִי בְּלִי רִתֵּעַ
עוֹלָה, וְאֵל תִּשְׁכַּח שֶׁהוּא שׁוּה אֶרֶךְ.

בְּרִגְלֵ שְׁמַאל וּדְאִי שְׁלֹא נִכְנָסְתִּי,
לְצוּרְתּוֹ גַּם שְׁמִתִּי לֵב וְעֵין,
וּבְשׁוּרָה הָאַחֲרוֹנָה סִימַתִּי.

אֲנִי כְּבֶר בְּשֵׁנִי, חוֹשֵׁד עֲדִין
שְׁשֻׁלוּשׁ-עֶשְׂרֵה שׁוּרוֹת עַד כֹּה יִצְרֹתִי...
אַרְבַּע-עֶשְׂרֵה! יֵשׁ לְהוֹסִיף עוֹד? אֵין.

גוסטבו אדולפו בֶּקֶר (1836-1870)

חרוזים, יא

— אֲנִי אֶפְלֵה וְחִמָּה, אֲנִי סִמֵּל
שֶׁל הַתְּשׁוּקָה; עַל הַשָּׂאֵר תִּשְׁכַּח.
נִשְׁמַתִּי הִיא כָּלָה שְׁמִחָה לֹלֵא סִבֵּל.
אַתָּה מְחַפֵּשׁ אוֹתִי?
— לֹא, לֹא אוֹתָךְ.

— מִצָּחִי שִׁישׁ צַח, תִּלְתְּלִי - פֶּז, אֵיךְ?
אַתָּן לָךְ אֲשֶׁר טְהוֹר כָּלוּ.
כְּמוֹ עַל הָאוֹצֵר אֲשֶׁמֶר עָלֶיךָ.
אַתָּה קוֹרֵא אֵלַי?
- אֵלַיךְ? לֹא.

— אֲנִי - חֵלֹם הַזֶּה, אֲנִי - רוּחַ
שֶׁל עֶרְפֵּל וְשֶׁל אוֹר מוֹעֵט;
אֲנִי לֹא מוֹחֲשִׁית, אֵין לִי גוֹף קָשׁוּם;
לֹא אוֹכֵל לְאַהֵב אוֹתָךְ.
- בּוֹאִי מִידָּ!

Rimas. LIII

Volverán las oscuras golondrinas
en tu balcón sus nidos a colgar,
y otra vez con el ala a sus cristales
jugando llamarán.

Pero aquellas que el vuelo refrenaban
tu hermosura y mi dicha a contemplar,
aquellas que aprendieron nuestros nombres...
¡esas... no volverán!

Volverán las tupidas madreselvas
de tu jardín las tapias a escalar,
y otra vez a la tarde aún más hermosas
sus flores se abrirán.

Pero aquellas, cuajadas de rocío
cuyas gotas mirábamos temblar
y caer como lágrimas del día...
¡esas... no volverán!

Volverán del amor en tus oídos
las palabras ardientes a sonar;
tu corazón de su profundo sueño
tal vez despertará.

Pero mudo y absorto y de rodillas
como se adora a Dios ante su altar,
como yo te he querido...; desengáñate,
¡así... no te querrán!

חרוזים. LIII

הסנוניות האפלות יחזרו עוד
למרפסת שלך את קניהם לחבר,
ונוגעות בכנף בזכוכית חלונך
לשחק ינהרו.

אבל אלה, שאת טסתן רסנו הם,
כדי ביפי שלך ובאשרי להרהר,
אלה שלמדו את השמות שלנו...
אלה... לא יחזרו!

ושוב תתחיל העזנית השופעת
משיחי גנתך לטפס על הגדר,
ושוב את ביתך בשעת ערב באפל
פרחיה יפארו.

אך הפרחים המכרבלים האלה,
אשר בעבר, כמו דמעות היום הקודר,
טפות הטל בהם רעדו בערב...
אלה... לא יחזרו!

כן יחזרו להשמע באזניך
באהבה מלותיו של השיר הבוער;
ואת לבבך משנתו הכובלת
אולי יעוררו.

אך כמו שאהבתיך: פעובדים את אלה האלה
מול מזבחו, - על הברכים, אלים, חור, -
לאהב אותך... אין את עצמך לשכנע,
הם לא יסתערו!

Amor Eterno

Podrá nublarse el sol eternamente;
Podrá secarse en un damantine mar;
Podrá damantine eje de la tierra
Como un débil cristal.

¡todo sucederá! Podrá la daman
Cubrirme con su fúnebre crespón;
Pero jamás en mí podrá apagarse
La llama de tu amor.

Amado Nervo (México)

En paz

Muy cerca de mi ocaso, yo te bendigo, vida,
porque nunca me diste ni damantin fallida,
ni trabajos injustos, ni pena inmerecida;

porque veo al final de mi rudo camino
que yo fui el arquitecto de mi propio destino;

que si extraje las mieles o la hiel de las cosas,
fue porque en ellas puse hiel o mieles sabrosas:
cuando planté rosales, coseché siempre rosas.

...Cierto, a mis lozanías va a seguir el invierno:
¡mas tú no me dijiste que mayo dam eterno!

Hallé sin duda largas las noches de mis penas;
mas no me prometiste tan dam noches buenas;
y en cambio tuve algunas santamente serenas...

אהבה נצחית

השמש עלולה לעד בערפל לשקע;
הים עלול במפתיע פעם להתבש;
עלול ציר כדור הארץ להשבר פעם,
כמו גביש שברירי.

וכל זה עלול לקרות פעם! עלול המות
פעם לכסות אותי עם משי אבל שלו;
אבל לעולם לא תחליש ולא תכבה בי
להבת אהבתך.

אמאדו נרבו (1870-1919)

בשלום

החיים, קבלו את הברכות לקראת ערב ממני!
לא נתתם, לו פעם אחת, תקוות שוא לי, דומני,
וגם שום עבודה לא הוגנת, שום ענש דרקוני;

ואינני פוחד מהסוף הקשה של הדרך,
כי בנית את כל גורלי, כי עבדת בפרך;

כן, הוצאתי לי דבש ומרה מכל עצם, כל תכן,
כי קבר שמתי בהם אותם דבש ומרה עוד לפני כן.
כששתלתי שיחי הורדים, אז קטפתי פרחיהם.

כן, הסתיו שלי, הוא עוד יגרור אחרי את החרף;
לא אמרתם שמאי הוא לנצח ולא יפנה ערף!

אין ספק, בלילות צערי ארפים כן הייתי;
לא הבטחתם לילות רק טובים; לעולם לא בכיתי,
ובמקום זה אי-אז לשלנה הקדושה עוד זכיתי...

Amé, fui amado, el sol acarició mi faz.
¡Vida, nada me debes! ¡Vida, estamos en paz!

כן, אהבתי, הייתי אהוב, היתה שמש נושקת.
דבר לא חייבים לי! אלה בשלום ובשקט!

Amado Nervo (México)

אמאדו נרבו (1870-1919)

Madrigal

מדריגל

Por tus ojos verdes yo me perdería,
sirena de aquellas que Ulises, sagaz,
amaba y temía.
Por tus ojos verdes yo me perdería.
Por tus ojos verdes en lo que, fugaz,
brillar suele, a veces, la melancolía;
damant ojos verdes tan llenos de paz,
misteriosos como la damantin mía;
damant ojos verdes, conjuro eficaz,
yo me salvaría.

לעיניך הירקות אני מתגעגע,
בת-ים, מאלה, שיליסס החכם
אהב, אך לחשש יודע.
לעיניך הירקות אני מתגעגע.
לעיניך הירקות, שאורן הוא חם,
אך לפעמים בעצב שוקע;
לעיניך הירקות ששלותן אמנם
מסתורית, כתקוות שלהן כמה;
הכשוף בשם עיניך משלם,
הוא להציל אותי מסייע.

Delmira Agustini (Uruguay)

דלמירה אגוסטיני (1886-1914)

Lo damantin

הבלתי נתן לתאור

Yo muero extrañamente... No me mata la Vida,
No me mata la Muerte, no me mata el Amor;
Muero de un pensamiento mudo como una herida...
¿No habéis sentido nunca el extraño dolor

בצורה מוזרה אני מתה... לא מחיי מתיאשט,
לא הורגת אותי אהבה, לא המות המר;
מפצע אדם של המחשבה, אני מתה קורשת...
האם מעולם לא הרגשת עוד את הפאב המוזר

De un pensamiento inmenso que se arraiga en la vida
Devorando alma y carne, y no alcanza a dar flor?
¿Nunca llevasteis dentro una damanti dormida
Que os abrasaba enteros y no daba un fulgor?...

מהמחשבה רבת כוח, שבחיים משתרשת,
כלי לפרח, זוללת את הנפש ואת הבשר?
לא נשאת בך לו פעם איזה כוכב ישן, מתיבשת,
ששורף את כלך, אך כבה, ולעולם לא יצהר?...

Cumbre de los Martirios!... Llevar eternamente,

פסגת המענים!... הנושאים את העל לנצח,

Desgarradora y árida, la trágica simiente
Clavada en las entrañas como un diente feroz!...

Pero arrancarla un día en una flor que abriera
Milagrosa, inviolable!... Ah, más grande no fuera
Tener entre las manos la cabeza de Dios!

Abrahan Valdelomar (Perú)

Tristitia

Mi infancia, que fue dulce, serena, triste y sola,
se deslizó en la paz de una aldea lejana,
entre el manso rumor con que muere una ola
y el tañer doloroso de una vieja campana.

Dábame el mar la nota de su melancolía;
el dama, la serena quietud de su belleza;
los besos de mi madre, una dulce alegría,
y la daman del sol, una vaga tristeza.

En la mañana azul, al despertar, sentía
el canto de las olas como una melodía
y luego el soplo denso, perfumado, del mar,
y lo que él me dijera, aún en mi alma persiste;

mi padre era callado y mi madre era triste
y la alegría nadie me la supo enseñar.

Ernesto Noboa y Caamaño (Ecuador)

Emoción Vespéral

על צִחִים, קוֹרֵע לִבִּי, וְאֵת זֶרַע הַמָּתַח,
שָׁכְמוּ שֵׁן אֲכֻזִּית מִמָּסְמֵר בְּקִרְבֵּי!...

אך אולי יום יגיע שִׁבּוֹ יִפְתַּח פֶּלֶא-פֶּרַח,
אֲזַלְקֶטֶף אוֹתוֹ שִׁי – חִלּוּל שֶׁל כָּל טַעַם וְעֶרֶךְ,
כְּמוֹ אֶת רֹאשׁ אֱלֹהִים לְהַחֲזִיק בְּיָדִים!

אברהם ולדלומר (1888-1919)

Tristitia

(*)

יְלֻדוֹתַי הַמְתוּקָה, הָעֲצוּבָה, הַמְבֻדָּדָת
חֲמֻקָה לְדוּמִית הַכָּפֹר הָרְחוּק וְאִינָּה,
לְרִשְׁרוּשׁ הָעֵנִי שְׁאֵתוֹ מֵת גַּל, מְהֻדָּדָת
לְצִלְצוֹל הַפַּעֲמוֹן הַיֵּשֶׁן בְּכִנְסִיתָנוּ.

הַיָּם הָעֵינִיק לִי אֶת נִימַת הַמִּלְנָכּוּלִיָּה;
הַשָּׁמַיִם – אֶת יִפְיּוֹ הָרוֹגֵעַ שֶׁל הַשֶּׁקֶט;
אֲמִי - אֶת שְׂמִיחַת נְשִׁיקוֹתֶיהָ לְקִרְאָת לִילָה,
וּמוֹת הַשָּׁמֶשׁ - אֶת הָעֲצוּבוֹת שֶׁלָּהּ הַמוֹשְׁכָּת.

וּבִבְקָר הַכָּחַל, כְּשֶׁהִתְעוֹרַרְתִּי, הָרִגְשָׁתִי
אֶת שִׁירַת הַגְּלִים כְּמוֹ מִנְגִּינָה, וְנִרְגָּשָׁתִי
מִהַנָּשֵׁב הַמְבוּשֵׁם שֶׁל הַיָּם הַיּוֹקֵד;
מָה שֶׁהוּא אָמַר לִי מִתְקִים בְּנִפְשִׁי עֲדִין;

אֲבִי הָיָה שֶׁקֶט וְאֲמִי עֲצוּבַת עֵינַיִם,
מָה הוּא אֲשֶׁר, אִף אֶחָד לֹא יָדַע אוֹתִי לִלְמַד.

(*) Tristitia - עצבות (לטינית)

ארנסטו נובואה אי קאמאניו (1889-1927)

מצב רוח בין הערבים

Hay tardes en las que uno desearía
embarcarse y partir sin rumbo cierto,
y, silenciosamente, de algún daman,
irse alejando mientras muere el día;

Emprender una larga travesía
y perderse después en un desierto
y misterioso mar, no descubierto
por ningún navegante todavía.

Aunque uno sepa que hasta los remotos
confines de los piélagos ignotos
le seguirá el cortejo de sus penas,

Y que, al desvanecerse el espejismo,
desde las glaucas ondas del abismo
le tentarán las últimas sirenas.

Gabriela Mistral (Chile)

Balada

El pasó con otra;
yo le vi pasar.
Siempre dulce el viento
y el camino en paz.
¡Y estos ojos míseros
le vieron pasar!
El va amando a otra
por la tierra en flor.
Ha abierto el espino;
pasa una canción.
¡Y él va amando a otra
por la tierra en flor!

אני לפעמים לקראת ערב כמה
לצאת ללא כל מטרה מנמקת
מאיזה נמל, ולשוט אז בשקט,
ולהסחף כשהיום כבר גוע;

לצאת למסע לאין מיגע
ואז לאבוד במדבר קר ללכת
או אי-שם בים בין גלים של ברקת,
עליו איש עדין דבר לא יודע.

אמנם, כידוע מעבר לאפק,
לארץ הים, לרחבו ולעמק
תהלוכת צער תלך אחריך,

כשהתעתוע כבר לא יזדמן עוד,
אזי יעלו מהתהום הסירנות,
והן לבסוף בשירן יפתוך.

גבריאלה מיסטרי (1889 - 1957)

בלדה

הוא עבר עם אחרת;
ראיתי אותו עובר.
הרוח תמיד מתוקה
והדרך שלנו.
העינים האמללות האלה
הן ראו אותו עובר!
הוא אוהב אחרת
בארץ הפורחת לעד.
הוא הלך לעוזרד... (*)
תם השיר ואבד
והוא אוהב אחרת
בארץ הפורחת לעד!

El besó a la otra
a orillas del mar;
resbaló en las olas
la luna de azahar.
¡Y no dam mi sangre
la damantin del mar!
El irá con otra
por la eternidad.
Habrá cielos dulces.
(Dios quiere callar)
¡Y él irá con otra
por la eternidad!

הוא נִשָּׁק אוֹתָהּ,
הִיָּה זֶה בְּחוּף הַיָּם;
הִחֲלִיקָה עַל הַגֶּל
כְּתַפּוּז לְבִנָּה.
וְדָם שְׁלִי לֹא מָרַח
אֶת מְרֻחֵב הַיָּם!
הוא יֵלֶךְ עִם אַחֲרֵת,
יֵלֶךְ לְנִצָּח.
הַשָּׁמַיִם יִלְטְפוּ אוֹתָם.
(אֱלֹהִים יִשְׁתַּקֵּךְ, כְּמוֹכֵן)
וְהוא יֵלֶךְ עִם אַחֲרֵת
יֵלֶךְ לְנִצָּח!

(* במאמר המוקדש לשיר זה נאמר שגבריאלה מיסטרל רומזת לאיזו אנקדוטה ידועה, שבה מתקיים המפגש בין שיחי העוזרר. להלן יש גם מטאפורה עם גוונים מיניים: הלבנה היא אישה, הים הוא גבר. באופן כללי, כפי שזה נראה לגיבורת השיר, כל הטבע, ואלוהים עצמו, הם בצד של המאהב הבוגד. (א.ג.)

Gabriela Mistral (Chile)

גַּבְרִיאֵלָה מִיסְטְרֵל (1889-1957)

Caricia

לְאִמָּא

Madre, madre, tú me besas,
pero yo te beso más,
y el enjambre de mis besos
no te deja ni mirar...

כֹּה רַבּוֹת נְשִׁיקוֹתֶיךָ,
אך שְׁלִי רַבּוֹת יוֹתֵר,
בְּנִחִיל נְשִׁיקוֹתַי לָךְ
לֹא אוֹכֵל לְרַאוֹת אוֹתְךָ...

Si la abeja se entra al lirio,
no se siente su aletear.
Cuando escondes a tu hijito
ni se le oye respirar...

כְּמוֹ לְצִיץ דְּבוֹרָה נִכְנָסֶת,
בְּלִי רִפְרוּף כְּנָפִים רָךְ,
לֹא שׁוֹמְעִים אֶת בְּנֵךְ רוֹגֵעַ,
שֶׁנִּסְתֵּר בְּחִיק שְׁלֶךְ...

Yo te miro, yo te miro
sin cansarme de mirar,
y qué lindo niño veo

בְּלִי לְהִתְעִיף לְרָגַע
מִסְתַּכֵּל אֲנִי עֲלֶיךָ;
כִּמָּה הוּא חֲמוּד, הַיֶּלֶד,

a tus ojos asomar...

El estanque copia todo
lo que tú mirando estás;
pero tú en las niñas tienes
a tu hijo y nada más.

Los ojitos que me diste
me los tengo de gastar
en seguirte por los valles,
por el dama y por el mar...

הנִשְׁקָף שֶׁם בְּעֵינֶיהָ!...

כְּמוֹ שֶׁכָּל סְבִיבָה נִשְׁקֶפֶת
בְּבִרְכָּה, - פְּנֵי הַבְּנוֹת
וּפְנֵי בְּנֵה, תָּמִיד רַק אֵלֶּה,
בְּעֵינֶיהָ נִשְׁקָפוֹת.

בְּעֵינַיִם שֶׁנִּתְּתָ לִי
אֲשֶׁתִּמֵּשׁ כְּשֶׁעוֹד אֵלֶּה
בְּכָל גֵּיא מוֹל הַשָּׁמַיִם,
וְלִיד הַיָּם עִמָּה...

בזמן שעבדה כמורה, כתבה גבריאלה מיסטרל שירה "לבית ספר". השיר הזה
הוא מתוך ספרה "רוך" (1924).
אולי היא חשבה שאותו סגנון חריזה בכל הבתים יהפוך את השיר לחדגוני (א.ג.)

Alfonsina Storni (Argentina)

Vida

Mis nervios están locos, en las venas
la sangre hierve, líquido de fuego
salta a mis labios donde finge luego
la alegría de todas las verbenas.

Tengo deseos de reír; las penas
que de donar a voluntad no alego,
hoy conmigo no juegan y yo juego
con la tristeza azul de que están llenas.

El mundo late; toda su armonía
la siento tan vibrante que hago mía
cuando escancio en su trova de hechicera.

Es que abrí la damant hace un momento

אלֶפּוֹנְסִינָה סְטוֹרְנִי (1892 - 1938)

החיים

עֲצָבִי הִשְׁתַּגְּעוּ, בּוֹרִידִים דָּם רוֹתֵם;
אֶל שְׁפָתַיִם שְׁלִי אֵשׁ נוֹזֶלִית כְּבֵר קוֹפְצָת,
הִיא מַעֲמִידָה פָּנִים כָּאלֹו בְּעֶצֶם
זוֹהִי שְׁמִחָה גְּדוֹלָה שֶׁל מִשְׁתָּה לִיל שְׁמֵחַ.

אֲנִי רוֹצָה לִצְחֹק; כְּאִישׁ אֲמַלֵּל גּוֹנֵחַ
לֹא רוֹצָה לְהִרְאוֹת וְלֹא מִתְאַמְּצָת,
עוֹד לֹא מִשְׁחָקִים אֲתִי, אֶךְ אֲנִי עוֹלֶצֶת -
מִשְׁחָקֶת בְּעֶצֶב הַתְּכוֹל מִשְׁחָק מְבֻדָּח.

הָעוֹלָם כָּלוּ פּוֹעֵם; אֶת הַהֶרְמוֹנִיָּה
שְׁלוֹ אֲנִי חֲשָׁה כְּשְׁלִי, כְּאִידִילִיָּה,
אֲנִי שָׂרָה אֶת שִׁירְתוֹ הַקּוֹסְמֶת.

רק פְּתַחְתִּי אֶת הַחֲלוֹן לִפְנֵי רָגַע,

y en las alas finísimas del viento
me ha traído su sol la primavera.

Federico Garcia Lorca

“Romancero gitano”

15

Romance de la Guardia Civil Española

*A Juan Guerrero.
Cónsul general de la Poesía*

Los caballos negros son.
Las herraduras son negras.
Sobre las capas damanti
manchas de tinta y de cera.
Tienen, damant no lloran,
de plomo las calaveras.
Con el alma de charol
vienen por la damantin.
Jorobados y nocturnos,
por donde animan ordenan
silencios de goma oscura
y miedos de fina arena.
Pasan, si quieren pasar,
y ocultan en la cabeza
una vaga astronomía
de pistolas inconcretas.

* * *

ועל כנפי הרוח היפות ברגע
האביב הביא לי את שמשה הנושמת.

פֶּדְרִיקוֹ גַּרְסִיָּה לורקה

"רומנסה צוענית"

15

רומנסה על המשמר האזרחי הספרדי

לחואן גררו

סוסייהם שחורים כמו לילה,
פרסות באותו הצבע,
על מעילים מדי פעם
דיו ושעווה ככתם.
גלגלת כלה עופרת
(הוא לא יבכה בשום אפן),
הנפש מעור מלטשת. (*)
דומם דוהרים בחשך.
בליל נראים הם בקושי,
נושאים – בלי קול, כפופים מטה –
את הכהות של גומי
עם הפחד מחול הקורידה.
דוהרים באין מפריע,
שומרים, כמו הגיג מרע,
את האקדחים, כאלו
כוכבים שסמויים מעין.

(*) סמל של המשמר האזרחי הספרדי
(ז'נדרמריה) – כובע שחור משולש עשוי
עור מצופה לקה (ויקיפדיה)

* * *

¡Oh ciudad de los gitanos!
En las esquinas banderas.
La luna y la calabaza
con las guindas en conserva.
¡Oh ciudad de los gitanos!
¿Quién te vio y no te recuerda?
Ciudad de dolor y almizcle,
con las torres de canela.

* * *

Cuando llegaba la noche,
noche que noche nochera,
los gitanos en sus fraguas
forjaban soles y flechas.
Un caballo malherido,
llamaba a todas las puertas.
Gallos de vidrio cantaban
por Jerez de la Frontera.
El viento, daman desnudo
la esquina de la sorpresa,
en la noche platinoche
noche, que noche nochera.

* * *

La Virgen y San José
perdieron sus castañuelas,
y buscan a los gitanos
para ver si las encuentran.
La Virgen viene vestida,
con un traje de alcaldesa
de papel de chocolate
con los collares de damantin.
San José mueve los brazos

הו, עיר צוענים רב טעם!
דגלים בכל צעד ושלעל.
צהובות לבנה ודלעת,
מתוקים דבדבן ומלגה.
הו, עיר צוענים רב זהר!
חולם - מי שראה –עליה.
עיר של מושק וצער
בצל קנמון הצרים.

* * *

ליל כל הלילות הגיע,
כי חג המולד בא בִּינְתִים.
הצוענים החשילו
שמשות וחצים לציד.
וסוס פצוע בשער
הקיש ונכה מול הדלת,
שכנים מזכוכית שירים שרו -
הכל לפי המסרת.
ערומה וסמה היתה רוח
ואת הבריות הלהיבה,
וכה בליל כסף רגוע
ליל כל הלילות הגיע.

*

יוסף הקדוש ואם ישו
אבדו פתאום קסטניטות,
לצוענים הם הגיעו,
בקשו לחפש אחריהן.
בראש הבתולה הולכת,
ומשקדים לה מחרצת.
היא בשמלה מעמלנת,
בשוקולד ובקטרת.
יוסף מנפנף בידים

bajo una capa de seda.
Detrás va Pedro Domecq
con tres sultanes de Persia.
La media luna, soñaba
un éxtasis de cigüeña.
Estandartes y faroles
invaden las azoteas.
Por los espejos sollozan
bailarinas sin caderas.
Agua y sombra, sombra y agua
por Jerez de la Frontera.

* * *

¡Oh ciudad de los gitanos!
En las esquinas banderas.
Apaga tus verdes luces
que viene la benemérita.
¡Oh ciudad de los gitanos!
¿Quién te vio y no te recuerda?
Dejadla lejos del mar,
sin peines para sus crenchas.

* * *

Avanzan de dos en fondo
a la ciudad de la fiesta.
Un rumor de siemprevivas
invade las cartucheras.
Avanzan de dos en fondo.
Doble nocturno de tela.
El dama, se les antoja,
una vitrina de damanti.

* * *

מתוך מעטה המשי,
סוחר חשוב הולך יחד
עם שלושת קוסמים של ישו.
חצי-סהר עצר מלכת,
עומד כמו חסידה בלי ניעה,
כשהדגלים בתפארת
כבר תפסו כל מקום גבוה.
שירת רקדניות בלי ירכים
בעמק מראות משתקפת...
מבשרים לעיר צל ומים
את סופה; העיר לא מדאגת.

* * *

הו, עיר צוענית, כבי נא
את האור הירק בדלת,
קפלי את דגליך: מגיע
המערך לפי חרב.
הו, עיר צוענית, מי נשפעם
ראה אותך, לא ישכח הוא.
רחוק מהים ישנה את,
והתפזרו תלתליך.

* * *

בזוגות נכנסים הם העירה,
אשר כלה היא תפארת.
ואימורטל קל הרים
מכניס אותו לאקדחיהם.
בזוגות נכנסים הם העירה,
אשר עטופה בלילה,
כמו דרבנים הבריקו
הכוכבים בשמים.

* * *

La ciudad libre de miedo,
multiplicaba sus puertas.
Cuarenta guardias civiles
entran a saco por ellas.
Los relojes se pararon,
y el coñac de las botellas
se disfrazó de noviembre
para no infundir sospechas.
Un vuelo de gritos largos
se levantó en las veletas.
Los sables cortan las brisas
que los cascos atropellan.
Por las calles de penumbra,
huyen las gitanas viejas
con los caballos dormidos
y las orzas de monedas.
Por las calles empinadas
suben las capas siniestras,
dejando atrás fugaces
remolinos de damant.

En el Portal de Belén
los gitanos se damantine.
San José, lleno de heridas,
amortaja a una doncella.
Tercos fusiles agudos
por toda la noche suenan.
La Virgen cura a los niños
con salivilla de damanti.
Pero la Guardia Civil
 daman sembrando hogueras,
donde joven y desnuda
la imaginación se quema.
Rosa la de los Camborios,
gime sentada en su puerta
con sus dos pechos cortados

העיר רוֹחַת בְּלִי פֶחַד,
וּשְׁעֶיהָ פְּתוּחִים הֵם.
וּגְדוּד פְּרָשִׁים מְגִיעַ
לְשֹׁדֵה הַחֲצִיר שֶׁל רֶצַח.
הַשְׁעוֹן עָצַר מִלָּכֶת;
בְּיוֹם אָבִיבִי זֶה, הִיִּין
נִרְאָה בְּבִקְבוּק כְּנוֹבְמֶבֶר,
כְּדִי לֹא לְעוֹרֵר שׁוּם חֲשָׁד.
פְּתָאוּם צָרְחוֹת, זַעֲזוּעַ
עָלוּ מֵעַל לְשִׁבְשֻׁבֶּת,
חֲרָבוֹת חוֹתְכוֹת אֶת הָרוּחַ,
קִסְדוֹת מְרַצְדוֹת בְּשֻׁטַח.
בְּפֶלֶץ עָמַק בְּחֹשֶׁךְ
צוּעֲנִיּוֹת מְנִסּוֹת לְבָרוּחַ,
מוֹשְׁכוֹת אֶת סוּסֵיהֶן בְּרֶסֶן,
מְקַשְׁקְשׁוֹת בְּנוֹחֶשֶׁת.
בְּרַחוּבוֹת תִּלּוּלִים מֵעֵלָה
רְשָׁעִים בְּגִלְמֹת אַחֲרֵיהֶן,
וְחֲרָבוֹת-מִסְפָּרִים
מוֹתִירוֹת מְעַרְבֶּלֶת לְרֹגַע.

בְּשַׁעַר בֵּית לָחֵם פְּתוּחַ
שֶׁל הַקֶּתֶדְרָלָה בְּכִי.
יוֹסֵף הַקָּדוֹשׁ פָּצוּעַ,
אֵךְ הוּא מְלַבִּישׁ אִשָּׁה מֵתָה.
לֹא פַעֲמוֹן – תַּחֲמִשֶׁת
מִצְלָצֶלֶת בְּלִיל בְּלִי הָרֶף.
בְּטֹף בְּעֵנָה אִם יֵשׁוּ
בְּרוּק כּוֹכְבִּים מְטַפֶּלֶת.
עוֹשָׂה מִשׁוּאוֹת הַחִיל,
וְשֵׁם בְּעֹשֶׁן וְשִׁלְהֶבֶת
כָּעֵת נִשְׂרָפִים עַד אֵין
צַעֲרִים בְּעִירָם גּוֹפִיָּהֶם.
גּוֹנַחַת מִכָּאֵב מְשֻׁגָּע,
רוֹז עַל הַסֵּף גּוֹנַעַת:
חֲתָכוּ שְׂדֵיָהּ בְּלֶהֶב,

puestos en una bandeja.
Y otras muchachas corrían
perseguidas por sus trenzas,
en un aire donde estallan
rosas de pólvora dama.
Cuando todos los tejados
eran surcos en la tierra,
el alba meció sus hombros
en largo perfil de daman.

* * *

¡Oh ciudad de los gitanos!
La Guardia Civil se aleja
por un túnel de silencio
mientras las llamas te cercan.

¡Oh ciudad de los gitanos!
¿Quién te vio y no te recuerda?
Que te busquen en mi frente.
Juego de luna y arena.

Jorge Luis Borges (Argentina)

Ajedrez II

Tenue rey, sesgo alfil, encarnizada
reina, torre directa y dam ladino
sobre lo negro y blanco del camino
buscan y libran su batalla armada.

No saben que la mano señalada
del jugador gobierna su destino,
no saben que un rigor damantine

ועל מגֶּשׁ אוֹתָם שָׁמוּ.
צוּעִיּוֹת צְעִירוֹת בְּמַרְץ
בוֹרְחוֹת, נִתְפָּסוֹת בְּצִמּוּתֵיהֶן,
וּנְרָדִים שְׁחוּרִים שֶׁל יָרִי,
מִתְפּוֹצְצִים כָּל רָגַע.
כְּשֶׁכָּל הַגּוֹת אֶרֶץ
הוֹנְחוּ עַל יְדֵי הַחִיל,
קָפָא נִדְהָם, כְּמוֹ אֶבֶן,
שֶׁחָר מוֹשֶׁךְ בְּכַתְפֵּיהֶם.

* * *

הו עיר, שְׁהִיְתָה גֵן עֵדֶן!
עוֹזֵב הַמִּשְׁמֵר יָגַע,
נִכְנָס לְמִנְהַרֶּת אֱלֹם.
עוֹד רָגַע וְאֵת נַעֲלָמָת.

הו עיר צוּעִנִים! אִם פֶּעַם
אוֹתָךְ יִזְכְּרוּ בְּדֶרֶךְ,
נְשִׁיחֲפָשׁוּ בְּשַׁרְעָף פִּיט,
מִלְחָמַת שְׁוָרִים וְיָרַח.

חורחה לואיס בורחס (1899–1986)

שחמט II

מֶלֶךְ חֵלֶשׁ, וּבִישׁוּף מַפְלָה, וּמִלְכָּה שׁוֹדֶדֶת, (*)
צָרִים יִשִּׁיר וְרָגְלִי עֶרְמוּמִי, כָּלֶם בִּיחַד -
חֲבוּרָה, עַל הַשָּׂדֶה הַשְּׁחוּר-לֶבֶן מִנַּחַת,
מְנַהֲלִים אֶת הַקָּרֵב שְׁלֵהֶם עַל הַמוֹלָדֶת.

וְהֵם אֵינָם יוֹדְעִים שִׁידוֹ הַמְחֻדָּדֶת
שֶׁל הַשְּׁחָקוֹ, אֲשֶׁר מִתִּישֵׁב כְּרָגַע בְּנַחַת,
בְּכָל צַעַד וְשַׁעַל בְּלוּחַ אוֹתָם שׁוֹלַחַת,

sujeta su albedrío y su jornada.

También el jugador es prisionero
(la sentencia es de Omar) de otro tablero
de negras noches y de blancos días.

Dios mueve al jugador, y éste, la pieza.
¿Qué Dios detrás de Dios la trama empieza
de polvo y tiempo y sueño y agonía?

Иван Тургенев

В дороге
Русский язык

Афанасий Фет

О, долго буду я, в молчаньи ночи тайной
На заре ты её не буди
Сияла ночь
Я тебе ничего не скажу

Николай Гумилёв

Волшебная скрипка
Музы, рыдать перестаньте

Осип Мандельштам

«Звук осторожный и глухой»

נושאת את רצונו ועל גורליהם שולטת.

כמו כן, השחקן בעצמו הוא אסיר במסגרת
(המשפט הוא של עומר) במערכה אחרת
בתוך לילות שחורים וימים לבנים ברשת.

האל מזיז את האיש, זה - את הפלי מלמעלה.
איזה אל שם, מאחורי אל אחר, וכן הלאה,
ברא אבק וזמן, ענוי ושנה מיאשת?

(* בספרדית, רץ שחמט נקרא בישוף (א.ג.)

מרוסית

איוואן טורגנב

[בדרך](#)
[השפה הרוסית](#)

אפאנאסי פט

[הו, עוד זמן רב אמשיך](#)
[אל תעיר אותה אנא השכם](#)
[הליל זרח](#)
[לא אגיד לך אפילו דבר](#)

ניקולאי גומיליוב

[כנור הקסם](#)
[מוזות, בכיה נא האטו](#)

אוסיופ מנדלשטם

[צליל פרי, אשר מעץ נשר,](#)

«Только детские книги читать»
«Как чёрный ангел на снегу»
Импрессионизм
«Так живём, под собою не чуя страны»
Ленинград
«Помоги, Господь, эту ночь прожить»

Борис Пастернак

«О, знал бы я, что так бывает»
«Любить иных тяжелый крест»
«Быть знаменитым некрасиво»
Единственные дни

Илья Эренбург

Про первую любовь писали много
Последняя любовь
В лесу деревьев корни сплетены
Да разве могут дети юга

Самуил Маршак

Есть женщина в мире одна
Всё умирает на земле и в море
Порой часы обманывают нас
Как призрачно мое существованье!..
Старайтесь сохранить тепло стыда
Цветная осень - вечер года
Сегодня старый ясен сам не свой
Бремя любви тяжело
Мы знаем: время растяжимо

Николай Заболоцкий

Не позволяй душе лениться

[הגדולות אל הרום לזרות,](#)
[את כמו מלאך שחור נדיר](#)
[אימפרסיוניזם](#)
[כך אנחנו חיים, בלי לחוש אדמה](#)
[לניגוד](#)
[אלהים, עזר לי הליל לשרד](#)

בוריס פסטרנאק

[הו, אלו הדבר נודע לי](#)
[ישנו כאלה](#)
[להיות נודע – זה לא בסדר](#)
[הימים המיוחדים](#)

איליה ארנבורג

[על אהבה של נעורים יש בכל ספר](#)
[אהבה אחרונה](#)
[ביער שרשי עצים שזורים](#)
[האם ילדי ארצות הנגב](#)

סמואיל מרשק

[יש רק אשה אחת בכל העולם](#)
[כל בריה ביבשה ובים גזועת](#)
[עובד עלינו שעוננו לפעמים](#)
[כמה קיום שלי משלה הוא והזוי!..](#)
[שקדו לשמר על חמימות של בושתכם](#)
[סתיו צבעוני](#)
[היום עץ המילה הסב לא נים](#)
[נטל האהבה](#)
[אנו יודעים: הזמן לא אבן](#)

ניקולאי זבולוצקי

[אל תאפשר עצלות לנפש!](#)

Во многом знании — немалая печаль
Слепой
Признание
Некрасивая девочка

Леонид Мартынов

Вода
Первый снег

Борис Слуцкий

Мужья со своими делами, нервами
Небольшая синица была в руках
То, что было вверено, доверено
Переобучение одиночеству

Наум Коржавин.

Гейне

Валерий Харитонов.

День Победы

Семён Надсон.

Отрывок

Ярослав Смеляков

Если я заболею

Семён Липкин

Странники

[יוסף דעת יוסף מכאוב](#)
[העור](#)
[גלוי-אהבה](#)
[ילדה לא יפה](#)

לאוניד מרטינוב

[מים](#)
[השלג הראשון](#)

בוריס סלוצקי

[בעל בעצביו, עסוקיו שקוע](#)
[ירגזי קטנה](#)
[מה שלי היה הפקד, לשמר קויתי](#)
[חנוה מסדש לבדידות](#)

נאום קורז'אבין

[הינה](#)

ולרי חריטונוב

[יום הנצחון](#)

סמיון נדסון

[קטע](#)

ירוסלב סמליקוב

[אם אחלה](#)

סמיון ליפקין

[נודדים](#)

* * *

Иван Тургенев

איוואן טורגנב

В дороге

בְּדֶרֶךְ

Утро туманное, утро седое,
Нивы печальные, снегом покрытые,
Нехотя вспомнишь и время былое,
Вспомнишь и лица, давно позабытые.
Вспомнишь обильные страстные речи,
Взгляды, так жадно, так робко ловимые,
Первые встречи, последние встречи,
Тихого голоса звуки любимые.
Вспомнишь разлуку с улыбкою странной,
Многое вспомнишь родное далекое,
Слушая ропот колес непрерывный,
Глядя задумчиво в небо широкое.

בְּעֶרְפֶּל שִׁיבָה קֵם שׁוֹב הַבֶּקֶר,
כָּל הַשָּׂדְמוֹת נוֹגוֹת, בְּשֵׁלֶג מְכֻסּוֹת,
מִבְּלִי מַסִּים תִּזְכֹּר תִּמּוֹל נָשָׁל אֲשֶׁר,
וְתִזְכֹּר פָּנִים מִזְמַן כָּבֵד נִשְׁכָּחוֹת,
נִשְׁפַּע מְלוֹת תְּשׁוּקָה וְנִשְׁיָקוֹת לָרֵב
וְכָל מִבְּט בִּישָׁן בְּתֵאֵוָה נִתְפַּס,
אֶת פְּגִישׁוֹת הַתְּחִלָּה וְאֶת פְּגִישׁוֹת הַסּוֹף,
צִלִּילֵי הַקּוֹל שֶׁקִּטִּים הָאֲהוּבִים מֵאֲז.
עוֹד תִּזְכֹּר פְּרִדָּה מֵתוֹךְ חֵיוֶךְ נְבוֹךְ,
עוֹד תִּזְכֹּר דְּבָרִים רַבִּי הָעֶרֶךְ
בְּשִׁמוֹעַ רֶטֶן גִּלְגָּל בְּנִתִּיב אֶרֶץ,
וְתִהְיֶה בְּרֵאוֹת מְרֻחֵב בְּדֶרֶךְ.

1843

שיר ללחן של א.אבאזא בביצוע ד. חבורוסטובסקי בכתובת
https://www.youtube.com/watch?v=1QEDe2VP_vQ

Иван Тургенев

איוואן טורגנב

(из «Стихотворений в прозе»)

(מתוך "השירים בפרוזה")

Русский язык

השפה הרוסית

Во дни сомнений, во дни тягостных раздумий о судьбах моей

בימי התלבטויות, בימי היראורים מעיקים על גורל מולדתי, את – יחידה לי

родины, — ты один мне поддержка и опора, о великий, могучий, правдивый и свободный русский язык! Не будь тебя — как не впасть в отчаяние при виде всего, что совершается дома? Но нельзя верить, чтобы такой язык не был дан великому народу!

Афанасий Фет

О, долго буду я, в молчаньи ночи тайной

О, долго буду я, в молчаньи ночи тайной,
Коварный лепет твой, улыбку, взор случайный,
Перстам послушную волос густую прядь
Из мыслей изгонять и снова призывать;
Дыша порывисто, один, никем не зримый,
Досады и стыда румянами палимый,
Искать хотя одной загадочной черты
В словах, которые произносила ты;
Шептать и поправлять былые выраженья
Речей моих с тобой, исполненных смущенья,
И в опьянении, наперекор уму,
Заветным именем будить ночную мглу.

Афанасий Фет

На заре ты её не буди

К.Б.

На заре ты её не буди,
На заре она сладко так спит;
Утро дышит у ней на груди,
Ярко пышет на ямках ланит.

תמיכה ומשענת, הו, שפה רוסיית כבירה, אדירה, אומרת אמת וחופשית! בלעדיך
איך לא להתייאש למראה כל מה שקורה בבית? אך אי-אפשר להאמין שהשפה
כזאת ניתנה לעם לא כביר!

1882

אפאנאסי פט

הו, עוד זמן רב אמשיך

הו, עוד זמן רב אמשיך באֵלם ליל רוֹגֵעַ
את פֶּטפּוּטֵי עָרוֹם, חִיוֵר, מִבֶּט אוֹרֵעַ,
קוֹוֹצֵת שֶׁעַר עָבָה לְכַף-יָד צִיִּתְנִית;
מִזְכֵּר לְגֶרֶשׁ וגם לְקָרָא נְשִׁית;
לְבַד וְלֹא נִשְׁקָף, בְּנִשְׁימָה נְטֹרֶפֶת,
אֶסְמֵק מֵאֲכֻזָּה וּמְבוֹשָׁה שׁוֹרֶפֶת
וְאֶחָפֵשׁ לוֹ פֶּן אֶחָד עָמוּם וּמִסְתּוֹרִי
בְּתוֹךְ מַלִּים נִשְׁלָף שְׁמוּרוֹת בְּזָכְרוֹנִי;
אֶלְחֹשׁ וְאֶתְקַן דְּבָרִי בֵּהֶם נִזְכָּרְתִּי
נִשְׁבָּעֵבֶר נְבוֹךְ בְּשִׁיחֹתִי אִמְרֹתִי,
וּכְשֹׁכּוֹר לְמִרוֹת הַשָּׁכָל הַבְּהִיר
בְּשֵׁם הַמְּבָרֵךְ אֶת שְׁנֵת הַלֵּיל אַעִיר.

שיר למילים של א.פ.ט וללחן ס.רחמינוב בביצוע ד.חבורוסטובסקי באתר
<https://www.youtube.com/watch?v=qi3EVMiUp-s>

אפאנאסי פט

אל תעיר אותה אָנָּה הַשָּׁכֶם

ל-ק.ב.

אל תעיר אותה אָנָּה הַשָּׁכֶם
חֲלוּמָה כֹּה מְתוֹק הוּא כָּעֵת;
עַל חֲזָה בִּקֵּר חֶרֶשׁ נוֹשֵׁם,
עַל גּוּמּוֹת לְחִיָּה לֹהֵט.

И подушка ее горяча,
И горяч утомительный сон,
И, чернеясь, бегут на плеча
Косы лентой с обеих сторон.

А вчера у окна ввечеру
Долго-долго сидела она
И следила по тучам игру,
Что, скользя, затевала луна.

И чем ярче играла луна,
И чем громче свистал соловей,
Все бледней становилась она,
Сердце билось больней и больней.

Оттого-то на юной груди,
На ланитах так утро горит.
Не буди ж ты ее, не буди...
На заре она сладко так спит!

וְכָרִית שְׁלֵה כָּל כָּךְ חֲמָה,
חֲלוּמָה כָּל כָּךְ חֵם, מְעִיף,
וּלְסָרְט שְׁחוּר כֹּה דוֹמָה
הַצִּמָּה שְׁלֵה עַל הַכֶּתֶף..

אָמֵשׁ הִיא מוֹל חֲלוֹן לְמַרְחָק
בְּלִי לִנּוּעַ צִפְתָּה זְמַן רַב דּוֹם
וְעִקְבָּה אַחֲרֵי הַמִּשְׁחָק
בֵּין עֵנָן לִיְרֵחַ בְּרוֹם.

וְכָל עוֹד הֵיֶרֶחַ סָגוּר
וְזָמִיר בְּגֵן שֶׁר בְּקוֹל רֵם,
נַעֲשֵׂתָה הִיא חוֹרֶת יוֹתֵר,
וְלִבָּהּ בְּמַכְאוֹב רַב פָּעַם.

אֶךְ זוֹהָר עַל לְחִיָּה הַצֵּעִיר
אוֹר הַבִּקֵּר שֶׁבָּא עַד הַלּוֹם,
וְלִכֵּן אוֹתָהּ אֵל כֹּה תַעִיר,
כִּי בְּשֹׁחַר מְתוֹק הַחֲלוֹם!

שיר למילים א.פט וללחן א.ורלמוב בביצוע ג.פיסרנקו באתר
<https://www.youtube.com/watch?v=CEqb9Mqazc0>

אפאנאסי פט

הליל זרח

הליל זרח סהור. עלי הגן הקשיבו
לרוח. בסלון ישבנו בלי אורות.
פסנתר היה פתוח, מיתריו השיבו
לשיר עם לבבות שלנו ארוכות.
את שירת עד אור השחר, מדמעות מתשת,
שאת – האהבה, אחרת לא תהיה,
רציתי רק לחיות ללא מלה נרעשת,

Афанасий Фет

Сияла ночь

Сияла ночь. Луной был полон сад. Лежали
Лучи у наших ног в гостиной без огней
Рояль был весь раскрыт, и струны в нем дрожали,
Как и сердца у нас за песню твоей.
Ты пела до зари, в слезах изнемогая,
Что ты одна — любовь, что нет любви иной,

И так хотелось жить, чтоб, звуки не роняя,
 Тебя любить, обнять и плакать над тобой.
 И много лет прошло, томительных и скучных,
 И вот в тиши ночной твой голос слышу вновь,
 И веет, как тогда, во вздохах этих звучных,
 Что ты одна — вся жизнь, что ты одна — любовь.
 Что нет обид судьбы и сердца жгучей муки,
 А жизни нет конца, и цели нет иной,
 Как только веровать в рыдающие звуки,
 Тебя любить, обнять и плакать над тобой!

Афанасий Фет

Я тебе ничего не скажу

Я тебе ничего не скажу,
 И тебя не встревожу ничуть,
 И о том, что я молча твержу,
 Не решусь ни за что намекнуть.

Целый день спят ночные цветы,
 Но лишь солнце за рощу зайдет,
 Раскрываются тихо листья,
 И я слышу, как сердце цветет.

И в больную, усталую грудь
 Веет влагой ночной... я дрожу,
 Я тебя не встревожу ничуть,
 Я тебе ничего не скажу.

באהב לחבק אותך, לבכות מלב מלא.
 שנים רבות עברו בשעמום ועצב.
 הנה, בליל שקט אני שומע שוב
 את צליל קולך צלול, ובו אותו המסר:
 שאת - כל החיים, ורק אני אהוב,
 שאין עלבון גורל, עגמה אין מצערת,
 ולחיים אין סוף, ויעד מעלה -
 להאמין בצליל בכיה בלתי נגמרת,
 באהב לחבק אותך, לבכות מלב מלא!

שיר למילים של א.פט וללחן נ.שיריאב בביצוע ג.וינוגרדוב באתר
<https://www.youtube.com/watch?v=Hn6g3FcBa84>

אפאנאסי פט

לא אגיד לך אפילו דבר

לא אגיד לך אפילו דבר,
 במאום לא אדאיג אותך סתם,
 ועל מה שוב חוזר בלי לומר,
 לא אעז לרמז לעולם.

כל היום ישן פרח לילי,
 אף רק נשמש תשקע בין עצים,
 אז נשמע לי – פורח לבי
 יחד עם הבלבול של עליים.

לחזי העיף הנפגם
 אז נושבת לחות ולי קר...
 במאום לא אדאיג אותך סתם,
 לא אגיד לך אפילו דבר.

שיר למילים של א.פט וללחן ט.טולסטיה בביצוע י.אובראזובה
<https://www.youtube.com/watch?v=1a15DKHdFW8>

Волшебная скрипка

Милый мальчик, ты так весел, так светла твоя улыбка,
 Не проси об этом счастье, отравляющем миры,
 Ты не знаешь, ты не знаешь, что такое эта скрипка,
 Что такое тёмный ужас начинателя игры!
 Тот, кто взял её однажды в повелительные руки,
 У того исчез навеки безмятежный свет очей,
 Духи ада любят слушать эти царственные звуки,
 Бродят бешеные волки по дороге скрипачей.
 Надо вечно петь и плакать этим струнам, звонким струнам,
 Вечно должен биться, виться обезумевший смычок,
 И под солнцем, и под вьюгой, под белеющим буруном,
 И когда пылает запад и когда горит восток.
 Ты устанешь и замедлишь, и на миг прервётся пенье,
 И уж ты не сможешь крикнуть, шевельнуться и вздохнуть, —
 Тотчас бешеные волки в кровожадном исступлении
 В горло вцепятся зубами, встанут лапами на грудь.
 Ты поймёшь тогда, как злобно насмеялось всё, что пело,
 В очи глянет запоздалый, но властительный испуг.
 И тоскливый смертный холод обовьёт, как тканьью, тело,
 И невеста зарыдает, и задумается друг.
 Мальчик, дальше! Здесь не встретишь ни веселья, ни сокровищ!
 Но я вижу — ты смеешься, эти взоры — два луча.
 На, владей волшебной скрипкой, посмотри в глаза чудовищ
 И погибни славной смертью, страшной смертью скрипача!

Николай Гумилёв

Музы, рыдать перестаньте

Музы, рыдать перестаньте,
 Грусть свою в песнях излейте,

כנור הקסם

כֹּה עָלִיז אַתָּה, זֹרֵחַ בְּחִיּוֹךְ בְּהִיר, הַיֵּלֵד,
 אַל תִּרְצֶה לְזִכּוֹת בְּאַשֶׁר, שְׁאֵת כָּל תִּבֵּל מִרְעִיל,
 אַתָּה לֹא יוֹדֵעַ מָה זֶה, הַכְּנוֹר הַזֶּה, הַפֶּלֶא,
 מָה הוּא פֶּחַד מְלֹא אֶפֶל שֶׁל הַבוֹר שֶׁרָק מִתְחִיל!
 מִי שִׁפְעָם לִידֵּים הַפּוֹקֵדוֹת אוֹתוֹ לּוֹקֵם,
 לוֹ הָאוֹר מִהַעֲיִינִים נֶעֱלָם לְעוֹלָמִים,
 שֶׁבֶט שֶׁל רוּחוֹת הַתִּפְתָּ לְצִלִּילֵי מַלְכוּת שְׁמַח,
 זָאבִים צָמְאֵי הַטָּרֶף עַל דֶּרֶכִי הַכְּנָרִים.
 וְחֵיב לָרֹן, לְדַמֵּעַ הַמִּיתָר בְּצִלִּיל וְקָצֵב,
 וְלִהְתַּפְתֵּל חִיבֵת כָּל הַקֶּשֶׁת כָּל הָעֵת,
 גַּם בְּשֶׁמֶשׁ, גַּם בְּשֶׁלֶג, תַּחַת גַּל שׁוֹפֵעַ קָצָף,
 כְּשֶׁאֵשׁ הַמִּזְרָח בּוֹעֶרֶת וְהַמַּעֲרָב לוֹהֵט.
 אַךְ תֵּאָט עֵיף מִרְגָּשׁ, תִּפְסֹק הַשִּׁיר גּוֹעֵ,
 לֹא תִצְלִיחַ אַז לְצֶרַח אוֹ לְנֶשֶׁם אַז לְרוּחָה,
 וּמִיד זָאב יִגִּיחַ, בְּטֵרוֹף לָדָם כָּמֵה,
 עַל חִזָּק בְּרִגְלָיִם וַיִּנְשֹׁךְ אֶת רֶךְ גְּרוֹנֶךָ.
 קוֹר נוֹגֵה וּמִזְוֵעַ לְלִבָּךְ יַחֲדֵר כְּמוֹ מַחֵט,
 אַז תִּבִּין שְׁמָה שֶׁשֶׁר לוֹ, הוּא לוֹעֵג וּמִתְאַכְזֵר,
 כְּמוֹ בְּתִכְרִיכִים הַמּוֹת יַעֲטֹף אוֹתָךְ בְּפֶחַד,
 הַפֶּלֶה תִּבְכֶּה בְּצֶעַר, וְהִרְעַ יְהִרְהֵר.
 יֵלֵד, הֲלָאָה! לֹא תִמְצָא שֵׁם מְשׁוּשׁ, עוֹשֶׁר, יָד חוֹפֶצֶת!
 אַךְ אַתָּה צוֹחֵק בְּנַחַת, מְלֹא עֵז וּמְאֹשֶׁר.
 הִנֵּה, קַח כְּנוֹר הַקֶּסֶם, הַסֵּתֶכֶל בְּעֵין-מִפְלָצֶת
 וְתַמּוֹת בְּזִיו הַמּוֹת, מוֹת תִּפְתָּ שֶׁל כְּנָר!

1908

ניקולאי גומיליוב

מוזות, בכיה נא האטו

מוזות, בכיה נא האטו,

Спойте мне песню о Данте
Или сыграйте на флейте.

Прочь, беспокойные фавны,
Музыки нет в вашем кличе!
Знаете ль вы, что недавно
Бросила рай Беатриче,

Странная белая роза
В тихой вечерней прохладе...
Что это? Снова угроза
Или мольба о пощаде?

Жил беспокойный художник.
В мире лукавых обличий —
Грешник, развратник, безбожник,
Но он любил Беатриче.

Тайные думы поэта
В сердце его беспокойном
Сделались вихрями света
Полднем горящим и знойным.

Музы, в сонете-брильянте
Странную тайну отметьте,
Спойте мне песню о Данте
И Габриеле Россетти.

לעצבותכן די לדמע.
שרנה לי שיר עלי דנטה
או בחליל לי נגנוה.

פאנווס, לך בהול הלאה,
בקריאתך אין שום טעם.
דע: ביאטריצ'ה עזבה לה
את אור גן-עדן הפעם.

ורד לבן זה – מדוע
בקריאות-ערב רוחשת?
מה זה – איום בו תמוה
או היא חמלה מבקשת?

חי ציר, משורר קצר-רוח
נואף, כופר, דמות נלהבת,
אך הוא אהב, איש סרוח
את ביאטריצ'ה עד מות.

כל שרעפיו הפכו חרש
בתוך לבו הקודח
לסופת אור של השמש,
אור צהרים רותח.

מוזות, עכשו את השלי
שימו ליפי סונטה,
שרנה לי שיר על הפלא
גבריאל דנטה רוסטי.

1909

(*) גבריאל דנטה רוסטי – משורר וצייר אנגלי
מהמאה התשע-עשרה. אשתו האהובה
אליזבת מתה בהיותה צעירה משחפת

שיר ללחן של אלכסנדר סמירנוב באתר
<https://www.youtube.com/watch?v=vmiU6-vWKYQ>

Осип Мандельштам

* * *

Звук осторожный и глухой
Плода, сорвавшегося с дерева,
Среди немолчного напева
Глубокой тишины лесной.

Осип Мандельштам

* * *

Только детские книги читать,
Только детские думы лелеять,
Всё большое далёко развезть,
Из глубокой печали восстать.

Я от жизни смертельно устал,
Ничего от неё не приемлю,
Но люблю мою бедную землю
Оттого, что иной не видал.

Я качался в далёком саду
На простой деревянной качели,
И высокие тёмные ели
Вспоминаю в туманном бреду.

Осип Мандельштам

Анне Ахматовой

אוסִיפֿ מנדלשטאם

* * *

צליל פֿרי, אָשֶׁר מעץ נִשֶּׁר,
עמום, זֶהיר בְּתוֹךְ הַשֶּׁקֶט
שֶׁל נְעִימָה בְּלִי-פּוֹסְקֶת
בְּעֶמֶק דּוֹמִיַּת הַיַּעַר.

1908

אוסִיפֿ מנדלשטאם

* * *

הַגְדוּלוֹת אֶל הַרוּחַ לְזָרוֹת,
הַרְהוּרֵי יְלָדִים לְטַפֵּחַ,
עַל סִפְרֵי יְלָדִים לְשׁוֹחֵחַ,
מִתּוֹךְ עֶצֶב עֶמֶק לַעֲלוֹת.

אֶת חַיֵּי כָּבֶד נִלְאִיתִי לַחַיּוֹת,
לְמָאוּם לֹא זָקוּק אִישׁ כְּמוֹנִי,
אֶךְ אוֹהֵב אֶת אֶרְצִי, אֶרֶץ עֲנִי -
לֹא רָאִיתִי אֶרְצוֹת אַחֵרוֹת.

נִדְנְדָה פְּשׁוּטָה, עַץ עֲשׂוּיָה,
גַּן רְחוּק וְאֲשׁוּחַ גְּבוּהַ
מוֹפִיעִים לְפָנַי לֹלֵא נוֹעַ -
זְכָרוֹנוֹת בְּעֶרְפּוֹל הַזֵּיהַ.

1908

אוסִיפֿ מנדלשטאם

לאנה אחמטובה
(בהתבונן המחבר בפסלה
הלא מושלם של המשוררת)

Как чёрный ангел на снегу
Ты показалась мне сегодня,
И утаить я не могу, -
Есть на тебе печать Господня.
Такая странная печать –
Как бы дарованная свыше, -
Что, кажется, в церковной нише
Тебе назначено стоять.
Пускай нездешняя любовь
С любовью здешней будут слиты,
Пускай бушующая кровь
Не перейдёт в твои ланиты,
И пышный мрамор оттенит
Всю призрачность твоих лохмотий,
Всю наготу нежнейшей плоти,
Но не краснеющих ланит.

את כמו מלאך שחור נדיר
על-פני שַלְגִים עטוי בנגה,
ולא יכלתי להסתיר, -
הטבע בך תו - חותם אלה.
חותם מוזר הוא שִׁי ברוך,
מן המרומים מתת הרוח,
בכנסיה, אני בטוח,
לך מיעד מקום בכוף.
לנאי ואהבה ארצית
עוד תתמזג בזו נשגבת
דמה החם אז לא יצית
זכות פניך באש צורבת,
ושיש מפאר ידגיש
כל אשליה של סחבותיה,
כל עדינות מערמין
ולבן לחיה האדיש.

1913 [1914?]

Осип Мандельштам

Импрессионизм

Художник нам изобразил
Глубокий обморок сирени
И красок звучные ступени
На холст, как струпья, положил.

Он понял масла густоту –
Его запекшееся лето
Лиловым мозгом разогрето,

אוסיופ מנדלשטם

אימפרסיוניזם

כאן הצייר לנו הגשים
אבדן חושי לילה וחרד,
ועל הבד גסות כגלד
מרח שכבות צבעים צלולים.

סמיר השמן בכתמיו,
צרוך הקיץ מהרום;
הוא מחמם, סגל כמח,

Расширенное в духоту.

А тень-то, тень всё лиловой,
Свисток иль хлыст, как спичка, тухнет, -
Ты скажешь: повара на кухне
Готовят жирных голубей.

Угадывается качель,
Недомалёваны вуали,
И в этом солнечном развале
Уже хозяйничает шмель.

Осип Мандельштам

* * *

Мы живём, под собою не чуя страны,
Наши речи за десять шагов не слышны,
А где хватит на полразговорца,
Там припомнят кремлёвского горца.

Его толстые пальцы, как черви, жирны,
И слова, как пудовые гири, верны,
Тараканьи смеются глазища,
И сияют его голенища.

А вокруг его сброд тонкошеих вождей,
Он играет услугами полулюдей
Кто свистит, кто мяучит, кто хнычет,
Он один лишь бабачит и тычет.

Как подкову, дарит за указом указ –
Кому в пах, кому в лоб, кому в бровь, кому в глаз

ועד כְּדִי מַחֲנֵק מְרַחֵב.

הֶצֵּל! - סָגַל הוּא עוֹד וְעוֹד,
הַצְפִּצָּה כְּמוֹ זִיק דּוֹעֲקָת,
וּבִמְטָח שֵׁם נַעֲרָקָת
צִלַּחַת צְלִי יוֹנִים שְׂמִנּוֹת.

כָּאן נִדְנְדָה (אוֹלִי כֶּסֶא),
צָעִיף שְׁלֹא עַד תָּם צְבוּעַ,
דְּבוּר, בְּסִבְרָה הָאוֹר שְׁקוּעַ,
כָּל מֵה שְׁלִירוּחוֹ עוֹשָׂה.

23.05.1932

אוסип מנדלשטם

* * *

כָּךְ אֲנַחְנוּ חַיִּים, בְּלִי לַחוּשׁ אֲדָמָה,
צָעִדִים בּוֹדְדִים – וְדְבוּר לֹא נִשְׁמַע,
אִם עוֹלָה לוֹ מֶלֶךְ מֵהָאֵלִם,
זֶהוּ - בֶּן-הַהָרִים מֵהַקְרָמְלִין !

אֲצַבְעוֹת-תּוֹלְעִים לוֹ, גּוֹסֵת וְשְׂמִנּוֹת,
מְלוֹתָיו כְּמִשְׁקָלָת כְּבִדָּה אֲמִינוֹת,
צָחוּק מִקֵּק בְּנִפְיחוֹת הָעֵינָיִים
וּבְרֵק שׁוֹקִיוֹת מִגִּפְיִים .

וּסְבִיבוֹ אֶסְפָּסוּף מְנַהִיגִים-דַּחְלִילִים,
הוּא שׁוֹלֵט בְּשֵׁרוֹת שֶׁל חֲצִי-אֲנָשִׁים
הוּא יָחִיד שְׁלֹעֵג כָּאן, וְהֵמָּה
מְצִיצִים וְנוֹבְחִים מְלֵאֵי דָמַע.

כְּמוֹ קִמְיַע נוֹתֵן – מוֹצִיא צוֹ אַחֵר צוֹ –
בְּגָבָה וּבְעֵין, בְּבֶטֶן, בְּגֵב

Что ни казнь для него — то малина
И широкая грудь осетина.

דָּם-אָנוּשׁ בְּשִׁבִּילוֹ כְּמוֹ מֶרְטִינִי...
וְחִזְהוּ רָחֵב אוֹסְטִינִי *.

נובמבר 1933

* אוסטינים – שבט בקווקז. הוריו
של סטלין - אוסטיני וגרוזינית

Осип Мандельштам

Ленинград

Я вернулся в мой город, знакомый до слёз,
До прожилок, до детских припухлых желёз.

Ты вернулся сюда, так глотай же скорей
Рыбий жир ленинградских речных фонарей.

Узнавай же скорее декабрьский денёк,
Где к зловещему дёгтю примешан желток.

Петербург! Я ещё не хочу умирать;
У тебя телефонов моих номера.

Петербург! У меня ещё есть адреса,
По которым найду мертвецов голоса.

Я на лестнице тёмной живу, и в висок
Ударяет мне вырванный с корнем звонок,

И всю ночь напролёт жду гостей дорогих,
Шевеля кандалами цепочек дверных.

אוסִיפּ מנדלשטאם

לנינגרד

הִנֵּה נִשְׁבַּתִּי לַעִיר הַקְּרוֹבָה עַד דְּמָעוֹת,
עַד נִימִיִּם, עַד בְּלוֹטוֹת יְלָדִים נְפוּחוֹת.

אם חֲזַרְתָּ לְכָאן, אֲזִי בֹלַע אוֹתוֹ כְּבָר -
שֶׁמֶן-דָּג שֶׁל אוֹרוֹת פִּנְסֵי הַנֶּהָר,

אֲזַ הִכָּר אֶת הַיּוֹם הַחֹרְפִי הַקָּטָן,
עִם חֵלְמוֹן הַחֲמָה בְּתוֹךְ שְׁחוֹר הַעֵטָרָן.

פֶּטֶרְבוּרְג! לְמוֹתִי עוֹד אֵינֶנִּי מוֹכֵן;
הַטֵּלְפוֹנִים שְׁלִי - אֶת זִכְרָת אוֹתָם.

פֶּטֶרְבוּרְג! הַפְּתוּבוֹת – הֵן עֲדִין בְּרִשּׁוֹתִי,
לְפִיָּהֵן אֲחַפֵּשׂ אֶת קוֹלוֹת הַמֵּתִים.

מִזֵּל חֹדֶר-מְדֻרְגּוֹת אֶפְלוּלִי אֲנִי גֵר,
בִּצְדֵּי מֶטֶרְטֶר פֶּעַמּוֹן נֶעֱקֵר.

אֲצַפֶּה כָּל הַלַּיִל לְאוֹרְחִים לֹא קְרוּאִים,
וְשִׁרְשָׁרֶת הַדֵּלֶת אֵינִי כֹכְבָלִים.

דצמבר 1930

Осип Мандельштам

* * *

Помоги, Господь, эту ночь прожить,
Я за жизнь боюсь, за Твою рабу...
В Петербурге жить – словно спать в гробу.

Борис Пастернак

Из книги « Второе рождение»
(1930-1931)

* * *

О, знал бы я, что так бывает,
Когда пускался на дебют,
Что строчки с кровью – убивают,
Нахлынут горлом и убьют!

От шуток с этой подоплёкой
Я б отказался наотрез
Начало было так далёко,
Так робок первый интерес.

Но старость – это Рим, который
Взамен турусов и колёс
Не читки требует с актёра,
А полной гибели всерьёз.

Когда строку диктует чувство,
Оно на сцену шлёт раба,

אוסיופ מנדלשטם

* * *

אֱלֹהִים, עֲזֹר לִי הַלַּיִל לְשָׁרֵד,
לְנַפְשִׁי, שְׂפָחֶתְךָ, אֲנִי חֹרֵד...
לְחַיּוֹת כָּאֵן – לִישׁוֹן בְּאֶרֶז-הַמָּת.

ינואר 1931 , פטרבורג [לנינגרד]

בוריס פסטרנאק

מן הספר "הלידה השנייה"
(1931 – 1930)

* * *

הו, אֵלּוֹ הַדֶּבֶר נוֹדֵעַ לִי,
כְּשֶׁרַק הִפְלַגְתִּי לְבָכוֹרוֹת:
שׁוֹרוֹת הַדָּם הֵן כְּלִי בְּרוּטָלִי –
סוֹתֵמּוֹת גְּרוֹנֶךָ וְאֵז הוֹרְגוֹת!

הִיִּיתִי מְסֻרָב בְּתִקְוָה
לְהִלְצוֹת הָרוֹת וּתְקֵרִית
הַהִתְחַלָּה הִיְתָה בְּאַפְּךָ,
הַסִּקְרָנוֹת כֹּה בִישָׁנִית.

בָּרֵם, הַזִּקְנָה דוֹמָה לְרוֹמָא,
אֲשֶׁר בְּמִקּוֹם דְּבָרֵי הַשְׁטוּת,
מִהַשְׁחָקוֹן דּוֹרְשֵׁת שְׁמָא
סֵתֵם כָּךְ יִקְרָא – כִּי מוֹת יָמוּת.

עַתָּה, נֶפֶשׁ מִתּוֹךְ שִׁיר דּוֹבֶרֶת -
שׁוֹלַחַת עֶבֶד לְבָמָה,

И тут кончается искусство
И дышат почва и судьба.

Борис Пастернак

Любить иных тяжелый крест

Любить иных тяжелый крест,
А ты прекрасна без извилин,
И прелести твоей секрет
Разгадке жизни равносильен.

Весною слышен шорох снов
И шелест новостей и истин.
Ты из семьи таких основ.
Твой смысл, как воздух, бескорыстен.

Легко проснуться и прозреть,
Словесный сор из сердца вытрясть
И жить, не засоряясь впредь.
Все это — не большая хитрость.

Борис Пастернак

Из книги «Когда разгуляется»
(1956-1959)

* * *

Быть знаменитым некрасиво,
Не это подымает ввысь.
Не надо заводить архива,
Над рукописями трястись.

Цель творчества – самоотдача,

וְכַאן הָאֱמָנוּת נִגְמָרֶת,
נוֹשְׁמִים גּוֹרֵל וְאֲדָמָה.

בוריס פסטרנאק

יִשְׁנֵן כְּאַלֶּה

יִשְׁנֵן כְּאַלֶּה - לְאַהֵב
קִשָּׁה מְנֻשָּׂא, אֶת – חַן בְּלִי דְפִי,
וְקִשִּׁי אֶת סוּדוֹ לְחֹשֶׁף
שָׁוָה לְרֵז חַיִּים וְיָפִי.

עם חֲדָשׁוֹת וְאֱמִיתוֹת,
עם חִלּוּמוֹת אָבִיב מְגִיעַ.
אֶת מְאוֹתָם הַיְסוּדוֹת.
אוֹתָךְ נוֹשֵׂם בְּצַע לֹא מְנִיעַ.

קל לְהַקִּיץ, אֲשַׁפֵּת מְלִים
לְנֶעַר מֵלֵב, לְהִתְפַּכֵּחַ -
טְרִיקָה זֶה אֵינוֹ כָּל כָּךְ מְרֻשִּׁים:
בְּלִי לְכִלּוּכִים לְחִיּוֹת טוֹרֵחַ.

בוריס פסטרנאק

הספר "כאשר יתבהר"
(1956 – 1959)

* * *

לְהִיּוֹת נוֹדֵעַ – זֶה לֹא בְּסוֹדֵר,
לֹא בְּשָׁל כָּךְ מוֹרֵם אָדָם.
אֵין עַל כְּתַב-יָד לְרַעַד בְּחֹדֵר,
בְּאַרְכִּיּוֹן לְגִנַּז חֲנָם.

הַיַּעַד – לֹא זְכִיָּה בְּדֶרֶךְ,

А не шумиха, не успех.
Позорно, ничего не знача,
Быть притчей на устах у всех.

Но надо жить без самозванства,
Так жить, чтобы в конце концов
Привлечь к себе любовь пространства,
Услышать будущего зов.

И надо оставлять пробелы
В судьбе, а не среди бумаг,
Места и главы жизни целой
Отчёркивая на полях.

И окунаться в неизвестность,
И прятать в ней свои шаги,
Как прячется в тумане местность,
Когда в ней не видать ни зги.

Другие по живому следу
Пройдут твой путь за пядью пядь,
Но поражения от победы
Ты сам не должен отличать.

И должен ни единой долькой
Не отступаться от лица,
Но быть живым, живым и только,
Живым и только — до конца.

Борис Пастернак

Из книги «На ранних поездах»
(1936-1944)

Единственные дни

שאון – רק הקרבת לחות.
בושה - אם אין לה שום ערך -
בלעג למשל להיות.

והשמר תמיד במרץ
לבל פנים להעמיד,
אזי תבוא חבת הארץ,
קול ישמע של העתיד.

השאר מקום – ברם, לא במלל,
אך בחייה, בגורל,
ותצין פרקים כאלה
על השולים כחלל.

תטבל באלמוניות צנוע
כדי צעדיך להסתיר,
כנוף, בערפל שקוע,
שאף סימן כבר לא מותר.

אחר ילך בעקבותיך
כל שעל – עד האחרון,
ברם, אל תבדיל בדעותיך
בין התבוסה לנצחון.

על גזיז פניה, לו משנה הוא,
אל תותר בשום מקום
עליך רק לחיות וזהו,
לחיות וזהו, עד התם.

בוריס פסטרנק

מן הספר "רכבות ההשכמה"
(1956 – 1959)

הימים המיוחדים *

На протяжении многих зим
Я помню дни солнцеворота,
И каждый был неповторим
И повторялся вновь без счёта.

И целая их череда
Составилась мало-помалу
Тех дней единственных, когда
Нам кажется, что время стало.

Я помню их наперечёт:
Зима подходит к середине,
Дороги мокнут, с крыш течёт,
И солнце греется на льдине.

И любящие, как во сне,
Друг к другу тянутся поспешней,
И на деревьях в вышине
Потеют от тепла скворешни.

И полусонным стрелкам лень
Ворочаться на циферблате,
И дольше века длится день,
И не кончается объятье.

Илья Эренбург

Про первую любовь писали много

Про первую любовь писали много, —
Кому не лестно походить на Бога,

עוד חָרַף לְפָנַי עוֹבֵר,
הִנֵּה הוּא, יוֹם מְפֹנֶה-הַשֶּׁמֶשׁ,
אֲשֶׁר תָּמִיד בְּלִתי-חוֹזֵר,
אֶךְ שׁוֹב וְשׁוֹב חוֹזֵר לוֹ חֶרֶשׁ.

בְּהֶדְרָגָה עִם הַשָּׁנִים
שׁוֹרָה שְׁלֵמָה זֹו נַעֲרֶכֶת
שֶׁל הַיָּמִים הַיְחִידִים,
בֵּהֶם הַזְּמַן עוֹמֵד מְלָכֵת.

אֶחָד אֶחָד הֵם לִי זְכוּרִים:
הַחֶרֶף לִשְׁאִיו מְגִיעַ,
טַפְטוּף גָּגוֹת, בְּצֵת דְּרָכִים,
קֵן זֶרְזִירִים מִחֵם מְזִיעַ.

הַאוֹהֲבִים כְּבוֹלִי תְנוּמָה
חִישׁ מְחַפְּשִׁים בְּיַד נִרְדָּמֶת
אִישׁ אֶת רְעֵהוּ, הַחֲמָה
עַל-פָּנָי הַקָּרֹחַ מִתְחַמָּמֶת.

וְאִין שׁוֹם חֶשֶׁק לְמַחוּגִים
בְּחוּג עַל-פָּנָי שְׁעוֹן לְלֶכֶת
הַיּוֹם אַרְף מִהַחַיִּים,
וּלְטִיפָה לַעֲד נִמְשָׁכֶת.

*מניסיון רב שנים, ידוע כי ברוסיה, בכל חורף, ישנו יום
חמים ושקט במיוחד, והוא נקרא בפי העם "יום מפנה
השמש לאביב"

איליה ארנבורג

על אהבה של נעורים יש בכל ספר

על אהבה של נעורים יש בכל ספר, -
לדמות לאלהים מחמיא זה לכל גבר:

Создать свой мир, открыть в привычной глине
Черты еще не найденной богини?
Но цену глине знает только мастер —
В вечерний час, в осеннее ненастье,
Когда все прожито и все известно,
Когда сверчку его знакомо место,
Когда цветов повторное цветенье
Рождает суеверное волнение,
Когда уж дело не в стихе, не в слове,
Когда все позади, а счастье внове.

Илья Эренбург

Последняя любовь

Календарей для сердца нет,
Все отдано судьбе на милость.
Так с Тютчевым на склоне лет
То необычное случилось,
О чем писал он наугад,
Когда был влюбчив, легкомыслен,
Когда, исправный, дипломат,
Был к хаоса жрецам причислен.
Он знал и молодым, что страсть
Не треск, не звезды фейерверка,
А молчаливая напасть,
Что жаждет сердце исковеркать.
Но лишь поздней, устав искать,
На хаос наглядевшись в досталь,
Узнал, что значит умирать.
Не поэтически, а просто.
Его последняя любовь
Была единственной, быть может.
Уже скудела в жилах кровь

ליצר עולם חדש ולגלות בחרס
תכונות של האלה שלא זכו לתפוש.
אך את מחיר החרס רק אומן יודע -
בערב סתיו סגריר שכל כך מיגע,
כשכבר הכל היה ושוב אותו ארוע,
(* כשלצרצר קטן את מקומו ידוע,
כשאדמה ריקה, אשר שנית פורחת,
יוצרת רגש אמונה טפלה נשפחת,
כשלא מלים כבר חשובים, וגם לא פשר,
וכשהכל נגמר, אך מתחדש האשר.

(* פתגם רוסי: דע, צרצר, את מקומך (אל תתערב בעיניינים חשובים לא שלך)

איליה ארנבורג

אהבה אחרונה

ללב אין שום לוחות שנה,
רק הגורל תמיד מכריע.
את טיוטצ'ב כך לעת זקנה (*)
דבר חריג כזה הפתיע,
על מה שיעל עור כמעט
כתב, קל דעת ורב ארוס,
הוא, איש הגון ודיפלומט,
נמנה עם כהני הכאוס.
אבל הכיר כבר, ששתשוקה
איננה זיקוקים, פצוח,
אלא צרה בלי צעקה,
שמעותית לב ורוח.
רק מאוחר יותר, פשוט
כשאת הכאוס חש בעצם,
למד מה זה אומר למות
לא כפיטון, אלא בעצם.
אהבתו האחרונה,
אולי היחידה, קרתה לו,
כשבורידים הדם הכנע,

И день положенный был прожит,
Впервые он узнал разор,
И нежность оказалась внове...
И самый важный разговор
Вдруг оборвался на полслове.

יוֹמוֹ הַחֲלִיק כְּכָר מְלֻמָּעָה,
לְרֹאשׁוֹנָה הִיא נְבוּב,
הָרוֹךְ נִרְאָה חֲדָשׁ כְּפֶצַח... לְגִגֵּעַ...
הַשִּׁיחַ שֶׁכָּל כֶּף חֲשׁוּב
תָּם בְּחֻצֵי מְלָה לְנִצָּח. בְּלִי הֶגְהָ.

(* פיודור טיוטצ'ב – משורר רוסי (ראה באתר זה את "אהבה אחרונה" שלו)

Илья Эренбург

איליה אֶרֶנְבוּרְג

В лесу деревьев корни сплетены

בְּיַעַר שֶׁרָשֵׁי עֵצִים שְׂזוּרִים

В лесу деревьев корни сплетены,
Им снятся те же медленные сны,
Они поют в одном согласном хоре,
Зеленый сон, земли живое море.
Но и в лесу забыть я не могу:
Чужой реки на мутном берегу,
Один как перст, непримирим и страстен,
С ветрами говорит высокий яшень.
На небе четок каждый редкий лист.
Как, одиночество, твой голос чист!

בְּיַעַר שֶׁרָשֵׁי עֵצִים שְׂזוּרִים
בְּחִלּוּמוֹתֵיהֶם הָאִטִּיִּים,
שָׂרִים בְּמִקְהֵלָה אַחַת בְּמֶרֶץ -
חִלּוֹם יֶרֶק אֶחָד, יָם חֵי שֶׁל אֶרֶץ.
אֲךָ גַּם בְּיַעַר לֹא אֲשַׁכַּח לְעַד
נְהַר נִכְרִי; עַל שְׂפַת גְּדִתּוֹ עֹמֵד
בּוֹדֵד כְּמוֹ אֶצְבַּע, בְּעֵצְמוֹ בְּטוֹחַ
עֵץ אֶפֶר שֶׁדִּבֶּר בְּקוֹל עִם רוּחַ.
בְּלֹט מוֹל הַשָּׁמַיִם כָּל עֵלָה.
אִיָּה, הַבְּדִידוּת, קוֹלָהּ צִלּוֹל עוֹלָה!

Илья Эренбург

איליה אֶרֶנְבוּרְג

Да разве могут дети юга

הָאֵם יְלָדֵי אֶרְצוֹת הַנֶּגֶב

Да разве могут дети юга,
Где розы блещут в декабре,
Где не разыщешь слова «вьюга»
Ни в памяти, ни в словаре,
Да разве там, где небо сине
И не слиняет ни на час,
Где испокон веков поныне
Все то же лето тешит глаз,

הָאֵם יְלָדֵי אֶרְצוֹת הַנֶּגֶב,
שֶׁם אֵין בְּטוֹי "סוּפַת שְׁלָגִים"
וּבְדִצְמָבֶר בְּכָל שָׁגֵב
בְּכָל מְקוֹם פּוֹרְחִים וְרָדִים,
וְכָל הַזְּמַן כְּחוֹלִים שָׁמַיִם,
לְרַגֵּעַ לֹא דוֹהִים פְּתָאוֹם,
נְעִים הַקִּיץ לְעֵינַיִם
מִהֶרָאשִׁית וְעַד הַיּוֹם,

Да разве им хоть так, хоть вкратце,
Хоть на минуту, хоть во сне,
Хоть ненароком догадаться,
Что значит думать о весне,
Что значит в мартовские стужи,
Когда отчаянье берет,
Все ждать и ждать, как неуклюже
Зашевелится грузный лед.
А мы такие зимы знали,
Вжились в такие холода,
Что даже не было печали,
Но только гордость и беда.
И в крепкой, ледяной обиде,
Сухой пургой ослеплены,
Мы видели, уже не видя,
Глаза зеленые весны.

Самуил Маршак

Есть женщина в мире одна

— Есть женщина в мире одна.
Мне больше, чем все, она нравится.
Весь мир бы пленила она,
Да замужем эта красавица.
— А в мужа она влюблена?
— Как в чёрта, — скажу я уверенно.
— Ну, ежели так, старина,
Надежда твоя не потеряна!
Пускай поспешит развестись,
Пока её жизнь не загублена.
А ты, если холост, женись
И будь неразлучен с возлюбленной.
— Ах, братец, на месте твоём
И я бы сказал то же самое...

הָאֵם יַעֲלִיחוּ הֵם אֶפְלוּ
רַק לַחוּוֹת חֲלוּם מִכְאִיב
אוּ פֶעַם לִנְחֵשׁ כָּאֵלוּ
מָה זֶה "לַחֲשֹׁב עַל הָאֲבִיב",
כְּשֶׁהֵיאוּשׁ אוֹתָךְ לוֹקֵחַ
בְּאַמְצֵעַ מֶרֶץ עִם כְּפוֹר שֶׁל צָבָת
עוֹד לַחֲכוֹת לְזָמֵן בּוֹ קֶרֶחַ
יִתְחִיל לְנוֹעַ בְּמִקְצֵת.
כָּאֵלֶּה חֲרָפִים הַכְּרֵנוּ,
וְקוֹר כְּזֶה, כְּזוֹ זְנוּעָה, -
אֶפְלוּ עֶצֶב תָּם, נִשְׁאָרְנוּ
עִם מִצּוּקָה וְגֵאָוָה.
וּבְעֵלְבוֹן, בְּמִקּוֹם הָעֶצֶב,
סוּמִים מִיָּבֵשׁ הַסּוּפוֹת,
רְאִינוּ, בְּלִי לְרֹאוֹת בְּעֵצָם,
עֵינֵי אֲבִיב יִרְקֶרְקוֹת.

סמואל מרשק

יש רק אשה אחת בכל העולם

- יש רק אשה אחת בכל העולם,
הָאֵהוּבָה עָלַי מִנָּשִׁים אַחֵרוֹת.
יְכוּלָה לְכַבֵּשׁ אֶת הַגְּבָרִים, כָּלֵם,
אֶךְ הִיא נִשְׁוֹאָה, הִיפּוֹפִיָּה הַזֹּאת.
- הָאֵם הִיא מְאֻהָבֶת בְּבִעֻלָּה?
"כְּמוֹ בְּעִזְאֲזֵל", אֲנִי טוֹעֵן כְּעוֹבְדָה.
- אִם כֵּן, חֲבֵרִי, אֵין כָּאֵן שׁוּם שְׂאֵלָה:
הַתִּקְוָה הַגְּדוּלָה שְׁלָךְ לֹא אֲבוּדָה!
שְׁתַּתְּגַרֵּשׁ מִהַשָּׁטָן הַמִּסָּפֵן,
לִפְנֵי שֶׁכָּל חַיָּה יִהְרָסוּ כְּמוֹ כֹּד,
אֲזִ, אִם אַתָּה רוֹזֵק כְּעֵת, תִּתְחַתֵּן
וְלֹא תִפְרֹד מֵאֻהֲבֶתְךָ לָעַד.
- אֲבוּי, גַּם אֲנִי, בְּמִקּוֹם שְׁלָךְ, אַח,
הֵייתִי אוֹמֵר לִי אֶת אוֹתוֹ הַדָּבָר ...

Но, знаешь, беда моя в том,
Что эта злодейка — жена моя.

Самуил Маршак

Все умирает на земле и в море

Все умирает на земле и в море,
Но человек суровой осужден:
Он должен знать о смертном приговоре,
Подписанном, когда он был рожден.
Но, сознавая жизни быстротечность,
Он так живет — наперекор всему,—
Как будто жить рассчитывает вечность
И этот мир принадлежит ему.

Самуил Маршак

Порой часы обманывают нас

Порой часы обманывают нас,
Чтоб нам жилось на свете безмятежней.
Они опять покажут тот же час,
И верится, что час вернулся прежний.
Обманчив дней и лет круговорот:
Опять приходит тот же день недели,
И тот же месяц снова настает —
Как будто он вернулся в самом деле.
Известно нам, что час невозвратим,
Что нет ни дням, ни месяцам возврата.
Но круг календаря и циферблата
Мешает нам понять, что мы летим.

Самуил Маршак

Как призрачно мое существование!..

אָבֿל הַבֶּעִיָּה שְׁלִי הִיא בֶּכָה,
שֶׁהַמְרָשֶׁעַת הִיא אִשְׁתִּי מִשְׁכָּבָר.

סמואיל מרשק

כָּל בְּרִיָּה בִּיבֻשָּׁה וּבָיִם גּוֹנֶעַת

כָּל בְּרִיָּה בִּיבֻשָּׁה וּבָיִם גּוֹנֶעַת,
אָבֿל בֶּן-אָדָם נִדּוֹן הַרְבֵּה יוֹתֵר חֲמוּר:
עַל גֶּזֶר-דִּין הַמּוֹת הוּא חַיֵּב לַדַּעַת,
שֶׁהָרִי בְשָׁעַת הַלְדָּתוֹ הִיָּה גָמוּר.
עַל אֲרַעֲיוֹת חַיּוֹ אָדָם יוֹדֵעַ,
אָבֿל הוּא מִמַּשִּׁיף לַחַיּוֹת שָׁלוֹ לַמְּרוֹת הַכֹּל, -
הָעוֹלָם הַזֶּה שִׁיָּר לוֹ, הוּא תוֹבֵעַ,
וְלִכֵּן לַחַיּוֹת לִנְצַח בּוֹ אָדָם יָכוֹל.

סמואיל מרשק

עוֹבֵד עָלֵינוּ שְׁעוֹנָנוּ לִפְעָמִים

עוֹבֵד עָלֵינוּ שְׁעוֹנָנוּ לִפְעָמִים,
כְּדִי שְׁנַחֲיָה תַמִּיד שְׁלֹוִים בְּתוֹךְ כְּוָרָת.
אוֹתָהּ שַׁעָה מְחַר הוּא שׁוֹב לָנוּ יְדָגִים,
וְאָנוּ בְּטוּחִים שְׁכָל שַׁעָה חוֹזְרָת.
מִמַּחְזוֹר שָׁנִים, יָמִים וְשַׁבּוּעוֹת
נִשְׁאָר אוֹבֵד עֲצוֹת וּמִתְבַּלְבֵּל הַטַּעַם,
וְשׁוֹב אוֹתָן שַׁעוֹת שֶׁל יְמָמָה חוֹזְרוֹת -
כָּאֵלוּ בְּאֻמַּת חֲזָרוּ לַחַיּוֹת עוֹד פַּעַם.
מוֹבֵן שֶׁהַשַּׁעָה הִיא בִּלְתִּי הַפִּיכָה,
אֵין חֲזָרָה לְכָל דַּקָּה אֲשֶׁר חוֹלֶפֶת,
אֶךְ מַחֲוָגִים עָפִים מֵהָר, וּלְפִי כָךְ
לֹא חֵשׁ אָדָם שֶׁהַטִּיָּסָה אוֹתוֹ סוֹחֶפֶת.

סמואיל מרשק

כִּמָּה קִיּוּם שְׁלִי מִשְׁלָה הוּא וְהַזִּיּוּ!..

Как призрачно мое существование!
А дальше что? А дальше — ничего...
Забудет тело имя и прозвание, -
Не существо, а только вещество.
Пусть будет так. Не жаль мне плоти тленной,
Хотя она седьмой десяток лет
Бессменно служит зеркалом вселенной,
Свидетелем, что существует свет.
Мне жаль моей любви, моих любимых.
Ваш краткий век, ушедшие друзья,
Исчезнет без следа в неисчислимых,
Несознанных веках небытия.
Вам все равно, взойдет ли вновь светило,
Рождая жизнь бурливую вдали,
Иль наше солнце навсегда остыло,
И жизни нет, и нет самой земли...
Здесь, на земле, вы прожили так мало,
Но в глубине открытых ваших глаз
Цвела земля, и небо расцветало,
И звездный мир сиял в зрачках у вас.
За краткий век страданий и усилий,
Тревог, печалей, радостей и дум
Вселенную вы сердцем отразили
И в музыку преобразили шум.

Самуил Маршак

Старайтесь сохранить тепло стыда

Старайтесь сохранить тепло стыда.
Все, что вы в мире любите и чтите,
Нуждается всегда в его защите
Или исчезнуть может без следа.

כמה קיום שלי משלה הוא והזוי!
ומה אחר כך? ואחר כך - כלום...
הגוף ישכח סופית את שמו, את הכנוי, -
כבר לא ישות, רק חמר, רק מאום.
שכך יהיה. על הבשר איני חומל
המתכלה, אם כי עשור שביעי
תמיד על קיומה ריאלי של תבל
שמש הוא לי כעד וכראי.
על אהובים שלי אני רק מרחם,
על חברי אשר הלכו לבור,
בלי עקבות זמנכם הקט עוד יעלם
ביום שנים שאי-אפשר לספור.
ולא אכפת לכם: אם שבה האורה
ללדת שוב חיים כאן סופרים,
או שהשמש כבר לעד התקררה,
הארץ נעלמה ואין חיים...
עלי האדמות חיייתם כה מעט,
אבל בעיניכם אזי פקוחות
האדמה פרוחה ויום עבר לאט,
ובאישון זרחו המזלות.
בזמן קצר של מאמץ וסבל רב,
של חרדות, שמחות ושל בינה
את העולם כלו שקפתם בלבב,
הפכתם רעשים למגילה.

סמואיל מרשק

שקדו לשמר על חמימות של בושתכם

שקדו לשמר על חמימות של בושתכם.
כל מה שבעולם נכבד, אהוב עליכם,
זקוק להגנה שלה וגם לשכם,
ולא בלי עקבות עלול להעלם.

Самуил Маршак

Цветная осень - вечер года

Цветная осень - вечер года —
Мне улыбается светло.
Но между мною и природой
Возникло тонкое стекло.

Весь этот мир - как на ладони,
Но мне обратно не идти.
Еще я с Вами, но в вагоне,
Еще я дома, но в пути.

Самуил Маршак

Сегодня старый ясень сам не свой

Сегодня старый ясень сам не свой,—
Как будто страшный сон его тревожит.
Ветвями машет, шевелит листвою,
А почему,— никто сказать не может.
И листья легкие в раздоре меж собой,
И ветви гнутые скрипят, друг с другом споря.
Шумящий ясень чувствует прибой
Воздушного невидимого моря.

Самуил Маршак

Бремя любви тяжело

Бремя любви тяжело, если даже несут его двое.
Нашу с тобою любовь нынче несут я один.
Долю мою и твою берегу я ревниво и свято,
Но для кого и зачем - сам я сказать не могу.

סמואיל מרשק

סְתִיו צָבֵעוֹנִי

הוא עֶרֶב הַשָּׁנָה - סְתִיו צָבֵעַ,
הוא מְחַיֵּךְ אֵלַי דִּקְהָ.
אָבֵל בִּינִי לְבִין הַטֶּבַע
זְכוּכִית הַגִּיחָה דִקְדָּקָה.

כָּל הַסְבִּיבָה קְרוֹבָה , נִרְחֶבֶת,
אֶךְ לִי אַחֲרָה שְׂבִיל נִסְתָּם.
עֲדִין אֶתְכֶם, אֶךְ בְּרִכְבֶּת,
עֲדִין בְּבֵית, אֶךְ לֹא שָׁם.

סמואיל מרשק

הַיּוֹם עֵץ הַמִּילָה הִסָּב לֹא נִים

הַיּוֹם עֵץ הַמִּילָה הִסָּב לֹא נִים, -
כְּמוֹ מַחְלוּם נוֹרָא מְזַדְעָזַע.
בְּדִיו מִתְנוֹפְפִים, עָלָיו מִתְנַדְנָדִים,
וְלָמָּה - אֶף אֶחָד אִינוֹ יוֹדֵעַ.
וְהַעֲלִים רַבִּים בֵּינָם לְבִין עֲצָמָם,
וְהַבְדִּים חוֹרְקִים בְּתוֹךְ וְכוּחַ.
עֵץ הַמִּילָה חָשׂ אֶת נַחֲשׁוֹל הַיָּם
שֶׁל הָאֲוִיר הַצַּח וְאֶת הָרוּחַ.

סמואיל מרשק

נָטַל הָאֶהָבָה

אִיךָ נָטַל הָאֶהָבָה הוּא קָשָׁה, גַּם לְשֹׂאת אוֹתוֹ יָחַד .
אֶת אֶהָבַתְנוּ אֲנִי שָׁמַתִּי כָּעֵת עַל כְּתָפִי
וְאֶת חֲלָקִי עִם חֲלָקָהּ בְּקִנְיָאָה, בְּקִדּוּשָׁה כְּאֵן לּוֹקַח,
אֶךְ בְּשִׁבְלִי מִי, לְשֵׁם מָה – אֵין לִי מַלִּים לְהַסְבִּיר.

Самуил Маршак

Мы знаем: время растяжимо

Мы знаем: время растяжимо.
Оно зависит от того,
Какого рода содержимым
Вы наполняете его.

Бывают у него застои,
А иногда оно течет
Ненагруженное, пустое,
Часов и дней напрасный счет.

Пусть равномерны промежутки,
Что разделяют наши сутки,
Но, положив их на весы,
Находим долгие минутки
И очень краткие часы.

Николай Заболоцкий

Не позволяй душе лениться

Не позволяй душе лениться!
Чтоб в ступе воду не толочь,
Душа обязана трудиться
И день и ночь, и день и ночь!

Гони ее от дома к дому,
Тащи с этапа на этап,
По пустырю, по бурелому
Через сугроб, через ухаб!

Не разрешай ей спать в постели

סמואל מרשק

אנו יודעים: הזמן לא אָבן

אנו יודעים: הזמן לא אָבן:
גמיש, נתן להרחבה,
תלוי באיזה סוג של תִּכְן
מלאו אותו, בהקצבה.

יש לו תקופות ריקות של שְׁפָל,
של קפאון, ולפְעָמים
זורם הוא בלי מטען, בלי נְטָל -
שעות, ימים לשוא נמנים.

אם כי על השעון כל רוח
של יממה שוה נוכח,
אך במבחן התוצאות
יש ביניהם דקות של נֶחַח
וגם שעות קצרות מאד.

ניקולאי זבולוצקי

אל תאפשר עצלות לנפש!

אל תאפשר עצלות לנפש!
כדי קמח לא לטחן טחון,
שתעמל קשה בלי חפֶּשׁ
יומם וליל, ללא רטון!

גרש אותה מבית לבית,
גרר כמו לְכֵלָא אֲסִירִים
בשטח ריק, בסֶבֶךְ – כְּעֵיט -
בשֶׁלֶג ובִּאֲבָנִים!

מקדם בבֶּקֶר קח באֶזֶן

При свете утренней звезды,
Держи лентяйку в черном теле
И не снимай с нее узды!

Коль дать ей вздумаешь поблажку,
Освобождая от работ,
Она последнюю рубашку
С тебя без жалости сорвет.

А ты хватай ее за плечи,
Учи и мучай дотемна,
Чтоб жить с тобой по-человечьи
Училась заново она.

Она рабыня и царица,
Она работница и дочь,
Она обязана трудиться
И день и ночь, и день и ночь!

Николай Заболоцкий

Во многом знании — немалая печаль

Во многом знании — немалая печаль,
Так говорил творец Экклезиаста.
Я вовсе не мудрец, но почему так часто
Мне жаль весь мир и человека жаль?

Природа хочет жить, и потому она
Миллионы зерен скармливает птицам,
Но из миллиона птиц к светилам и зарницам
Едва ли вырывается одна.

Вселенная шумит и просит красоты,

החוצה את העצלנית,
שתשאר תמיד בֶּרֶסן
רזה, נמרצת, ענינית!

אם הקלה תתן לגברת,
ותשחרר מהגזרה,
את חלצתך שרק נשארת
בלי רחמים ממך תקרע.

ותפס אותה בעור כתפיה,
למד, עני עד מחרת,
כדי שפמו בן אדם, כמו רע
לחיות אתך היא שוב תלמד.

היא גם שפחה וגם בת מלך,
והיא בתך וגם פועל,
חיבת לעבד בפרך
יומם וליל, יומם וליל!

ניקולאי זבולוצקי

יוסיף דעת יוסיף מכאוב

יוסיף לו דעת הוא יוסיף מכאוב, וזאת
אמר האיש אשר יצר קהלת.
איני חכם, אבל תקופות נפשי סובלת,
אני חש צער על תבל ועל בריות.

הטבע אץ לחיות, לכן הוא מפזר
בשפע גרעינים, וכל צפור משביע,
אבל ספק אחת מהן אי-אז תגביה
אל הבהקים וכוכבים רבי פאר.

תבל רועשת ודורשת נוף מקסים,

Кричат моря, обрызганные пеной,
Но на холмах земли, на кладбищах вселенной
Лишь избранные светятся цветы.

Я разве только я? Я — только краткий миг
Чужих существований. Боже правый,
Зачем ты создал мир, и милый и кровавый,
И дал мне ум, чтоб я его постиг!

Николай Заболоцкий

Слепой

С опрокинутым в небо лицом,
С головой непокрытой,
Он торчит у ворот,
Этот проклятый Богом старик.
Целый день он поёт,
И напев его грустно-сердитый,
Ударяя в сердца,
Поражает прохожих на миг.

А вокруг старика
Молодые шумят поколенья.
Расцветая в садах,
Сумасшедшая стонет сирень.
В белом гроте черемух
По серебряным листьям растений
Поднимается к небу
Ослепительный день...

Что ж ты плачешь, слепец?
Что томишься напрасно весною?
От надежды былой
Уж давно не осталось следа.

כָּל הַיָּמִים מְלֵאִים בְּקוֹל וְקֶצֶף,
אֶךְ בְּבִתִּי עֲלֵמִין שֶׁל הָעוֹלָם בְּעֶצֶם
יֵשׁ כֹּה מַעֲט פְּרָחִים מְנַצְנָצִים.

אֲנִי? אֲנִי רַק רָגַע קֹט מְקִיּוֹמוֹ
שֶׁל אֲחֵרִים, הוּא אֱלֹהִים, מַדּוּעַ
אֶת הָעוֹלָם בְּרֹאֶת, שֶׁבְּדָם טְבוּעַ, -
אוֹתִי לַמִּדָּת לְהַבִּין אוֹתוֹ!

ניקולאי זבולוצקי

העור

אֶת פָּנָיו הוּא לַמַּעֲלָה מִפְּנֶה.
חֲשׂוֹף רֹאשׁ עַד הָעֶרֶב
הוּא בִּשְׁעַר בּוֹלֵט -
הַזֶּקֶן מְקַלֵּל אֱלֹהִים.
שֵׁם הוּא שֵׁר כָּל הַיּוֹם,
נִגּוֹנוֹ מְרֹב כַּעַס וְעֶצֶב
בְּמַכַּת לִבָּבוֹת
לְדַקָּה עוֹבְרֵי אֶרֶץ מְדֵהִים.

מִסְבִּיב לְזֶקֶן
הַדּוֹרוֹת הַבָּאִים עוֹשִׂים רָעַשׁ.
מְלַבֵּל בְּגִנִּים
הַלִּילָה, בְּטֶרוֹף מִתִּיסָר.
בְּנִקְרָה עֹנֵבִיָּה לִבְנָה
בְּעֵלִים מְכֻסָּפִים, בְּלִי כָּל רַחֲשׁ
לְשִׁמִּים כְּחֵלִים
עוֹלָה יוֹם מִסְנוֹר...

אֲזַ מַדּוּעַ לִבְפוֹת, הָעוֹר,
בְּאַבִּיב כֶּה לְהַתְגַּעְגַּע?
מִתְקוּוֹת הָעֶבֶר
גַּם הַזֵּכֶר כָּלוּ נֶעְלָם.

Чёрной бездны твоей
Не укроешь весенней листвою,
Полумёртвых очей
Не откроешь, увы, никогда.

Да и вся твоя жизнь —
Как большая привычная рана.
Не любимец ты солнцу,
И природе не родственник ты.
Научился ты жить
В глубине векового тумана,
Научился смотреть
В вековое лицо темноты...

И боюсь я подумать,
Что где-то у края природы
Я такой же слепец
С опрокинутым в небо лицом.
Лишь во мраке души
Наблюдаю я внешние воды,
Собеседую с ними
Только в горестном сердце моём.

О, с каким я трудом
Наблюдаю земные предметы,
Весь в тумане привычек,
Невнимательный, суетный, злой!
Эти песни мои —
Сколько раз они в мире пропеты!
Где найти мне слова
Для возвышенной песни живой?

И куда ты влечёшь меня,
Тёмная грозная муза,
По великим дорогам
Необъятной отчизны моей?

את תהומך השחורה
בעלונה לכסות אין יודע,
עיניך מתות למחצה,
והן לא יפקחו לעולם.

לחייך אתה,
כמו לפצע גדול, התרגלת -
לחמה לא חביב
ולטבע לא קרוב משפחה.
ובתוך ערפל אינסופי
כבר לחיות השתדלת
ולמדת לצפות
אל הנצח של החשכה..

ואני מפחד רק לחשב
שאי-שם בקצה של הטבע
גם אני הוא עור באותה המדה,
עם פנים שלמעלה מפנות.
גם בחשך נפשי
באביב האורות יש בִּשְׁפַע,
רק בצער לבי
הן עדין אתי מדברות.

כמה לי מסבך
חפצים ארציים לפענח!
מערפל הרגלים,
לא קשוב, מתפרע לשוא!
והשרו כבר רבות
כל שירי שבהם מתאנח!
איה אמצא לי מלים
לשירי שיהיה חי נשגב?

ולאן את לוקחת אותי,
מחמירה ומלאת אפל מוזה,
בדרך המולדת,
לאיזה קצה או פנה?

Никогда, никогда
Не искал я с тобою союза,
Никогда не хотел
Подчиняться я власти твоей, —

Ты сама меня выбрала,
И сама ты мне душу пронзила,
Ты сама указала мне
На великое чудо земли...
Пой же, старый слепец!
Ночь подходит. Ночные светила,
Повторяя тебя,
Равнодушно сияют вдали.

Николай Заболоцкий

Признание

Зацелована, околдована,
С ветром в поле когда-то обвенчана,
Вся ты словно в оковы закована,
Драгоценная моя женщина!
Не веселая, не печальная,
Словно с темного неба сошедшая,
Ты и песнь моя обручальная,
И звезда моя сумашедшая.
Я склонюсь над твоими коленями,
Обниму их с неистовой силою,
И слезами и стихотвореньями
Обожгу тебя, горькую, милую.
Отвори мне лицо полуночное,
Дай войти в эти очи тяжелые,
В эти черные брови восточные,
В эти руки твои полуголые.
Что прибавится — не убавится,

את בְּרִיתְךָ מְעוֹלָם
לא חפְּשֵׁתִי – הַכָּאב וְהִיזָע -
וְאֲנִי לא רוֹצֶה
לְכוּחֶךָ הִרַע לְהִכְנֹעַ, -

את בְּחֵרְתְּ בִּי מֵאֵז בְּעֶצְמְךָ
וּפְלַחְתְּ אֶת נַפְשִׁי וְקִרְבִּים,
וְהִצַּבְעֵת בְּרוּר בְּעֶצְמְךָ
עַל הַנֶּסֶס שֶׁל אֶרֶץ, עַל פְּלָאִים...
הִבֵּה שֶׁר, הָעוֹר!
בָּא הַלֵּיל, וְגִרְמֵי הַשָּׁמַיִם
אֲחֲרֶיךָ חוֹזְרִים,
זוֹהָרִים מִרְחוֹק אֲדִישִׁים.

ניקולאי זבולוצקי

גלוי-אהבה

מְנַשֶּׁקֶת וּמְכַשֶּׁפֶת כָּלָה,
נְשׂוּאָה לְרוּחַ בְּטָקֹס פְּלָאִי,
אֶת כָּאֲלוֹ בְּזוּג אֲזָקִים כְּבוֹלָה,
הַאֲשֶׁה יְקֵר־תְּהֵרָה שְׁלִי!
לֹא שְׂמִיחָה וְלֹא עֲצוּבָה, לֹא נוֹגֶה,
אֶת אֵלֵי יִרְדָּת מַמְרוֹמִים אֶפְלִים,
אֶת דּוֹמָה מְאֹד לְכוֹכֵב מְשַׁגֵּעַ,
לְנִגּוֹן מְצַלְצֵל שֶׁל שִׁיר-אִירוֹסִין.
אֶתְכּוֹפֶף מֵעַל לְבִרְכִּים שְׁלֶךְ,
אֲחַבֵּק אוֹתְךָ בְּחִבּוּק עֶצְמָתִי,
בְּדַמְעוֹת וּבְשִׁירִים שְׁלִי, הַמְּלֹאךְ,
אֲכַוֶּה אוֹתְךָ, מִרְתִּי נָאֲתִי.
הוּ, פִּתְחִי אֶת פְּנֵי הַחֲצוֹת, פְּנֵי הַצֵּל,
תִּנֵּי לִי לְהִכָּנֵס לְעֵינֶיךָ הַכְּבֹדוֹת,
לְגִבּוֹת הַמְּזָרֵחַ הַשְּׁחֹרוֹת כְּלִיל,
לִידֶיךָ לְמַחְצָה עֲרֻמוֹת.
מֶה שֶׁלֹּא יִתְגַּשֵּׁם – יִשְׁכַּח, יִתְגַּמֵּד,

Что не сбудется — позабудется...
Отчего же ты плачешь, красавица?
Или это мне только чудится?

Николай Заболоцкий

Некрасивая девочка

Среди других играющих детей
Она напоминает лягушонка.
Заправлена в трусы худая рубашонка,
Колечки рыжеватые кудрей
Рассыпаны, рот длинен, зубки кривы,
Черты лица остры и некрасивы.
Двум мальчуганам, сверстникам её,
Отцы купили по велосипеду.
Сегодня мальчики, не торопясь к обеду,
Гоняют по двору, забывши про неё,
Она ж за ними бегаёт по следу.
Чужая радость так же, как своя,
Томит её и вон из сердца рвётся,
И девочка ликует и смеётся,
Охваченная счастьем бытия.
Ни тени зависти, ни умысла худого
Ещё не знает это существо.
Ей всё на свете так безмерно ново,
Так живо всё, что для иных мертво!
И не хочу я думать, наблюдая,
Что будет день, когда она, рыдая,
Увидит с ужасом, что посреди подруг
Она всего лишь бедная дурнушка!
Мне верить хочется, что сердце не игрушка,
Сломать его едва ли можно вдруг!
Мне верить хочется, что чистый этот пламень,
Который в глубине её горит,

כל מה שִׁיגְדֹל לא יִקְטֵן לְעוֹלָם...
לְמָה אַתְּ בּוֹכָה, מִלֵּאָה יִפִּי, כָּעֵת?
או שֶׁכֵּל זֶה רַק פְּרִי דְמִיּוֹן שְׁלִי סֵתֶם?

ניקולאי זבоловски

ילדה לא יפה

בין הילדים אשר משחקים
דומה ילדנית זו קצת לצפרדע.
היא לבושה פשוט, ראשה מתנענע
ותלתלים אדמדמים פזורים.
הפה ארוך, שניה עקמות,
חדים תוֹי פניה שאינן יפות.
הופיעו שני בנים, כבני גילה.
אבותיהם קנו זוג אופניים.
הם לא חשים לארוחה בינתיים,
מסתובבים ולא שמים לב לה,
היא רצה אחריהם כגדיא.
וגם בשמחתם היא רוויה,
היא כה נסערת, כה חסר לה שקט,
אך הילדה שמחה והיא צוחקת,
היא מאשרת מההנה.
שום צל קל של קנאה, לא כונה רעה
לא באו ליצור הזה עדיין.
כל העולם הזה חדש הוא בשבילה,
הכל שאחרים חושבים לאין.
ולא רוצה אני כרגע לדמין
שיום יבוא, שבו היא, מתפחת,
תרצה שבין חברותיה כמושה
היא רק ילדה שלא יפה וקצת מזנחת!
אני רוצה להאמין: הלב - לא צעצוע נחת,
ורק בקשי יכולים לשבר אותו פתאום!
אני רוצה להאמין: הלהבה הזאת,
אשר עמק בתוך תוכה בוערת,

Всю боль свою один переболит
И перетопит самый тяжкий камень!
И пусть черты её нехороши
И нечем ей прельстить воображение, -
Младенческая грация души
Уже сквозит в любом её движении.
А если это так, то что есть красота
И почему её обожествляют люди?
Сосуд она, в котором пустота,
Или огонь, мерцающий в сосуде?

Леонид Мартынов

Вода

Вода
Благоволила
Литься!

Она
Блистала
Столь чиста,

Что - ни напиться,
Ни умыться,
И это было неспроста.

Ей
Не хватало
Ивы, тала
И горечи цветущих лоз.

Ей
водорослей не хватало
И рыбы, жирной от стрекоз.

לְכֹל הַפָּאב שְׁלֵה תִמָּצָא אֶז רְפוּאוֹת,
תִּמָּס כָּל אָבֵן בְּנִפְשָׁה שְׁמִי־סָרְתָּ!
אִם לֹא כָּל כָּה טוֹבִים תְּנִי פְּנֵיהָ,
אֵין כָּלוּם כָּדִי לְפִתּוֹת דְּמִיּוֹן עֲתֵהּ, -
הַחֶסֶד כָּמוֹ שֶׁל הַתִּינוּק בְּנִשְׁמָתָהּ
זוֹהֵר בְּכָל אַחַת מִתְנוּעוֹתֶיהָ.
אֶז מֵהוּ יִפִּי, אֵיזָה סוּג שֶׁל וָרֵד?
וְלֵמָּה אֲנָשִׁים מַעְרִיצִים אוֹתוֹ כָּל כָּךְ?
הוּא כָּלִי שֶׁרִיק בְּפָנִים אוֹ, מְאִידָהּ,
הוּא אֵשׁ אֲשֶׁר בְּכָלִי הִיא מְהַבֶּהֶת?

לאוניד מרטינוב

מים

וּבְחֶסֶד־ם
הוֹאִילוֹ
מִיָּם

לְזָרֵם.
הִיָּה זָרָמָם
כֹּה צַח,

שְׁאִין לִשְׁתּוֹת,
לְרַחֵץ יָדַיִם.
הִיוּ דְּבָרִים בְּגוֹ לֶכֶךְ:

חֶסֶר־וֹ לָהֶם
אֲצוֹת
וְטַעַם
מֵרֶשֶׁל שְׁרִיגֵי הָעֲרָבוֹת

חֶסֶר־וֹ
עָלִים שְׁטִיִּים הַפַּעַם,
דְּגִיִּים שְׁמֵנִים מְשִׁפְרִיזוֹת.

Ей
Не хватало быть волнистой,
Ей не хватало течь везде.

הם
לא זָרְמוּ לְכָל הָעֶבֶר,
הם לא היו גְּלִיגִיִּים.

Ей жизни не хватало -
Чистой,
Дистиллированной
Воде!

חֲסָרוּ לָהֶם
חַיִּים וְסֶבֶר –
לַמַּיִם
הַמְזַקְקִים!

1946

Леонид Мартынов

לאוניד מרטינוב

Первый снег

השֶׁלֶג הראשון

Ушел он рано вечером,
Сказал:- Не жди. Дела...
Шел первый снег. И улица
Была белым-бела.

בְּעֶרְבַּ הוּא הִלָּךְ, כָּרַת:
"אֲנִי עֲסוּק, אֵין זְמַן."
הַשֶּׁלֶג הָרִאשׁוֹן יָרַד,
הָיָה רָחוֹב לָבָן.

В киоске он у девушки
Спросил стакан вина.
"Дела...- твердил он мысленно,-
И не моя вина".

הוא יָן בְּקִיּוֹסֶק בִּקְשָׁה,
הִגָּה הִרְהוּר אֲטִי:
"עֲסוּק, עֲסוּק... זֶה מֵה שְׂיִישׁ
וְלֹא בָּאֵשְׁמִתִּי".

Но позвонил он с площади:
-Ты спишь?
-Нет, я не сплю.
-Не спишь? А что ты делаешь? -
Ответила:
-Люблю!

אך הִתְקַשֵּׁר מִן הַפְּכָר:
"אתְּ יֹשְׁנָה?"
"אתְּהָ?..
"מֵה אתְּ עוֹשֶׂה? כָּבֵר מְאַחֵר..."
"אוֹהֶבֶת!" –
היא עָנְתָה.

...Вернулся поздно утром он,
В двенадцатом часу,
И озибался в комнате,

...חָזַר בְּצֹהֲרֵי הַיּוֹם,
הִבִּיט מִפְתָּע: הָאֵם
הוא בְּדֶרֶכּוֹ תָעָה פְּתָאם,

Как будто бы в лесу.
В лесу, где ветви черные
И черные стволы,
И все портьеры черные
И серые углы,
И кресла чернобурые,
Толпясь, молчат вокруг...

Она склонила голову,
И он увидел вдруг:
Быть может, и сама еще
Она не хочет знать,
Откуда в теплом золоте
Взялась такая прядь!

Он тронул это милое
Теперь ему навек
И понял,
Чьим он золотом
Платил за свой ночлег.

Она спросила:
-Что это?
Сказал он:
-Первый снег!

Борис Слуцкий

* * *

Мужья со своими делами, нервами,
чувством долга, чувством вины
должны умирать первыми, первыми,
вторыми они умирать не должны.
Жены должны стареть понемногу,

בִּיעַר בֵּין עֲצִים?
כְּמוֹ גִּזְעִים הוִילָלוֹת
מְכַרְבְּלִים בְּשֹׁחַר,
כְּמוֹ עֲנָפִים כָּל הַפְּנוֹת
בְּחֶדֶר – בְּאֶפֶר.
הַכְּסָאוֹת כְּלֵהָקָה
מַצְטוּפִּים דּוֹמָם...

יָשְׁבָה, הִרְכִּינָה ראש, שְׁתָּקָה.
וְהוּא רוֹאֶה נִדְהָם:
אוּלִי עֵדִין הִיא עֲצָמָה
לִדְעַת לֹא רוּצָה
אִיךָ מְזַהֵב שֶׁל הַצָּמָה
פֶּס שֶׁכָּזָה יָצָא!

בַּפֶּס לַעַד אֱהוֹב, פְּלֵאִי
נִגַע בְּלֹאט גָּחוֹן,
הַבֵּין הוּא
בְּזָהָב שֶׁל מִי
בְּלִיל שְׁלֵם חֲשׁבוֹן.

"מָה זֶה הִיָּה?" –
שׁוֹאֵלֶת הִיא.
"הַשֶּׁלֶג הָרִאשׁוֹן!"

בוריס סלוצקי

בעל בְּעַצְבִּיו, עֶסוּקִיו שְׁקוּעַ

בעל בְּעַצְבִּיו, עֶסוּקִיו שְׁקוּעַ
עַם רִגְשֵׁי חוֹבָתוֹ, אֲשַׁמְתּוֹ -
שְׁיִמּוֹת לִפְנֵי בֵת-זוּגוֹ, לִפְנֵיהָ,
אֶסוּר שְׁיִמּוֹת אַחֲרֵי אֲשֶׁתוֹ.
אִשָּׁה צְרִיכָה לֹאט לְהַזְדַּקֵּן

хоть до столетних дойдя рубежей,
изредка, впрочем, снова и снова
вспоминая своих мужей.
Ты не должна была делать так,
как ты сделала. Ты не должна была.
С доброй улыбкою на устах
жить ты должна была,
долго должна была.

Жить до старости, до седины
жены обязаны и должны.
Делая в доме свои дела,
чьи-нибудь сердца разбивая
или даже — была не была —
чарку — в память мужей — распивая.

Борис Слуцкий

* * *

Небольшая синица была в руках,
небольшая была синица,
небольшая синяя птица.
Улетела, оставив меня в дураках.

Улетела, оставив меня одного
в изумленье, печали и гнев,
не оставив мне ничего, ничего,
и теперь — с журавлями в небе.

עד מאה ועשרים לפחות,
ולעיתים בכל זאת להזכר
את בעלה, לעתים רחוקות.
את מה שעשית אסור היה לך,
כמו שעשית אסור היה לעשות.
עם חיוך טוב לבב על שפתיך
היית חייבת לחיות,
לחיות ארפות...

לחיות עד זקנה, עד שיבה
לכל אשה – הכרח, חובה.
לעשות בבית דברים נחוצים,
לכבות גברים לשבר ביותם,
ו-מה שיהיה יהיה- להרים
כוסית לזכר הבעל – "לחיים!"

1977

בוריס סלוצקי

ירגזי קטנה

(*)

היתה לי ביד אי-פעם צפור –
צפור קטנה כלה תכלת,
ירגזי קטנה מיחלת.
נעלמה והשאירה אותי בקור.

נעלמה והשאירה אותי לבדי.
זעמתי עצוב ותמה.
מאומה לא השאירה לי, והיא
עם עגורים ברקיע.

1977

(*) פתגם רוסי: "טוב ירגזי ביד מעגור בשמים" (מה שבטוח –

Борис Слуцкий

* * *

То, что было вверено, доверено,
выпускать из рук не велено,
вдруг
выпустил из рук.
Звук прервали, свет потух.
То, что было на меня записано,
от чего вся жизнь моя зависела,
отлетело, легкое как пух.
Улетело тихо, как душа,
имя, что душа моя вытверживала,
то, что на плаву меня поддерживало
до конца. Даже чуть-чуть дыша.

בוריס סלוצקי

מה שלי היה הפקד, לשמר קויתי

מה שלי היה הפקד, לשמר קויתי,
מה שלהחזיק צריך ביד הייתי -
בבת אחת
מידי פלט.
נפסקו צליל ואור מיד.
מה שלזכותי היה רשום לנצח,
ובו כל חיי היו תלויים בעצם,
קל כמו פוך המריא וגז לעד...
עף וגז, שקט כמו נשמה,
שם, אשר היה בלב ועל שפתיים,
להרים עזר לי ראש מעל המים
עד הסוף. עד כלות הנשימה.

1977

Борис Слуцкий

Переобучение одиночеству

Я обучен одиночеству,
Я когда-то умел это делать,
знал эту работу:
встать пораньше, лечь попозже,
никому не мешая
и не радуясь
никому.
Долгий день в промежутке от утра и до вечера

בוריס סלוצקי

חנוך מחדש לבדידות

אני מאמן בבדידות,
פעם ידעתי לעשות את זה,
הכרתי את העבודה הזאת:
לקום מקדם, ללכת לישן יותר מאחר,
בלי להפריע לאיש
ובלי לשמח
לאיש.
יום ארך במרוח בין בקר לערב

провести, никому не мешая
 и никому не радуясь.
 Я забыл одиночество.
 Точно так же, как, проучившись лет восемь игре на рояле
 и дойдя до «Турецкого марша» Моцарта
 в харьковской школе Бетховена,
 я забыл весь этот промфинплан,
 эту музыку, Бетховена с Моцартом
 и сейчас не исполню даже «Чижика-пыжика»
 одним пальчиком,—
 точно так же я позабыл одиночество.
 Точно так же, как, выучив некий древний язык
 до свободного чтения текста,
 забыл алфавит —
 я забыл одиночество. Надо все это вспомнить, восстановить,
 перевыучить.
 Помню, как-то я встретился
 с составителем словарей того древнего,
 мною выученного и позабытого
 языка.
 Оказалось, я помню два слова: «небеса» и «яблоко».
 Я бы вспомнил все остальное —
 все, что под небесами и рядом с яблоками,—
 нужды не было.
 Подхожу к роялю и тычу пальцами в клавиши:
 о-ди-но-че-ство!
 Выбиваю мотив одиночества.
 У меня есть нужда
 вспомнить, восстановить, реставрировать,
 вновь освоить,
 перечувствовать до конца
 одиночество.

Наум Коржавин

לבלות בלי להפריע לאיש
 ובלי לשמח לאיש.
 שכחתי את הבדידות.
 בדיוק כמו שאחרי שמונה שנות לימודי פסנתר,
 כשכבר הגעתי ל"שיר-לכת תורכי" של מוצרט
 בבית הספר על שם בטהובן בחרקוב,
 שכחתי את כל התכנית הרב-שנתית הזאת,
 את המוסיקה הזאת, את בטהובן ואת מוצרט,
 ועכשו לא מסגל לנגן מנגינה הכי פשוטה
 באצבע אחת, -
 כך גם שכחתי את הבדידות.
 בדיוק כמו שאחרי לימוד שפה עתיקה כל שהיא
 עד לקריאה חפזית בטקסטים,
 שכחתי את האלף-בית שלה -
 כך שכחתי את הבדידות. עלי להזכר, לשחזר,
 ללמוד הכל מחדש.
 זכור לי כי פגשתי פעם
 את מחבר המלון של השפה העתיקה,
 אשר אותה למדתי
 וישכחתי.
 התברר לי כי אני זוכר שתי מלים: "שמים" ו"תפוח".
 יכולתי להזכר בכל השאר -
 כל מה שתחת השמים וליד התפוחים, -
 אך לא היה בזה צורך.
 אני נגש לפסנתר, תוקע אצבעותי בקלידים:
 ב-ד-י-ד-ו-ת!
 מתקתק את לחן הבדידות.
 יש לי צורך
 להזכר, לעלות על זכרוני, לשחזר,
 לקלט מחדש,
 שוב לחוש עד הסוף
 את הבדידות.

1977

נאום קורז'אבין

Гейне

Была эпоха денег,
Был девятнадцатый век.
И жил в Германии Гейне,
Невыдержанный человек.
В партиях не состоявший,
Он как обыватель жил.
Служил и нашим, и вашим –
И никому не служил. *)
Был острою злостью просоленным
Его романтический стих.
Династии Гогенцоллернов
Он страшен был, как бунтовщик,
А в эмиграции серой
Ругали его не раз
Отпетые революционеры,
Любители догм и фраз.
Со злобой необыкновенной,
Как явственные грехи,
Догматик считал измены
И лирические стихи.
Но Маркс был творец и гений,
И Маркса не мог оттолкнуть
Продельваемый Гейне
Зигзагообразный путь.
Он лишь улыбался на это
И даже любил. Потому,
Что высшая верность поэта –
Верность себе самому.

1944

*) Возможно, это - намёк на то, что Гейне, будучи приятелем Маркса, не разделял его убеждений, будучи заядлым либералом,

הינה

העדן של מסחר וכסף,
המאה התשע-עשרה.
והינה שלוח-הרסן
חי אז – סורר ומורה.
בלא מפלגה מארכת,
איש-עמך בלי מעמד,
משרתם של שנים ביחד
לא שרת באמת אף אחד. (*)
בזעף חריף ואירוני
שירתו הרומנטית ספוגה.
ראו בו בבית הוהנצולרן
מורד ומקור-מועקה.
בגלות אפורה ומגבלת,
גדפוהו ללא הפוגות
מהפכנים קיצונים בלי תועלת,
חובבי דוגמות ריקות.
כל שיריו, בגידותיו ראו הם -
בזעם בלתי-רגיל -
כצעד נבזה ופרוע,
כחטא נורא ומבהיל.
אך מרקס – גאון ואיש-מעש –
הוא לא נרתע כלל וכלל
מדרכו של היינריך היינה,
משעול מתפתל, עקלקל.
גלה חבתו החמה לו,
וחלק חיוכים עמו,
כי למשורר חק של מעלה –
היות נאמן לעצמו.

1944

*) ייתכן ורמז הוא לכך שהיינה בהיותו חבר של מרקס לא הסכים לרעיונותיו, בהיותו ליברל מובהק ביקר בחריפות את צביעותם ואת חוסר מעשיהם של

резко критиковал двуличие и бездеятельность либералов в
Германии и за границей, будучи крещённым евреем, до конца дней
остался атеистом.

Владимир Харитонов

День Победы

День Победы, как он был от нас далёк,
Как в костре потухшем таял уголёк.
Были вёрсты обгорелые, в пыли
Этот день мы приближали, как могли.

Припев:

Этот день Победы порохом пропах,
Это – праздник с сединою на висках,
Это – радость со слезами на глазах –
День Победы, День Победы, День Победы!

Дни и ночи у мартеновских печей
Не смыкала наша родина очей,
Дни и ночи битву трудную вели –
Этот день мы приближали, как могли.

Припев

Здравствуй, мама! Возвратились мы не все.
Босиком бы пробежаться по росе.
Полевропы прошагали, пол земли –
Этот день мы приближали, как могли.

Припев

הליברלים בגרמניה ובגלות, ובהיותו יהודי מתנצר נשאר עד סוף ימיו אפיקורוס
גמור.

ולדימיר חריטונוב

יום הנצחון

נצחוננו אַז הָיָה רְחוֹק כָּל כָּה,
כְּמוֹ גִּחְלַת שְׂאוּרָה כְּמַעַט דָּעָה.
בְּדַרְכִּים הָעֲשֻׁנוֹת מֵאֵשׁ שׁוֹרֶף
אֶת הַיּוֹם הַזֶּה בְּקִשְׁנוֹ לְקָרֵב.

פזמון:

רִים קָרֵב רוּוֵי הוּא, יוֹם הַנִּצָּחוֹן
זֶהוּ חֵג עִם הַשִּׁיבָה עַל הַרְקוֹת,
זֹאת שְׂמִיחָה עִם הָעֵינִים הַבּוֹכוֹת
כָּה נִצְחָנוּ, כָּה נִצְחָנוּ, כָּה נִצְחָנוּ...

מוֹל כּוֹרֵי-הַהִתְכָּה כָּל יְמָמָה
הַמוֹלֶדֶת אֶת עֵינֶיהָ לֹא עֲצָמָה,
בְּמַעֲרָכָה גְּלִינוּ אִמְץ-לֵב,
אֶת הַיּוֹם הַזֶּה בְּקִשְׁנוֹ לְקָרֵב.

פזמון...

שְׁלוֹם, אִמָּא! לֹא כָּלֵנוּ כְּבָר נָשׁוּב...
לֹוּ בִּטַּל יַחַף לְרוּץ יִכְלָתִי שׁוּב!
חִילֵינוּ כְּחֲצִי-עוֹלָם עָבְרוּ,
אֶת הַיּוֹם הַזֶּה בְּאִמְץ-לֵב קָרְבוּ.

פזמון...

שיר ללחן של דוד טוחמנוב בביצוע של לב לסצ'נקו באתר

Семён Надсон (1862-1887)

Отрывок

Не говорите мне «он умер» - он живёт!
+Пусть жертвенник разбит – огонь ещё пылает,
Пусть роза сорвана – она ещё цветёт,
Пусть арфа сломана – аккорд ещё рыдает.

סמיון (שמעון) נדסון (1887-1862)

קטע

ואל תאמרו "הוא מת" – הרי עודנו חי!
גם בלפיד שבור האש אינה דועקת,
הורד הקטוף פורח בידי,
בגבול הנפץ המוסיקה נמשכת.

(לפי בקשתה של המשפחה השכולה
התרגום נחרת על האנדרטה לזכרו של החייל)

Ярослав Смеляков

Если я заболею

Если я заболею,
к врачам обращаться не стану,
обращаюсь к друзьям
(не считите, что это в бреду):
постелите мне степь,
занавесьте мне окна туманом,
в изголовье поставьте
ночную звезду.

Я ходил напролом.
Я не слыл недотрогой.
Если ранят меня в справедливых боях,
забинтуйте мне голову
горной дорогой
и укройте меня
одеялом

ירוסלב סמליקוב

אם אחלה

אם אחלה אני פעם,
לא אלה לרופאים - נהפך הוא,
אז אפנה לרעים
(לא הזוי אני, לא מטורף):
תלו לי על החלון ערפילים,
ועל פני מטתי שימו אחו,
ליד המראשות לעת ערב
תעמידו כוכב.

כן, ישרתי דרכים.
לעדין לא נחשבותי, קל ארה.
אם אני אפצע בקרבות מוצדקים,
אז חבשו את ראשי בפתול הררי
של הדרך,
וכסו את כלי
בשמירה

в осенних цветах.	עם פְּרָחִים סְתִיּוּיִם.
Порошков или капель - не надо. Пусть в стакане сияют лучи. Жаркий ветер пустынь, серебро водопада - Вот чем стоит лечить. От морей и от гор так и веет веками, как посмотришь, почувствуешь: вечно живем.	אַבְקוֹת או טְפוֹת אֶל תִּתְּנוּ לִי. תִּנּוּ לזֶרֶחַ בְּכוֹס לִקְרָנוֹת שֶׁל הָאוֹר. רַק רוּחוֹת הַמִּדְבָּר, הַמַּפֵּל הַכֶּסֶּפִּי הַבְּרוּטָלִי - בְּאֻמַּת הַם מְזוֹר. מֵהָיָם, מֵהָרִים רוּחַ שֶׁל נֶצַח עוֹדֶנָה נוֹשֶׁבֶת, וְאַתָּה מִסְתַּכֵּל וּמְרַגֵּשׁ, שְׁאַנְחָנוּ חַיִּים כָּאֵן לְעַד בְּעוֹלָם הָרֶחֶב.
Не облатками белыми путь мой усеян, а облаками. Не больничным от вас ухожу коридором, а Млечным Путем.	לֹא סֶתֶם בְּכַדּוּרִים לְבָנִים - אַלֶּא בְּעֲנָנִים זְרוּעָה דֶּרֶךְ נִרְחֶבֶת, וּמִכֶּם אֶסְתַּלֵּק לֹא לְתוֹךְ מִסְדְּרוֹן צָר שֶׁל בֵּית הַחוּלִים, אֶךְ לְשִׁבִּיל הַחֵלֶב.

Семён Липкин	סמיון ליפקין
Странники	נוֹדָדִים
Горе нам, так жили мы в неволе!	אוֹי לָנוּ וּלְחַיִּים בְּשִׁבְיָא!
С рыбой мы сравнились по здоровью,	כְּמוֹ דָּג מֵת בִּיאֹר רְדוּד הִייְנוּ
С дохлой рыбой в обмелевшем Ниле.	בִּבְרִיאוֹת שְׁלָנוּ וּבְשׂוֹי,
Кровью мы рыдали, черной кровью,	וּבָדָם, בָּדָם שְׁחוֹר בְּכִינוּ,
Черной кровью воду отравили.	וּבָדָם הִרְעֵלְנוּ אֶת הַמַּיִם.
Горе нам, так жили мы в Египте!	עֲבָדִים הִייְנוּ בְּמִצְרַיִם!
Из воды, отравленной слезами,	מֵהַמַּיִם, מִתּוֹךְ רוֹשׁ הַבְּכִי,
Появился, названный Мойсеем,	אִישׁ בִּשְׁם מֹשֶׁה פְּתָאוֹם הִגִּיעַ

Человек с железными глазами.

Был он львом, и голубем, и змеем.

Вот в пустыне мы блуждаем сорок

Лет. И вот небесный свод задымлен

Сорок лет. Но даже тот, кто зорек,

Не глядит на землю филистимлян.

Ибо идучи путем пустынным,

Научились мы другим желаньям,

Львиным рыкам, шепотом змеиным,

Голубиным жарким воркованьям.

Научились вольности беспечной,

Дикому теплу верблюжьей шеи...

Но уже встают во тьме конечной

Будущие башни Иудеи.

Горе нам, не будет больше странствий!

1942

Роман Баранчук

Помолитесь

עם עיני ברָזל, עוֹבֵר כָּל דָּחִי,

כְּאַרְיֵה, יוֹנָה, נָחֵשׁ הוֹפִיעַ.

גַּזּוּ אַרְבָּעִים שָׁנָה כָּאֵלוּ

בַּמִּדְבָּר, וְאַפְלוּלִית זוֹחֶלֶת,

אֶף עַל אֶרֶץ הַפְּלִשְׁתִּים אָפְלוּ

עַיִן חֹדֶת רְאִיָּה לֹא מִסְתַּכֶּלֶת.

כִּי בַדֶּרֶךְ נְדוּדִים לְשַׁפֵּעַ

שְׂאִיפֹת רַבּוֹת שׁוֹנוֹת לְמִדְנוּ:

שְׂאֲגַת אַרְיֵה, רֶשֶׁרֶשׁ שֶׁל צָפַע,

קוֹל יוֹנָה בְּתוֹךְ שְׂמֶמָה קִלְטָנוּ.

לְחֵרוֹת בְּלִי דָּאגּוֹת שְׂמִחָנוּ,

וּלְחוּם צִיָּאָר גָּמֵל פְּרוּעַ...

אֶף בְּאַפֶּק כְּבֵר רוֹאִים אֲנַחְנוּ:

קָם מִגְדֵּל שֶׁל יְהוּדָה רְבוּעַ.

אוֹי לָנוּ, כִּי הִסְתַּיְמָה הַדֶּרֶךְ!

רוֹמָן בָּאֲרָאנְצ'וֹק

אֲמָרוּ תְּפִילָּה

Птица за окном защебетала,
Пробудив над городом рассвет.
Помолитесь за солдат ЦАХАЛа,
Просьб важней сегодня к Богу нет.

Помолитесь люди, помолитесь,
На каком угодно языке,
Достучитесь к Богу, достучитесь,
Он как раз от нас невядалеке.

В чуть от солнца выгоревшей форме
Дети в дом спешат на выходной.
Шутками заглушим сердца стоны,
А слезу тайком смахнём рукой.

В комнатах светлеет от улыбок,
Этот вечер выше всех наград.
Господи, храни их от ошибок,
Помоги вернуться им назад!

Мы растили их не для сражений,
Воспитали их не для войны.
Мы ни чьих не просим одолжений,
Дай нам только мирной тишины!

В солнца бликах море засверкало,
Наступил безоблачный рассвет
Защити Господь солдат ЦАХАЛа!
У меня важнее просьбы нет! (2 раза)

צפֿור על עץ לִיד הַנַּחַל
שָׁרָה שִׁיר; הַשַּׁחַר כְּבֵר קָרֵב.
עֲבוּר יְלָדֵינוּ שְׂבִצָה"ל
תַּחֲנִנִי לֹאֵל מַעֲמֶק לֵב.

אָמְרוּ תַּפִּילָה, מַלְא סוּגָדָת,
לֹאֵל הַטּוֹב שְׂבִמְרוּמִים,
דִּפְקוּ בְּשַׁעֲרֵי גֶן עֵדֶן,
בְּכָל שָׁפָה אֲתֹכֶם יִבִּין.

בְּמַדִּים בְּלוּיִים מִשְׁמַשׁ
חוֹזְרִים הַבֵּיתָה לַשִּׁבְתָּ.
בְּבִדְיוֹת נִסְתִּיר חֲשָׁשׁ וְרָגֶשׁ,
דְּמַעוֹת נִמְחַק בְּהִינָף יָד.

זֶה הָעֶרֶב – גִּמּוּל הוּא לָנוּ,
מִתְמַלֵּא הַכֹּל בְּאֹזֶר.
שָׁמֶר, אֵלִי, עַל חַיִּלֵּנוּ,
תֵּן הַבֵּיתָה לַחֲזֹר!

כִּי אוֹתָם לִקְרֹב הֵן לֹא גִדְּלוּנוּ,
לֹא לִפְל אִי-שֵׁם פְּתָאוֹם.
מוֹל אוֹיְבִים בָּעֵז עֲמַדְנוּ,
אֵז תֵּן רַק שְׁקֵט וְשְׁלוֹם!

שַׁחַר צַח עוֹלָה גְבוּהָ,
וְכָל רָגַע אוֹר גּוֹבֵר.
שָׁמֶר מִכָּל מִשְׁגָּה וְרַע,
אֵין תַּחֲנִינָה גְדוֹלָה יוֹתֵר!

– וִידֵאוּ

<https://youtu.be/zgtL7D1O4pU>

Table	תוכן-העניינים
Clément Marot	קלמן מארו (1496-1544)
Languir me fais sans t'avoir offensée	אני חס עליך, אך אני מתיסר
Pierre de Ronsard	פיר דה רוֹנסָאר (1524-1585)
Ode 17	אודה 17
Victor Hugo	ויקטור הוגו (1802-1885)
Demain, dès l'aube...	מחר, עם שחר
Alfred de Musset	אלפרד דה מיסה (1810-1857)
Chanson : J'ai dit à mon cœur...	שיר (אמרתי ללב שלי...)
Charles Baudelaire	שארל בודלר (1821-1867)
Le Revenant Alchimie de la douleur	רוח רעה אלכימיה של כאב
Albert Méral	אלבר מרה (1840-1909)
Je n'aimerai jamais que toi... L'amour...	אחרת לעד לא אהב אהבה...
Charles Cros	שארל קרו (1842-1888)
À ma Femme Endormie	לאשתי הישנה
Paul Verlaine	פול ורלן (1844-1896)

Chanson d'automne

Guillaume Apollinaire

Le Pont Mirabeau
Mai

Emile Verhaeren

Sais-je où ?

Jacques Prévert

Le Cancre

Marguerite Yourcenar

Ceux qui nous attendaient

* * *

Clément Marot

Languir me fais sans t'avoir offensée

Languir me fais sans t'avoir offensée :
Plus ne m'écris, plus de moi ne t'enquiers.
Mais nonobstant autre Dame ne quiers :
Plutôt mourir que changer ma pensée.
Je ne dis pas t'amour être effacée,
Mais je me plains de l'ennui que j'acquiens,
Et loin de toi humblement te requiers

שִׁיר סְתוּי

ג'וז'ם אפולינר (1880-1918)

**גֶּשֶׁר מִירָבוּ
מַאי**

אֶמִיל וֶרְהָרן (1885-1916)

אִי-שֵׁם

ז'אק פֶּרְבֶּר (1900-1977)

הַפְּתִי

מָרְגֵרִיט יוֹרְסֶנֶר (1903-1987)

אֵלֶּה שְׁחֹכוֹ לָנוּ

* * *

קְלֵמֶן מָרוֹ (1496-1544)

אֲנִי חֹס עֲלֶיךָ, אֶךְ אֲנִי מִתִּיסֵר

צַר לִי עֲלֶיךָ, אֶךְ אֲנִי מִבְקָשׁ:
אֶל תִּכְתְּבֵי לִי, אֶל תִּשְׁאַלֵּי עָלַי
אֲמוֹת, אֲבָל עַל בְּחִירָתִי אֶתְאָקֵשׁ,
אִם כִּי הִגְבַּרְהָ לֹא חָשָׂה אֵלַי. *

לֹא נִשְׁכַּחַה הָאֲהֻבָּה הַנָּאָה,
אֶךְ הַשְׁעָמוּם הַצֵּטָבֵר בְּמַחִי.
וְאֲנִי מִבְקָשׁ מִמֶּךָ בְּהִכְנָעָה:

Que loin de moi, de moi ne sois fâchée.

אל תכעסי עלי, תתרחקי,

(* מארו הכיר מקרוב את מרגריט מנווארה, רנה מצרפת, דיאן דה פואטייה

Pierre de Ronsard

פִּיר דֶּה רוֹנְסָאר (1524-1585)

Ode 17.

אודה 17

À Cassandre.

לקסנדרה

Mignonne, allons voir si la rose
Qui ce matin avoit desclose
Sa robe de pourpre au Soleil,
A point perdu ceste vesprée
Les plis de sa robe pourprée,
Et son teint au vostre pareil.

בואי, מותק, אקח אותך:
כאן בבקר נרד פרח.
ועלי כותרתו יפים,
כתלבשת צבועת שני,
שבשמש רואה אני
לפניך נרודות דומים.

Las ! voyez comme en peu d'espace,
Mignonne, elle a dessus la place
Las ! las ses beautez laissé cheoir !
Ô vraiment marastre Nature,
Puis qu'une telle fleur ne dure
Que du matin jusques au soir !

בפנה הזאת לאור יום
יש מספיק לפרח מקום,
הוא צעיר, יפה לתמיד...
אך יודעים אנחנו מראש:
כשבקרב אותו יפגש
אב חורג, הטבע - ימית.

Donc, si vous me croyez, mignonne,
Tandis que vostre âge fleuronne
En sa plus verte nouveauté,
Cueillez, cueillez vostre jeunesse :
Comme à ceste fleur la vieillesse
Fera ternir vostre beauté.

אני לא אומר לך לשוא:
את, כמוהו, פורחת עכשיו,
נהני מנערויתך.
יום אחד יש לפרח שלו,
והערב יטיל את צלו.
הוא ימחק, יהרג את יפיה.

Victor Hugo

ויקטור הוגו (1802-1885)

Demain, dès l'aube...

מחר, עם שחר

Demain, dès l'aube, à l'heure où blanchit la campagne,
Je partirai. Vois-tu, je sais que tu m'attends.
J'irai par la forêt, j'irai par la montagne.
Je ne puis demeurer loin de toi plus longtemps.

Je marcherai les yeux fixés sur mes pensées,
Sans rien voir au dehors, sans entendre aucun bruit,
Seul, inconnu, le dos courbé, les mains croisées,
Triste, et le jour pour moi sera comme la nuit.

Je ne regarderai ni l'or du soir qui tombe,
Ni les voiles au loin descendant vers Harfleur,
Et quand j'arriverai, je mettrai sur ta tombe
Un bouquet de houx vert et de bruyère en fleur.

מחר, עם שחר צח, על-פני בתי הכפר
הלכנים אליה אלה – את מחכה! -
אלה על-פני היער ועל-פני ההר.
אין לי חיים, קשאת ממני רחוקה.

אלה, קשמבטי בתוך מחשבות,
לי כל דבר בחוץ נדמה דומם, אפל;
לבד, איש זר, גבי כפוף, ידי שלובות,
עצוב, ועבורי היום יהיה כמו ליל.

ולא אביט על פז הערב שירד,
על המפרש בשפך הנהר; אלה,
אבוא, וכשיגיע זמן להפריד,
אשאיר ענפי אברש וארן על קברך. (*)

1847

(*) השיר נכתב לזכר בתו של המשורר לאופולדינה,
שטבעה לפני ארבע שנים יחד עם בעלה בגיל 19שנה

Alfred de Musset

אלפרד דה מיסה (1810 – 1857)

Chanson : J'ai dit à mon cœur...

שיר (אמרתי ללב שלי...)

J'ai dit à mon coeur, à mon faible coeur :
N'est-ce point assez d'aimer sa maîtresse ?
Et ne vois-tu pas que changer sans cesse,
C'est perdre en désirs le temps du bonheur ?

אמרתי ללב, ללבי הרך:
"לא די לך באהבה שיש?
האין שנוי, שאתה מבקש, -
בזבז אשרך וזמן מברך?"

Il m'a répondu : Ce n'est point assez,
Ce n'est point assez d'aimer sa maîtresse ;
Et ne vois-tu pas que changer sans cesse
Nous rend doux et chers les plaisirs passés ?

"לא די בהנה לי", הלב אמר,
"לא די לי בכל אהבה שיש;
משנויים כה מתוק, מרגש
יהיה לי כל תענוג העבר".

J'ai dit à mon coeur, à mon faible coeur :
N'est-ce point assez de tant de tristesse ?
Et ne vois-tu pas que changer sans cesse,
C'est à chaque pas trouver la douleur ?

Il m'a répondu : Ce n'est point assez
Ce n'est point assez de tant de tristesse ;
Et ne vois-tu pas que changer sans cesse
Nous rend doux et chers les chagrins passés ?

Charles Baudelaire

Le Revenant

Comme les anges à l'oeil fauve,
Je reviendrai dans ton alcôve
Et vers toi glisserai sans bruit
Avec les ombres de la nuit,

Et je te donnerai, ma brune,
Des baisers froids comme la lune
Et des caresses de serpent
Autour d'une fosse rampant.

Quand viendra le matin livide,
Tu trouveras ma place vide,
Où jusqu'au soir il fera froid.

Comme d'autres par la tendresse,
Sur ta vie et sur ta jeunesse,
Moi, je veux régner par l'effroi.

אמרתִי ללב, ללבי הרך:
"לא די לך בדאבון שׂיִשׁ?
האין שְׁנוי, שְׂאֵתָה מְבַקֵּשׁ, -
בְּכָל צֶעֶדְךָ מְכָאוֹב מִמֶּשֶׁךְ?"

"לא די בְּהוֹנָה לי", הלב אָמַר,
"לא די לי בְּכָל דָּאבון שׂיִשׁ;
מִשְׁנוּיִים כֹּה מְתוֹק, מְרַגֵּשׁ
יִהְיֶה לי כָּל דָּאבון הָעֶבֶר".

שרל בודלר (1821-1867)

רוח רעה

עִם מִבְּט אִים, כְּמוֹ מַלְאָךְ,
עוֹד אֶחָזֵר לְאַלְקוֹב שְׁלִי (*
וְאֶגְלֵשׁ פְּנִימָה בְּלִי מַלְיָים
בְּחֻצוֹת הַלַּיִל עִם צִלְלִים.

הַבְּרוּנְטִית שְׁלִי, הַנְּשִׁיקוֹת
אֶתְנִן מְהִירָם קְרוֹת.
אֶלְטָף, כְּמוֹ נָחֵשׁ מִתְּפֹתֵל
מִסְבִּיב לְגוּמָחָה, כָּל הַלַּיִל.

כְּשִׁיגִיעַ הַבֶּקֶר אֵלָי,
יִהְיֶה רִיק מְקוֹמִי לַיִדָּה,
כָּל הַיּוֹם יָכֵה קֹר בְּךָ כְּשׁוֹט.

כְּמוֹ שׁוֹלְטִים דֶּרֶךְ רֶךְ וּבִגְרוֹת,
עַל חַיָּה, עַל הַנְּעֵרוֹת
אֲנִי דֶּרֶךְ הַפֶּחַד אֶשְׁלֹט.

(* אלקוב – גומחה בקיר למיטה

קטע מ"פרחי רוע" (1857)

Charles Baudelaire

שאַרל בודלר (1821–1867)

Alchimie de la douleur

אלכימיה של כאב

L'un t'éclaire avec son ardeur,
L'autre en toi met son deuil, Nature !
Ce qui dit à l'un : Sépulture !
Dit à l'autre : Vie et splendeur !

אַחַד מְאִיר בְּלֵהטוֹ,
הַטֵּבֶּעַ, וְאַבֵּל אַחֵר;
אֶתָּה מְחַזֵּיר לָהֶם מֵהָר
הַדֵּר, חַיִּים אוֹ קְבוּרָתוֹ!

Hermès inconnu qui m'assistes
Et qui toujours m'intimidas,
Tu me rends l'égal de Midas,
Le plus triste des alchimistes ;

אֶתָּה - הֶרְמֵס, עוֹזֵר מְדָהִים,
אַבֵּל מִפְחִיד בְּכֶחַ עַז,
אוֹתִי הַשׁוֹנֵת לְמִידָאס -
הַדֵּל שְׂבֹאֲלֵימַיִם;

Par toi je change l'or en fer
Et le paradis en enfer ;
Dans le suaire des nuages

זָהָב יְכוּלָּתִי לְבָרָזֵל,
לְתַפֶּת עֵדֶן לְסֹגֵל,
בֵּין תְּכָרִיכֵי הָעֲנָנוֹת

Je découvre un cadavre cher,
Et sur les célestes rivages
Je bâtis de grands sarcophages.

גּוֹפֶה שֶׁל יְקָרָתִי לְרֹאוֹת;
וּבְשׁוּלִיִּים שֶׁל תֵּבֵל
יְכוּלָּתִי סָרְקוֹפָג לְבָנוֹת.

בשיר זה מספרו "פרחי הרע" (1861) טוען בודלר, שמתת היצירה, שהעניק למשורר הטבע, כהרמס, אל המלאכות ומומחה לאלכימיה, היא גם קללה, במיוחד כאשר המשורר הופך לקורבן של עצב וכאב. אז הוא מסוגל להפוך זהב לברזל וגן עדן לגיהנום. כך, היכולת להפוך הכל לזהב, שהעניק למלך מידאס אל דיוניסוס, הפכה לקללה עבור האיש. לפי בודלר, משימתו של המשורר כעת היא להמציא מחדש את היופי, לא להתמקד עוד ביופי הקלאסי, כך שהמכוער, המעוות, הרשע, החולה יופיעו כצורות חדשות של יופי. הכאב פורה, כי הוא מקור השראה למשורר. (א.ג. מבוסס על ויקיפדיה)

Albert Mérat

אַלְבֵּר מֶרֶה (1840-1909)

Je n'aimerai jamais que toi...

Je n'aimerai jamais que toi...
A moins qu'une femme ne m'aime,
Et ne me donne aussi sa foi
Pour me la reprendre de même.

Car, vois-tu, nous ne pouvons pas,
Si forte qu'en soit notre envie,
Aux liens frêles de vos bras
Dérober jamais notre vie.

Nous prenons nos amours brisés
Pour nous en forger d'autres chaînes.
— Ô contagion des baisers,
Défaillances toujours prochaines !

Albert Merat

L'amour...

L'Amour, fautre soir, fantasque et moqueur.
Passant près de moi, prit une balance
Dans l'un des plateaux il jeta mon coeur,
Il jeta mon coeur avec violence
Dans l'autre, plaça deux yeux presque verts.
Deux bras potelés et deux levres roses.
Des cheveux enfin ces petites choses
Qui m'ont toujours mis la hête à Fenvers
Or vola du coup la balance folle
Le plateau des yeux verts, des jolis bras
Sous un tel fardeau s'enlève, s'envole
L'autre comme un bloc tombe, et patatras

אחרת לעד לא אהב ...

אחרת לעד לא אהב ...
אשה, שבה לא רוצה,
תזרק את נפשה כקלף,
תקח את שלך כחפצה.

לכן אל תתנו בָתֵּם,
אם כי בוערים בתשוקה,
לגנב את חיינו פתאום
ליד שברירית חזקה.

אנחנו מכלום אהבה
שרשרת שוב מחשלים.
יבוא כשלונו הבא
מסם של שפתי הנשים!

קטע מתוך "פרידה", 1873

אלבר מֶרָא (1840-1909)

אהבה...

ערב שקרי, משנה התקרב.
עברה אהבה, מאזנים ביד;
חטפה את לבי, ונזרק הלב,
על כף המאזנים שלה ירד.
בכף השניה - עינים כחולות;
זרועות דקות, שפתיים ורדות,
שער עשיר - הדברים הקטנים,
שלפגבר אותי כל כך מושכים.
עכשיו המאזנים מלאים טרוף:
הרי משקל של היפי הוא כלום,
הכף שלו התחילה לעוף,
הכף השניה נפלה ארצה, בום!

Enseignement vif sinon salutaire.
Mon coeur lourdement a roulé par terre

Recueil Les chimeres (1866)

Charles Cros

À ma Femme Endormie

Tu dors en croyant que mes vers
Vont encombrer tout l'univers
De désastres et d'incendies ;
Elles sont si rares pourtant
Mes chansons au soleil couchant
Et mes lointaines mélodies.

Mais si je dérange parfois
La sérénité des cieux froids,
Si des sons d'acier ou de cuivre
Ou d'or, vibrent dans mes chansons,
Pardonne ces hautes façons,
C'est que je me hâte de vivre.

Et puis tu m'aimeras toujours.
Éternelles sont les amours
Dont ma mémoire est le repaire ;
Nos enfants seront de fiers gas
Qui répareront les dégâts,
Que dans ta vie a faits leur père.

Ils dorment sans rêver à rien,
Dans le nuage aérien
Des cheveux sur leurs fines têtes ;
Et toi, près d'eux, tu dors aussi,
Ayant oublié, le souci

לבי התגלגל בכבדות בחול...
שעור ברור, אף לשוא סף הכל.

אוסף הכימרות (1866)

שארל קרו (1842-1888)

לאשתי הישנה

רואה בחלום את ודאי,
שגודשים את תבל שירי,
החוזים אסון ושרפות;
אבל הם לא רבים,
והם לא נשמעים, כבים,
כמו מנגינות רחוקות.

אם פעם פגעתי מר
ברוגע המרום הקר,
אם יש צילילי פלדה או פליז
וקז בשיר, שרועד כלו,
סליחה על הפתוס שלו:
בחיים אני פזיז.

לכן תאהבי אותי,
כי לעד את אהובתי,
בזכרוני זה נרשם;
כשילדינו כבר יתבגרו,
את הנזק הם יתקנו,
שהאב שלהם גרם.

הם ישנים בלי חלום,
בלי שעה ומקום,
שער דק על ראשיהם;
ואת לידם ישנה
בלי כל דאגות בשנה

De tout travail, de toutes dettes.	מבֿעִיּוֹת יוֹם שְׁלָם.
Moi je veille et je fais ces vers	הַשְׁמֵשׁ בְּבִקֵּר תִּקְוִים.
Qui laisseront tout l'univers	גַּם אֱלֹהִי מִהִיקוֹם
Sans désastre et sans incendie ;	בְּלִי שְׁרָפוֹת, בְּלִי אֶסּוֹן כָּלְלִי ;
Et demain, au soleil montant	וְהַשֶּׁמֶשׁ הוּא מוֹכֵן, אֲרוּךְ.
Tu souriras en écoutant	תִּקְשִׁיבוּ אֶז בְּחִיּוֹךְ
Cette tranquille mélodie.	לְשִׁקֵּט שֶׁל לַחַן שְׁלִי.

קטע מתוך "שרשרת הטפרים" (לאחר מותו, 1908)

Paul Verlaine	פול וֵרְלֵן (1844-1896)
Chanson d'automne	שִׁיר סְתוֹי
Les sanglots longs	נְשׁוּב יִבְבוֹת
Des violons	שֶׁל כְּנֹרוֹת.
De l'automne	שִׁיר סְתִיּוֹי
Blessent mon coeur	פָּגַע בְּלֵב
D'une langueur	מְלֹא כָאֵב
Monotone.	חֲדָגוֹנִי.
Tout suffocant	הַכֹּל חוֹנֵק,
Et blême, quand	חֹר אוֹ רִיק.
Sonne l'heure,	לֹא אֶדְחָה,
Je me souviens	נִזְכָּרְתִּי כְּבָר
Des jours anciens	יָמֵי עָבָר
Et je pleure	וּבּוֹכָה.
Et je m'en vais	אֲנִי עוֹזֵב.
Au vent mauvais	עֹלֵעוֹל קָרֵב.
Qui m'emporte	זֶה הָעֵת,
Deçà delà,	צֵא לְמַעוֹף
Pareil à là	הַלוֹךְ וְשׁוֹב,
Feuille morte.	עֵלָה מֵת!

Guillaume Apollinaire

גיום אפולינר (1880-1918)

Le Pont Mirabeau

גֶּשֶׁר מִירְבּוֹ

Sous le pont Mirabeau coule la Seine
Et nos amours
Faut-il qu'il m'en souvienn
La joie venait toujours après la peine.

מתחת לגֶּשֶׁר זֶרֶם הַסֵּיין.
עַל הָאֲהָבוֹת...
הֲאֵם לִזְכֹּר אוֹתָן? אָכֵן,
בָּאָה שְׂמִיחָה אַחֲרֵי צֶעַר בָּהֶן.

Vienne la nuit sonne l'heure
Les jours s'en vont je demeure.

הַשָּׁעוֹן צִלְצַל: הַיּוֹם נִגְמַר.
הַיָּמִים חוֹלְפִים, אֲנִי נִשְׁאָר.

Les mains dans les mains restons face à face
Tandis que sous
Le pont de nos bras passe
Des éternels regards l'onde si lasse.

שְׁלֻבוֹת הַיָּדִים, פְּנִים מוֹל פְּנִים,
בְּעוֹד מִתַּחַת
לִגֶּשֶׁר שֶׁל זְרוּעוֹתֵינוּ עוֹבְרִים גָּלִים,
כָּל כֹּה עֵינַיִם מֵאִין סָפוֹר מִבְּטִים.

Vienne la nuit sonne l'heure
Les jours s'en vont je demeure.

הַשָּׁעוֹן צִלְצַל: הַיּוֹם נִגְמַר.
הַיָּמִים חוֹלְפִים, אֲנִי נִשְׁאַר.

L'amour s'en va comme cette eau courante
L'amour s'en va
Comme la vie est lente
Et comme l'Espérance est violente.

נִעְלָמַת, כְּמוֹ מַיִם זֹרָמִים, אֲהָבָה.
אֲהָבָה נִעְלָמַת,
כְּמוֹ חַיִּים אֲטִיִּים, רִחְבָּה,
וְכְמוֹהָ מָאֵד אֱלִימָה הַתִּקְוָה.

Vienne la nuit sonne l'heure
Les jours s'en vont je demeure.

הַשָּׁעוֹן צִלְצַל: הַיּוֹם נִגְמַר.
הַיָּמִים חוֹלְפִים, אֲנִי נִשְׁאָר.

Passent les jours et passent les semaines
Ni temps passé
Ni les amours reviennent
Sous le pont Mirabeau coule la Seine.

חוֹלְפִים יָמִים וַשְּׁבוּעוֹת,
לֹא חוֹלֵף הַזְּמַן,
הָאֲהָבוֹת לֹא חוֹזְרוֹת
הַסֵּיין זֶרֶם בְּלִי לַעֲמֹד.

Vienne la nuit sonne l'heure

הַשָּׁעוֹן צִלְצַל: הַיּוֹם נִגְמַר.

Les jours s'en vont je demeure.

הַיָּמִים חוֹלְפִים, אֲנִי נִשְׁאָר.

Guillaume Apollinaire

גִּיוֹם אַפּוֹלִינֵר (1880-1918)

Mai

מַאי

Le mai le joli mai en barque sur le Rhin
Des dames regardaient du haut de la montagne
Vous êtes si jolies mais la barque s'éloigne
Qui donc a fait pleurer les saules riverains ?

בְּמַאי, בְּמַאי הַפִּלִיא, עַל מֵי הַרְיִין סִירָה.
מֵרֹאשׁ הַהָר נָשִׁים הִבִּיטוּ עַל הַנוֹף.
אַתָּה כֹּה יָפָה, אֲךָ הַסִּירָה נֶעְדָה בְּלִי סוֹף.
אִז לָמָּה עָרְבוֹת בָּכוּ כָּל כֶּה נֹרָא?

Or des vergers fleuris se figeaient en arrière
Les pétales tombés des cerisiers de mai
Sont les ongles de celle que j'ai tant aimée
Les pétales flétris sont comme ses paupières

מִזְמַן ??

הַפְּרָדְסִים מְלֵאֵי פְּרָחִים עָבְרוּ אֲזָלוּ,
עָלִי כּוֹתֶרֶת שֶׁנִּשְׁרָו מִדְּבָדֵב
הָיוּ כְּמוֹ צַפְרָנֵי אֱהוֹבָתִי מִזְמַן,
הָיוּ כְּמוֹ עַפְעָפִיָּה אֵלֶּה שֶׁקָּמְלוּ.

Sur le chemin du bord du fleuve lentement
Un ours un singe un chien menés par des tziganes
Suivaient une roulotte traînée par un âne
Tandis que s'éloignait dans les vignes rhénanes
Sur un fifre lointain un air de regiment

וּבִגְדָה שֶׁל הַנֶּהָר עוֹבְרִים עִתָּה
דּוֹב, קוֹף וְכֹלֵב בְּשִׁלִּיטָה שֶׁל צוּעִנִים
וְשִׁירָה, שִׁבָּה חֲמוֹר נוֹשֵׂא סִלִּים.
הֵם מִהֲרִיין מִתְרַחֲקִים אֵלַי כְּרָמִים,
עוֹזְבִים לְלַחַן חֲלִילִית גְּדוּדִית פְּשׁוּטָה

Le mai le joli mai a paré les ruines
De lierre de vigne vierge et de rosiers
Le vent du Rhin secoue sur le bord les osiers
Et les roseaux jaseurs et les fleurs nues des vignes

וּמַאי, מַאי הַיָּפָה, אֶת כָּל הַהֲרִיסוֹת
סוֹגֵר בְּלוֹט וְרָדִים, קִיסוֹס; וּמִהֲרִיין
הָרוּחַ מְנִידָה אֶת עָרְבוֹת עֵדִין
וְאֶת פְּרָחֵי הַגֶּפֶן עַל עֵירֹם הַסְּעֻפּוֹת.

Emile Verhaeren

אֶמִיל וֵרְהָרֵן (1885-1916)

Sais-je où ?

אִי-שָׁם

C'est quelque part en des pays du Nord — le sais-je ?
C'est quelque part sous des pôles aciéreux,
Où les blancs ongles de la neige

אִי־שָׁהוּ בְּאַרְצוֹת הַצָּפוֹן, אִי-שָׁם,
בְּצֵל צוּרֵי-הַפִּלָּדָה הַגְּבוֹהִים,
צַפְרָנֵי הַשֶּׁלֶג הַנֶּעָרֵם

Griffent des pans de roc nitreux.

Et c'est grand gel — reflété brusquement
En des marais d'argent dormant ;
Et c'est givre qui grince et pince
Les lancettes d'un taillis mince.

Et c'est minuit ainsi qu'un grand bloc blanc.

Sur les marais d'argent dormant,
Et c'est minuit qui pince et grince
Et, comme une grande main, rince
Les cristaux froids du firmament.

Et c'est en ce lointain nocturne,
Comme une cloche taciturne
Qui tait son glas, mortellement.

Et c'est encore grand'messe de froid
Et de drèves comme en cortège...
C'est quelque part en un très vieux pays du Nord, — le sais-je ?
Mais c'est vraiment dans un vieux cœur du Nord — en moi.

Jacques Prévert

Le Cancre

Il dit non avec la tête
Mais il dit oui avec le cœur
Il dit oui à ce qu'il aime
Il dit non au professeur
Il est debout
On le questionne
Et tous les problèmes sont posés
Soudain le fou rire le prend

שורטים את מלחת הסלעים.

זהו קר עצום, אשר מתבלט
בבצות של כסף בשנת של מת,
זהו כפור, שצובט את העלים
של חרשה דלילה בלי חיים.

השעה חצות, גוש לבן גדול.

הבצות של כסף נמות כעת,
החצות, כמו יד ענקים,
צובטת גבישי השחקים
הקרים, והזהר-רוקד.

ובליל הרחוק הרחב הזה,
כמו צילי פעמון הוזה,
שיר הרוח לטקס דומה,

לצילי הלונה, שעכשיו קורית.
ועדין קר, פעמון לא נדם
איפשהו בארצות הצפון, אי-שם...
בלבי הצפוני הישן – באמת.

ז'אק פרבר (1900-1977)

הפתי

הוא מסמן "לא" עם הראש,
אבל אומר "כן" בלב שלו
לכל מה שהוא אוהב,
אך למורה הוא אומר "לא".
הוא עומד.
השאלות פשוטות,
המטלות ברורות.
פתאום הוא מתחיל לצחוק

Et il efface tout
Les chiffres et les mots
Les dates et les noms
Les phrases et les pièges
Et malgré les menaces du maître
Sous les huées des enfants prodiges
Avec des craies de toutes les couleurs
Sur le tableau noir du malheur
Il dessine le visage du bonheur.

ומוחק מהלוח
מספרים ומלים,
שמות ותאריכים,
תשבצים ובטויים.
ולמרות איומיו של המורה
ובוז התלמידים החכמים,
בשלל גירים צבעוניים
על פני לוח המזל החסר
את פני האשר הוא מציר.

Marguerite Yourcenar

מרגריט יורסנר (1903-1987)

Ceux qui nous attendaient

אלה שחכו לנו

Ceux qui nous attendaient, se sont lassés d'attendre,
Et sont morts sans savoir que nous allions venir,
Ont refermé leurs bras qu'ils ne peuvent plus tendre,
Nous léguant un remords au lieu d'un souvenir.
Les prières, les fleurs, le geste le plus tendre,
Sont des présents tardifs que rien ne peut bénir;
Les vivants par les morts ne se font pas entendre;
La mort, quand vient la mort, nous joint sans nous unir.
Nous ne connaissons pas la douceur de leurs tombes.
Nos cris, lancés trop tard, se fatiguent, retombent,
Pénètrent sans écho la sourde éternité;
Et les morts dédaigneux, ou forcés de se taire,
Ne nous écoutent pas, au seuil noir du mystère,
Pleurer sur un amour qui n'a jamais été.

לאלה שכלנו חכו מזמן נמאס לחכות,
הם מתו ולא ידעו, שיעוד מעט אנו באים.
בלי להושיט ידיהם, סגרו הם את הזרועות,
אותנו עם חרטה במקום זכרון משארים.
תפילות, פרחים ומחוות, שהן הכי עדינות...
ומי יברך עליהם, כשהם כבר מאחרים?
למת לא יגיעו מחי שרידי צלילים ותמונות;
המות לא יצרף אותנו לבית המתים.
ואת מתיקות קבריהם כבר לא נגלה לעד.
בכינו, שרק התחיל, נחלש, התעייף אבד,
הנצח – חלל ללא הד, בלי רגש או חרדה;
מזלזלים המתים, אולי משתקים כדין,
ולנו לא מקשיבים, שומרים עלי המסתורין,
בוכים הם על האהבה, שמעולם לא הייתה.

